

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

МЕРИ ХИТЛИНС КЛАРК

ПАК ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ

НОВ БЕСТСЕЛЪР ОТ ПИСАТЕЛКАТА,
КОЯТО НИКОГА НЕ РАЗОЧАРОВА ЧИТАТЕЛИТЕ СИ!

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК ПАК ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

В основата на поразителния нов роман на Мери Хигинс Кларк е бруталното убийство на Гари Лаш, уважаван и проспериращ млад лекар и директор на болница.

Той е открит, проснат върху бюрото в дома си с череп, смазан с бронзова скулптура от собствената му колекция. За убийството му е арестувана Моли Карпентър Лаш, красивата му млада съпруга.

Никой не вярва в обясненията на младата жена, че е невинна — дори родителите, приятелите и собственият ѝ адвокат.

Мери Хигинс Кларк — кралицата на съспенса — отново е заплела в динамичен и напрегнат сюжет майсторски изваяни герои при пълна правдоподобност на събитията. Неслучайно всеки неин роман е световен бестселър.

Пъблишърс Уикли

На Мерлин, моето първородно дете с много обич.

БЛАГОДАРНОСТИ

Всяка история обикновено започва с „имало едно време“. Тази фраза бележи началото на едно пътуване в спомените и фантазията. Образи на хора изникват в съзнанието ни. Анализираме проблемите им. Разказваме техните съдби. А за това винаги ни е нужна помощ.

Пожелавам на моите издатели Майкъл Корда и Чък Адамс вечно да греят щастливите им звезди и им благодаря за постоянните напътствия, насърчения и редакции. Те са най-добрите! Безкрайно съм ви задължена, момчета.

Отговорният редактор Джипси да Силва, редакторът Каръл Кат, коректорът Барбара Рейнър и моите помощници Каръл Бауи и Ребека Хед продължават щедро да ми отделят от времето си и да ме обграждат с грижи. Бог да ви благослови! Благодаря ви.

Задължена съм на съветничката ми по въпросите на връзките с обществеността Лисъл Кейд, винаги моя вярна приятелка, критичка и популяризаторка.

Много благодарности на литературните ми агенти Джийн Уиник и Сам Пинкър за ценните им съвети и окуражаване.

Дължа огромна признателност на моите приятели, които толкова щедро споделиха с мен медицинския, юридическия и техническия си опит: психиатърът доктор Ричард Роукема, психоложката доктор Айна Уиник, пластичният хирург доктор Бенет Ройтънбърг, адвокатът-криминалист Мики Шърман, писателките Линди Уошбърн и Джудит Келман и продуцентът Лий Ан Уилик.

Благодаря на семейството ми за постоянната помощ: на Мерилин, Уорън, Шарън, Дейвид, Каръл и Пат Кларк, на Джон, Деби, Барбара, Триш, Нанси и Дейвид Конхийни. Признателен съм на моите приятели, които четяха ръкописа „в развитие“: Агнес Нютън, Айрини Кларк и Надин Петри.

И разбира се, много обич и адмирации на „Него“, моят съпруг Джон Конхийни, който наистина е образец за търпение, съчувствие и духовитост.

И накрая, още веднъж ще си позволя с удоволствие да цитирам моя ренесансов монах: „Книгата е завършена. Оставете автора да говори“.

ПРОЛОГ

— Щатът Кънектикът ще докаже, че Моли Карпентър Лаш предумишлено е убила съпруга си доктор Гари Лаш, че докато е седял на бюрото си с гръб към нея, тя е разбила черепа му с тежка бронзова скулптура, че после го е оставила да умре от загуба на кръв и е отишла да си легне в спалнята им на горния етаж...

Седналите зад обвиняемата репортери бясно си водеха записки и нахвърляха статиите, които, ако успееш навреме, щяха да пуснат за печат само след няколко часа. Врялата и кипяла журналистка от „Уиминс Нюз Уикли“ започна в обичайния си експресивен стил: „Тази сутрин в тържествената съдебна зала на историческия Стамфорд, Кънектикът, започна процесът срещу Моли Карпентър Лаш, обвинена в убийството на съпруга си Гари.“

Бяха се събрали медии от цялата страна. Репортерът от „Ню Йорк Поуст“ описваше външния вид на Моли, като специално отбеляза облеклото ѝ в първия ден от процеса. Каква жена, помисли си той, забележителна смесица от стил и великолепие. Такава комбинация не се срещаше често — особено на подсъдимата скамейка. Журналистът обърна внимание на осанката ѝ, изправена, почти царствена. Някои несъмнено щяха да прибавят и „предизвикателна“. Той знаеше, че е на двайсет и шест. Можа да види, че е стройна, че има дълга до раменете тъмноруса коса, че носи син костюм и семпли златни обеци. Репортерът проточи шия и успя да зърне венчалната ѝ халка. Записа си го.

Докато я наблюдаваше, Моли Лаш се извърна и обходи с поглед множеството, като че ли търсеше познати лица. За миг очите им се срещнаха и той забеляза, че нейните са сини, а ресниците ѝ — дълги и тъмни.

Репортерът от „Обзървър“ записваше впечатленията си от подсъдимата и процеса. Тъй като работеше за седмичник, имаше повече време да обмисли статията си. „Моли Карпентър Лаш би

изглеждала по-естествено в кънтри клуб, отколкото в съдебна зала.“ После погледна отгатакъ пътеката към роднините на Гари Лаш.

Свекървата на Моли, вдовица на легендарния доктор Джонатан Лаш, седеше до сестра си и брат си. Слаба, шейсетинагодишна жена с каменно, безмилостно лице. Ако имаше възможност, помисли си журналистът от „Обзървър“, очевидно с радост би забила иглата на спринцовката с отровната доза в Моли.

Той се огледа наоколо. Родителите на подсъдимата, красива двойка, приближаваща шейсетте, изглеждаха напрегнати, тревожни и потиснати. Репортерът си го записа.

В 10:30 защитата започна встъпителната си пледоария:

— Обвинението току-що ви обеща категорично да докаже, че Моли Лаш е виновна. Дами и господа, аз заявявам, че така наречените улики ще ви убедят в невинността и. Всъщност, тя е също толкова жертва на тази ужасна трагедия, колкото ѝ съпругът ѝ. Когато изслушате всички свидетелски показания по случая, вие ще заключите, че миналия осми април, неделя, Моли Карпентър Лаш се е върнала малко след осем часа вечерта, след като прекарала една седмица във вилата си в Кейп Код, че е открила съпруга си Гари проснат върху бюрото, че се е опитала да му направи изкуствено дишане, за да го съживи, чула е последния му дъх и после, когато осъзнала, че е мъртъв, травматизирана до крайност, се е качила в спалнята и е паднала в безсъзнание на леглото.

Моли седеше на подсъдимата скамейка и внимателно слушаше. „Това са само думи — помисли си тя, — не могат да ме наранят.“ Усещаше насочените към нея погледи, любопитни и преценяващи. Някои от най-старите ѝ познати бяха отишли при нея в коридора, за да я целунат и да ѝ стиснат ръката. Една от тях беше Джена Уайтхол, най-добрата ѝ приятелка от гимназията „Крандън Академи“. Сега Джена се занимаваше с търговско право. Съпругът ѝ Кал бе председател на директорския борд на болницата „Лаш“ и здравноосигурителния фонд, създаден от Гари и доктор Питър Блук.

Двамата бяха прекрасни хора, каза си Моли. Когато през последните месеци усещаше, че трябва да се махне от всичко, понякога гостуваше на Джен в Ню Йорк и това невероятно много ѝ помагаше. Те все още живееха в Гринидж, но през седмицата Джена

често нощуваше в манхатънския им апартамент край „Юнайтед Нейшънс Плаза“.

Моли беше видяла в коридора и Питър Блук. Доктор Питър Блук, който преди се държеше толкова любезно с нея, сега я отмина с презрение, също като майката на Гари. Приятелството им със съпруга ѝ датираше от студентските им години. Моли се чудеше дали Питър ще успее да замести Гари като шеф на болницата и здравноосигурителния фонд. Малко след смъртта на мъжа ѝ бордът го бе избрал за главен изпълнителен директор, а Кал Уайтхол за председател.

До началото на процеса тя остана вцепенена. Обвинението започна да призовава свидетелите си. Те идваха и си отиваха като в мъгла, сякаш бяха непознати лица и гласове. После на свидетелското място застана Една Бари, пълната шейсетгодишна жена, която се грижеше за дома им.

— В понеделник сутрин отидох на работа в осем часа, както обикновено — започна тя.

— Имате предвид сутринта на девети април ли?

— Да.

— Откога работите при Гари и Моли Лаш?

— От четири години. Но работех при майката на Моли, още когато тя беше съвсем мъничка. Винаги е била толкова мила.

Моли улови съчувствения поглед, който ѝ хвърли госпожа Бари. „Не иска да ме нарани — помисли си тя, — но ще каже как ме е заварила и е наясно как ще бъдат изтълкувани думите ѝ.“

— Изненадах се, защото навсякъде в къщата светеше — продължи госпожа Бари. — Куфарът на Моли беше във фойето. По това разбрах, че се е прибрала от Кейп.

— Госпожо Бари, моля, опишете разположението на първия етаж.

Фойето е голямо — всъщност, по-скоро е приемна. Когато организират големи събирания, преди вечеря поднасят там коктейли. Гостната е точно до фойето и гледа към входната врата. Трапезарията е отляво, минава се по широк коридор покрай бара. Кухнята и дневната са в същото крило, а библиотеката и кабинетът на доктор Лаш — в крилото вдясно от входа.

„Прибрах се вкъщи по светло — спомни си Моли. — По магистралата нямаше много движение и стигнах по-рано, отколкото очаквах. Носех само един сак и го оставих във фоайето. После заключих вратата и повиках Гари. След като не ми отговори, отидох да го потърся направо в кабинета.“

— Влязох в кухнята — каза на прокурора госпожа Бари. — Върху плотта бяха оставени чаши за вино и поднос със сирене и бисквити.

— Имаше ли нещо необичайно в това?

— Да. Моли винаги разтребва, когато имат гости.

— Ами доктор Лаш? — попита прокурорът.

Една Бари снизходително се усмихна.

— Ами, нали ги знаете мъжете. Не си падаше много по домакинстването. — Тя замълча за миг и се намръщи. Но тъкмо тогава разбрах, че нещо не е наред. Помислих си, че Моли си е дошла и пак е заминала.

— Защо?

Когато госпожа Бари отново хвърли поглед към нея, Моли зърна изписалото се на лицето ѝ колебание. „Мама винаги малко се дразнеше, че госпожа Бари ме нарича Моли, а аз я наричам госпожа Бари — помисли си тя. — Но това не ме интересуваше. Тя ме познава от дете.“

— Когато в петък отидох на работа, Моли я нямаше. Предишният понеделник беше заминала за Кейп. Стори ми се ужасно разстроена.

— Разстроена ли?

Въпросът бе зададен бързо и рязко. Моли съзнаваше, че прокурорът е враждебно настроен към нея, но това кой знае защо не я вълнуваше.

— Докато си събираше багажа, плачеше и беше много ядосана. Тя е спокоен човек, не губи лесно контрол. През годините, откакто работя там, никога не съм я виждала толкова разстроена. Все повтаряше: „Как е могъл? Как е могъл?“ Попитах я дали мога да помогна с нещо.

— Тя какво ви отговори?

— Каза: „Друг на мое място би го убил.“

— „Друг на мое място би го убил“!

— Знаех, че не говори сериозно. Помислих си, че просто са се скарали и реших, че заминава за Кейп, за да се поуспокои.

— Често ли го правеше? Просто си събира багажа и тръгва?

— Ами, Моли обича Кейп. Казва, че там главата ѝ се избистряла. Но онзи път беше различно — никога не съм я виждала да заминава толкова разстроена. — Тя състрадателно погледна към Моли.

— Добре, госпожо Бари, да се върнем на онзи понеделник сутрин, девети април. Какво направихте след това? Заехте се с кухнята ли?

— Не. Отидох да видя дали доктор Лаш е в кабинета си. Вратата беше затворена. Почуках, но не получих отговор. Натиснах бравата и забелязах, че е лепкава. После отворих и го видях. — Гласът ѝ затрепери. — Седеше на стола си, проснат върху бюрото. Цялата му глава беше в засъхнала кръв. Кръв имаше и по тялото му, по бюрото, стола и килима. Веднага разбрах, че е мъртъв.

Докато слушаше показанията на икономката, Моли се замисли за онази вечер. „Прибрах се вкъщи, влязох, заключих входната врата и отидох в кабинета. Бях убедена, че Гари е там. Вратата беше затворена. Отворих я... Не си спомням какво се случи после.“

— Какво направихте след това, госпожо Бари? — попита прокурорът.

— Веднага позвъних на полицията. После ми хрумна, че Моли може да е пострадала. Изтичах горе в спалнята ѝ. Когато я видях на леглото, реших, че и тя е мъртва.

— Защо решихте така?

— Защото лицето ѝ беше покрито с кръв. Но после тя отвори очи, усмихна се и каза: „Здравейте, госпожо Бари, сигурно съм се успала.“

„Погледнах се — спомни си Моли — и осъзнах, че още съм облечена. За миг си помислих, че съм катастрофирала. Дрехите ми бяха изцапани с кръв и ръцете ми лепнеха. Чувствах се изтощена и дезориентирана, чудех се защо не съм в болница и дали Гари също не е пострадал. След това започнаха да тропат на вратата и пристигна полицията.“

Около нея говореха хора, но гласовете на свидетелите отново се сляха в едно. Моли смътно осъзнаваше дните на процеса, влизането и

излизането от съдебната зала, хората, които се изправяха на свидетелското място.

Чу показанията на Кал, Питър Блук и Джена. Кал и Питър разказаха как след като в неделя следобед разговаряли по телефона с Гари и му казали, че ще наминат, разбрали, че нещо не е наред.

Обясниха, че Гари бил ужасно разстроен, защото Моли научила за връзката му с Анамари Скали.

Гари казал на Кал, че Моли цяла седмица останала в, Кейп Код и не искала да разговаря с него, че му тръшвала слушалката, щом чуела гласа му.

— Как реагирахте на признанието на доктор Лаш за тази връзка? — попита прокурорът.

Кал отговори, че били дълбоко загрижени и за брака на приятелите си, и за евентуалното отрицателно отражение върху болницата на скандал, отнасящ се за доктор Лаш и млада медицинска сестра. Гари ги уверил, че няма да има скандал. Анамари напускала града. Имала намерение да даде бебето за осиновяване. Неговият адвокат се бил договорил за обезщетение от седемдесет и пет хиляди долара и обещание за запазване на случая в тайна, което тя вече била подписала.

Анамари Скали, помисли си Моли, онази хубава, тъмнокоса, сексапилна млада сестра. Спомняше си, че я е срещала в болницата. Дали Гари я бе обичал, или ставаше дума за обикновена любовна авантюра, излязла извън контрол, когато беше забременяла? Вече никога нямаше да научи. Толкова много въпроси щяха да останат без отговор. „Дали Гари наистина ме е обичал — зачуди се тя, — или съвместният ни живот е бил лъжа?“ Моли поклати глава. Не. Тази мисъл ѝ причиняваше ужасна болка.

После на свидетелското място застана Джена. „Зная, че ѝ е трудно да свидетелства — каза си Моли, — но обвинението я призова и тя няма друг избор.“

— Да — с тих, пресеклив глас потвърди приятелката ѝ, — наистина позвъних на Моли в деня, в който умря Гари. Тя ми каза, че имал любовна връзка и че Анамари била бременна. Моли беше напълно съсипана. — Чуваше думите им, сякаш от много далеч. Прокурорът попита дали Моли е била разгневена. Джена отвърна, че

била дълбоко наранена, но накрая призна, че била много ядосана на Гари.

— Стани, Моли. Съдията излиза.

Адвокатът ѝ Филип Матюс я държеше за лакътя и я подканяше да се изправи. После я хвана подръка и напуснаха залата. Навън в лицето ѝ избухнаха фотографски светкавици. Адвокатът я накара да побърза и я насочи към очакващия ги автомобил.

— Ще се срещнем с майка ти и баща ти в къщата — каза Матюс, докато потегляха.

Родителите ѝ бяха пристигнали от Флорида, за да са с нея. Убеждаваха я да се премести, да напусне дома, в който бе умрял Гари, но тя не можеше. Къщата беше подарък от баба ѝ и Моли я обичаше. По настояване на баща си се съгласи да ремонтира поне кабинета. Изнесоха всичко, свалиха тежката махагонова ламперия, извадиха скъпоценната колекция на Гари от стари американски мебели и произведения на изкуството. Неговите картини, скулптури, килими и газени лампи. Бюрото, червено-кафявият диван и столовете бяха заменени с тапицирано в светъл кретон канапе, фотьойли и маси от бял дъб. И въпреки това вратата на кабинета винаги стоеше затворена.

Един от най-ценните предмети в колекцията, осемдесетсантиметрова бронзова скулптура на кон и ездач, оригинална творба на Ремингтън^[1], все още се пазеше в прокуратурата. Именно с нея твърдяха, че бил смазан тилът на Гари.

Понякога, когато бе сигурна, че родителите ѝ спят, Моли слизаше на пръсти на долния етаж, заставахе на прага на кабинета и се опитваше да си представи точно как е заварила Гари.

Как го е открила... Колкото и да се мъчеше, когато се замислеше за онази вечер, просто не можеше да си спомни да е разговаряла с него, камо ли пък хода на събитията. Нямахше спомен да е взела онази скулптура, да е хванала коня и да е замахнала достатъчно силно, за да разбие черепа му. Но те твърдяха, че е направила точно така.

Когато се прибра след поредния ден в съда, тя видя загрижеността, изписала се на лицата на родителите си, и докато я прегръщаха, усети страха им, че ще я изгубят. Моли сковано остана в прегръдките им, после отстъпи назад и безстрастно ги погледна.

Да, красива двойка — всички го казваха. Тя знаеше, че прилича на майка си Ан. Уолтър Карпентър, баща и, беше по-висок от двете им.

Косата му сребрееше. Преди беше рус. Отдаваше го на викингската си кръв, дошла от баба му, емигрантка от Дания.

— Сигурен съм, че всички с удоволствие бихме изпили по един коктейл — рече той и се насочи към бара.

Моли и майка ѝ предпочетоха вино, а адвокатът мартини.

— Филип — попита баща ѝ, докато му подаваше чашата, — какво ще кажеш за днешните показания на Блак?

— Смятам, че ще успеем да ги неутрализираме, когато го разпитам — пресилено и прекалено енергично отвърна Матюс.

Известен трийсет и осем годишен адвокат, Филип Матюс се бе превърнал в нещо като медийна звезда. Баща ѝ се бе заклел, че ще ѝ осигури възможно най-добрата защита и въпреки сравнително младата си възраст, Матюс наистина беше блестящ. Не беше ли постигнал оправдателна присъда за онзи телевизионен директор, когото бяха обвинили в убийството на жена му? Да, помисли си Моли, но не го бяха открили, изпоцапан с нейната кръв.

Усещаше, че главата ѝ малко се прояснява, макар да знаеше, че не е достатъчно. Но в този момент разбираше как изглеждат нещата за хората в съдебната зала, особено за заседателите.

— Още колко ще продължи процесът? — попита тя.

— Около три седмици — отвърна Матюс.

— И накрая ще ме признаят за виновна — безизразно рече Моли. — И вие ли смятате така? Зная, всички мислят, че съм го направила, защото съм била бясна. — Тя уморено въздъхна. — Деветдесет процента от хората са убедени, че си спомням всичко, но лъжа, а според останалите десет процента наистина не си спомням случилото се, просто защото съм откачила.

Съзнавайки, че ще я последват, тя тръгна по коридора към кабинета и отвори вратата. Усещането за нереалност отново я обгърна.

— Може и да съм го извършила. Онази седмица в Кейп. Спомням си как се разхождах по брега и си мислех колко ужасно несправедливо е всичко. Че след пет години брак, след първото помятане, когато толкова отчаяно мечтаех за бебе, най-последно пак забременях, само за да изживея отново целия онзи ужас. Спомняте ли си? Вие пристигнахте от Флорида, защото се бояхте за мен. После, само месец след помятането вдигнах слушалката, чух Анамари Скали да приказва с Гари и разбрах, че е бременна от него. Бях толкова

гневна, толкова наранена. Спомням си как си помислих, че Господ не е наказал когото трябва, като ми е отнел детето.

Ан Карпентър прегърна дъщеря си. Този път Моли не се отдръпна.

— Толкова се страхувам — промълви тя. — Толкова се страхувам...

Филип Матюс хвана Уолтър Карпентър подръка.

— Да идем в библиотеката — каза той. — Струва ми се, че е най-добре да приемем истината. Трябва да обмислим възможността да се договорим с прокурора за признаване на вината срещу по-лека присъда.

Докато прокурорът говореше, Моли стоеше пред съдията и се мъчеше да се съсредоточи. Филип Матюс ѝ бе казал, че прокурорът неохотно се е съгласил тя да се признае за виновна в непредумишлено убийство, което щеше да ѝ донесе десетгодишна присъда, заради единственото слабо място в обвинението му, Анамари Скали, бременната любовница на Гари Лаш. Тя все още не беше дала показания. Анамари бе казала на следователите, че онази неделя вечер е била сама у дома си.

— Прокурорът знае, че ще се опитам да хвърля подозрението върху Анамари — обясни ѝ адвокатът. — Тя също е била бясна на Гари. Възможно е да успеем да разделим гласовете на съдебните заседатели, но ако те признаят за виновна, ще получиш доживотна присъда. А сега ще излезеш само след пет години.

Беше неин ред да изрече думите, които очакваха от нея.

— Ваше благородие, макар да не си спомням какво се е случило онази ужасна вечер, признавам, че доказателствата на обвинението са сериозни и сочат към мен. Приемам за доказано, че съм убила съпруга си. — „Това е кошмар — помисли си Моли. — Скоро ще се събудя и всичко ще е наред.“

Петнайсет минути след като съдията ѝ наложи десетгодишна присъда, я отведоха в белезници при камионетката, която щеше да я откара в щатския женски затвор „Найънтик“.

[1] Фредерик Ремингтън (1861–1909) — американски художник и скулптор. — Б.пр. ↑

1.

Пет и половина години по-късно

Гюс Бранд, изпълнителен продуцент на кабелната мрежа НАФ, вдигна поглед от бюрото си на „Рокфелер Плаза“ 30 в Манхатън, В кабинета му току-що беше влязла Фран Симънс, която неотдавна бе назначил като репортерка за новините в шест, както и в екипа на новата си програма „По истински случай“.

— Страхотна новина! — възбудено съобщи той. — Освобождават условно Моли Карпентър от затвора. Излиза другата седмица.

— Значи наистина я освобождават! — възкликна Фран. — Ужасно се радвам.

— Не бях сигурен, че си спомнят за нея. Преди шест години си живяла в Калифорния. Какво точно знаеш за случая?

— Всъщност, всичко. Не забравяй, че сме учили заедно в „Крандън Академи“ в Гринидж. Четях всички местни вестници, докато траеше процесът.

— Значи сте съученички, казваш. Чудесно. Искам спешно да подготвиш за програмата подробен материал за живота ѝ.

— Добре. Но, Гюс, недей да си мислиш, че имам вътрешна информация за Моли — предупреди го Фран. — Не съм я виждала от абитуриентския бал, а това беше преди четиринайсет години. Тогава постъпих в калифорнийския университет, майка ми се премести в Санта Барбара и прекъснах връзките си с почти всички от Гринидж.

Всъщност, и тя, и майка ѝ имаха сериозни основания да се преместят в Калифорния и да прекратят всякакви контакти с Кънектикът. В деня на завършването на Фран баща ѝ ги бе завел на празнична вечеря. Накрая бе вдигнал на здравица за бъдещето на дъщеря си в Алма матер, целунал бе и двете, казал бе, че си е забравил портфейла в автомобила, излязъл бе на паркинга и се бе застрелял. През следващите няколко дни се изясни причината за самоубийството му. Следствието бързо разкри, че незаконно е присвоил четиристотин

хиляди долара от фонда за построяване на библиотека в Гринидж, който председателстваше на доброволни начала.

Гюс Бранд вече знаеше тази история, разбира се. И беше споменавал за нея, когато бе отишъл в Лос Анджелис, за да ѝ предложи работа в НАФ-ТВ.

— Виж, това е минало. Няма нужда да се криеш тук в Калифорния, пък и постъпването ти при нас ще даде тласък на кариерата ти — каза той. — В този бизнес всеки, който наистина е добър, трябва да е в постоянно движение. Нашите новини в шест часа бият местните мрежи и „По истински случай“ е в първата десетка. Освен това, Ню Йорк ти липсва, признай си го.

Фран почти очакваше Гюс да цитира стария виц, че всичко извън Ню Йорк е Бриджпорт^[1], но той не отиде чак толкова далеч. С оредяваща сива коса и отпуснати рамене, външният вид на продуцента напълно отговаряше на неговите петдесет и пет години и лицето му постоянно носеше изражението на човек, току-що изпуснал последния автобус в снеговита нощ.

Но външният вид лъжеше и Фран го знаеше. Всъщност, той притежаваше изключително остър ум, доказано умение да измисля нови предавания и хъс, който нямаше равен в бранша. И тя прие предложението почти без да се замисля. Работата при Гюс означаваше бързо изкачване към върха.

— И след дипломирането нито си се виждала, нито си се чувала с Моли, така ли? — попита той.

— Не. По време на процеса ѝ писах, за да изразя съчувствието и подкрепата си, но получих отговор от адвокатата ѝ, че макар да оценявала загрижеността ми, тя не си кореспондирала с никого. Това беше преди повече от пет и половина години.

— Как изглеждаше? Като млада, искам да кажа.

Фран отметна кичур светлокестенява коса зад ухото си, несъзнателен жест, който показваше, че се съсредоточава. В ума ѝ проблесна образ и за миг видя шестнадесетгодишната Моли в „Крандън Академи“.

— Винаги е била особена — след малко отвърна репортерката. — Виждал си нейни снимки. Винаги е била красавица. Даже когато останалите от нас още бяхме недодялани тийнейджърки, тя вече караше хората да се обръщат след нея. Имаше най-невероятните сини

очи, кожа, за каквато манекенките биха могли само да си мечтаят, и лъскава руса коса. Но най-много ме впечатляваше самообладанието ѝ. Мислех си, че ако някъде едновременно срещне папата и английската кралица, Моли със сигурност ще знае как да се обърне към тях и в какъв ред. И в същото време, странното е, че винаги съм я смятала за плаха. Независимо от забележителното ѝ хладнокръвие, в нея се долавяше някаква колебливост. Като красива птица, кацнала на клон, привидно замряла, но готова всеки момент да отлети.

Как само се носеше из залата, помисли си Фран, когато си я спомни в бална рокля. Величествената ѝ походка я караше да изглежда по-висока от действителния ѝ ръст, метър и седемдесет и два.

— Колко близки бяхте? — попита Гюс.

— Всъщност, аз не бях от нейния кръг. Моли беше в компанията на паралиите. Аз бях добра спортистка и повече се занимавах със спорт, отколкото с обществена дейност. Телефонната ми слушалка никога не се откачаше от звънене в петък вечер, уверявам те.

— Както би се изразила майка ми, ти си била добро момиче — сухо рече Гюс.

„Никога не съм се чувствала на място в гимназията — помисли си Фран. — В Гринидж имаше много семейства от средната класа, но средната класа не беше достатъчно добра за татко. Той винаги се опитваше да се докарва на богатите. Искаше да съм приятелка с момичетата от голямото добрутро.“

— А освен външния ѝ вид?

— Беше много мила — отвърна Фран. — Когато баща ми почина и стана ясно какво е извършил — присвояването, самоубийството и така нататък — аз започнах да страня от всички. Моли знаеше, че сутрин тичам, и веднъж ме пресрещна. Каза, че просто искала да ми прави компания. Тъй като баща ѝ беше един от най-големите спонсори на фонда за библиотеката, можеш да си представиш какво означаваше за мен този неин жест.

— Не си имала основание да се срамуваш заради баща си — отбеляза Гюс.

— Не съм се срамувала от него — рязко каза Фран. — Просто ужасно ми беше мъчно... и малко му се сърдех. Защо е смятал, че ние с майка ми се нуждаем от толкова много неща? След смъртта му осъзнахме колко отчаян трябва да е бил в последните си дни, защото

предстояла ревизия на счетоводните книги и знаел, че ще го разкрият. — Тя замълча за миг, после тихо добави: — Не трябваше да го прави, разбира се. Не трябваше да взима парите и да смята, че се нуждаем от тях. Имаше слаб характер. Сега разбирам, че е бил ужасно неуверен. Но в същото време беше адски добър човек.

— Също като доктор Гари Лаш. И той е бил добър администратор, болницата „Лаш“ има отлична репутация и „Ремингтън Хелт Мениджмънт“ не е като безбройните други бутафорни здравноосигурителни фондове, които постоянно банкрутират и оставят пациентите и лекарите на сухо. — Гюс се усмихна. — Ти познаваш Моли и си й съученичка, така че имаш известни наблюдения. Смяташ ли, че наистина го е извършила?

— Няма никакво съмнение — незабавно отвърна Фран. — Доказателствата срещу нея бяха категорични. Отразявала съм достатъчно процеси за убийства, за да разбирам, че и най-нормални хора си провалят живота, като губят самообладание само за стотна от секундата. И все пак, освен ако не се е променила напълно след гимназията, Моли е последният човек, за когото бих казала, че е способна да убие някого. Но в същото време разбирам причините да превърти.

— Тъкмо затова този случай е много подходящ за предаването ни — каза Гюс. — Действай. Когато другата седмица пуснат Моли Лаш от затвора „Найънтик“, искам да си в групата по посрещането ѝ.

[1] По всяка вероятност се има предвид фактът, че в САЩ има шест града с това наименование — в Кънектикът, в Пенсилвания, във Вирджиния, в Охайо, в Тексас и в Алабама. — Бел.ред. ↑

2.

В един отвратителен мартенски ден седмица по-късно, вдигнала яката на шлифера си, пъхнала ръце в джобовете и нахлупила любимата си скиорска шапка, Фран чакаше сред тълпата от репортери пред портала на затвора. До нея стоеше операторът ѝ Ед Ахърн.

Както обикновено, всички мърмореха — заради ранния час, смразяващата суграшица, носена от поривистия леден вятър. И естествено, предъкваха случая, който преди пет и половина години беше присъствал на първа страница из цялата страна.

Фран вече бе записала няколко репортажа на фона на затвора. Рано сутринта предаде на живо първата си информация:

„... Намираме се пред портала на «Найънтик» в северната част на Кънектикът, само на няколко километра от границата на Роуд Айлънд. След малко ще излезе Моли Карпентър Лаш, която прекара пет и половина години зад решетките, след като се призна за виновна в непредумишлено убийство на съпруга си Гари Лаш.“

А сега, докато чакаше Моли, тя слушаше мненията на другите журналисти. Всички бяха единодушни, че Моли категорично е виновна, че имала дяволски късмет да се измъкне с толкова малка присъда и кого заблуждавала, че не можела да си спомни как смачкала черепа на онзи нещастник.

Когато видя иззад главната сграда на затвора да се появява тъмносин седан, Фран предупреди студиото:

— Излиза автомобилът на Филип Матюс — каза тя. Адвокатът на Моли бе пристигнал да я вземе половин час по-рано.

Ахърн включи камерата.

Другите също го забелязаха.

— Само си губим времето — отбеляза репортерът от „Поуст“. — Басирам се, че ще настъпят газта в момента, в който порталът се отвори. Хей, я чакайте!

Фран тихо заговори в микрофона:

— Колата, която ще отведе Моли Карпентър Лаш на свобода, току-що потегли. — После удивено зяпна при вида на слабата фигура, която крачеше до седана. — Чарли — каза тя на водещия на сутрешните новини, — Моли Лаш не е в автомобила, а върви до него. Обзалагам се, че ще даде изявление.

Запроблясваха светкавици, забръмчаха камери, ръце запротяха микрофони. Моли Карпентър Лаш стигна до портала, спря и зачака да се отвори. Приличаше на дете, за пръв път видяло механична играчка, помисли си Фран.

— Моли сякаш не може да повярва на очите си — коментира тя.

Когато Моли излезе на пътя, журналистите незабавно я обкръжиха и я обсипаха с въпроси.

— Как се чувствате?

— Мислихте ли, че този ден някога ще настъпи...

— Ще посетите ли роднините на Гари...

— Смятате ли, че някога ще си спомните какво се е случило онази вечер...

Също като другите, Фран протягаше напред микрофона си, но съзнателно стоеше настрана. Беше убедена, че ако сега Моли я приеме за враг, ще унищожи всичките си шансове за бъдещо интервю.

Моли вдигна ръка.

— Моля ви, дайте ми възможност да говоря — бързо каза тя.

„Толкова е бледа и слаба — помисли си Фран. — Като че ли е била болна. Променила се е, не е само от годините.“ Тя внимателно се вторачи в нея. Някога златистата коса изглеждаше тъмна като веждите и ресниците ѝ. По-дълга, отколкото в гимназията и прихваната с шнола на тила. Тази сутрин прекрасната ѝ кожа имаше алабастров оттенък. Някога засмените устни бяха сериозни, сякаш от много отдавна не са се усмихвали.

Въпросите постепенно заглъхнаха и накрая настъпи тишина.

Филип Матнос беше слязъл от автомобила, и стоеше до нея.

— Не го прави, Моли. Няма да се хареса на комисията по условно освобождаване — настоя той, но тя не му обърна внимание.

Фран с интерес наблюдаваше адвоката. Новият Ф. Лий Бейли^[1], каза си тя. Що за човек е? Матюс беше среден на ръст, русокос, със слабо, напрегнато лице. В ума ѝ за миг проблесна образът на тигър, който пази малките си, наред с майка им. Нямахше да се изненада, ако насила натикаше клиентката си в колата.

— Нямам друг избор, Филип — отсече Моли.

Тя погледна право в камерите и ясно заговори в микрофоните:

— Благодарна съм, че си отивам у дома. За да ме освободят условно, трябваше да заявя, че съм единствена виновница за смъртта на съпруга си. Тогава признах, че доказателствата са категорични. И все пак, сега ще ви кажа следното: въпреки доказателствата, в душата си чувствам, че не съм способна да отнема живота на друго човешко същество. Зная, че не мога да докажа невинността си, но се надявам, че когато се прибера вкъщи и внеса известен ред в живота си, може би ще си спомня всичко от онази ужасна вечер. Дотогава няма да намеря покой, нито ще съм в състояние да започна да живея наново. — Тя замълча. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча по-твърдо. — Паметта ми постепенно започна да се възвръща. Спомних си, че открих Гари, умиращ в кабинета си. Напоследък ме преследва друго усещане за онази вечер. Струва ми се, че когато се прибрах, в къщата имаше още някой. Според мен, този някой е убил съпруга ми. Не вярвам убиецът да е плод на въображението ми. Той е от плът и кръв и аз ще го откроя, за да го накарам да си плати за това, че отне живота на Гари и съсипа моя.

Без да обръща внимание на въпросите, последвали тези думи, Моли се обърна и влезе в автомобила. Матюс затвори вратата ѝ и побърза да седне зад волана. Докато адвокатът натискаше клаксона и си пробиваше път през тълпата от репортери и фотографи, тя отпусна глава назад и затвори очи.

— Това е, Чарли — каза в микрофона Фран. — Изявлението на Моли, че е невинна.

— Изненадващо твърдение, Фран — отвърна водещият. — Внимателно ще следим развитието на нещата, за да видим дали ще се случи нещо. Благодаря ти.

— Добре, Фран, край — съобщиха ѝ от студиото.

— Какво мислиш за тази реч, Фран? — попита старият криминален репортер от „Гринидж Тайм“, Джо Хътник.

Преди тя да успее да отговори, Пол Райли от „Обзървър“ иронично каза:

— Жената не е толкова глупава. Сигурно подsigурява договора за книгата си. Никой не иска убиец да спечели от престъплението си, макар в това да няма нищо незаконно. Лицемерните милостиви души с радост ще повярват, че Гари Лаш е убит от някой друг и че Моли също е жертва.

Джо Хътник повдигна вежди.

— Възможно е, но според мен следващият, който се ожени за Моли Лаш, не бива да остава с гръб към нея, ако нещо му се разсърди. Ти какво ще кажеш, Фран?

Тя ядосано присви очи към двамата мъже и отсече:

— Без коментар.

[1] Известен американски адвокат, един от основните защитници на О. Дж. Симпсън „бостънския удушвач“. — Б.пр. ↑

3.

На връщане от затвори Моли стриктно следеше пътните знаци. Накрая стигнаха до отбивката за Лейк Авеню и се отклониха от Мерит Паркуей. „Всичко ми е познато, разбира се, но не помня почти нищо от пътуването до затвора — помисли си тя. — Спомням си само тежестта на оковите и как белезниците се впиваха в китките ми.“ Докато седеше в колата, вперила очи право напред, Моли усещаше, че Филип Матюс от време на време я поглежда крадешком.

Тя отговори на незададения му въпрос.

— Чувствам се странно — бавно изрече Моли. — Не, по-точно е „празна“.

— Вече ти казах, не биваше да запазваш къщата. Още по-голяма грешка е, че се връщаш в нея — отвърна той. — Грешка е също, че не позволи на родителите си да дойдат, за да са с теб в този момент.

Тя продължаваше да гледа пред себе си. Суграшицата все по-бързо покриваше предното стъкло и чистачките едва успяваха да се справят.

— Онова, което казах на репортерите, беше самата истина. Струва ми се, че след като всичко свърши и отново се прибера вкъщи, може би ще си спомня всички подробности от онази вечер. Филип, аз не съм убила Гари — просто не бих могла. Зная, психиатрите смятат, че подсъзнателно отказвам да повярвам в случилото се, ала съм убедена, че грешат. И дори да се окаже, че са прави, ще намеря начин да го преживея. Но неизвестността е ужасно нещо.

— Моли, да речем, че спомените ти са верни, че си открила Гари смъртно ранен. Че си изпаднала в шок и че постепенно ще си спомниш всичко. Съзнаваш ли, че ако си права и наистина си спомниш, ти ще се превърнеш в заплаха за човека, който го е убил? И че дори сега убиецът може да те смята за съвсем реална опасност, тъй като току-що заяви, че имаш смътен спомен за човека, който онази вечер е бил в къщата.

В продължение на минута тя запази мълчание. „Защо според теб поисках родителите ми да останат във Флорида? — помисли си Моли. — Ако греша, никой няма да ме докосне с пръст. Ако съм права, оставям вратата широко отворена за убиеца.“

Тя погледна към Матюс.

— Филип, като малка, веднъж баща ми ме заведе на лов за патици — каза Моли. — Изобщо не ми хареса. Беше рано сутринта, валеше и умирах от студ. През цялото време ми се искаше да съм на топло в леглото. — Но онази сутрин научих нещо. Примамката дава резултат. Виждаш ли, също като всички останали, ти вярваш, че съм убила Гари в момент на умопомрачение. Недей да го отричаш. Чух те да казваш на баща ми, че няма почти никаква надежда да ми осигуриш оправдателна присъда, като намекнеш, че го е извършила Анамари Скали. Според собствените ти думи, имала съм много голям шанс да бъда осъдена за непредумишлено убийство от накърнено достойнство, защото съдебните заседатели щели да повярват, че съм убила Гари в пристъп на ярост. Но освен това, отбеляза, че нямало никаква гаранция, че спокойно можели да ме осъдят за предумишлено убийство и че било най-добре да се признае за виновна, ако прокурорът се съгласи. Каза го, нали?

— Да — потвърди Матюс.

— Така че, ако съм убила Гари, аз съм извадила страхотен късмет, дето съм се отървала толкова леко. Виж сега, ако ти и всички останали, включително и собствените ми родители, сте прави, не ме заплашва никаква опасност, като твърдя, че вечерта на убийството на Гари в къщата е имало друг човек. Тъй като ти не го вярваш, не би трябвало да смяташ и че някой може да ме преследва. Така е, нали?

— Да, така е — неохотно призна адвокатът.

— Тогава няма от какво да се страхуваш. От друга страна, ако съм права и съм уплашила някого, това може да ми струва живота. Е, ако щеш вярвай, но наистина искам да се случи. Защото ако ме открият убитата, могат да заведат следствие, което едва ли автоматично ще приеме, че аз съм убила съпруга си.

Филип Матюс не отговори.

— Така е, нали, Филип? — развеселено попита Моли. — Ако умра, може би по-внимателно ще разследват убийството на Гари и в края на краищата ще открият убиеца.

4.

„Чудесно е, че пак съм в Ню Йорк“ — помисли си Фран, докато гледаше от кабинета си към Рокфелер Сентър. Мрачното утро беше отстъпило място на студен, сив следобед, но въпреки това тя харесваше гледката, обичаше да наблюдава ярко облечените кънкъори, някои толкова грациозни, други едва пазещи равновесие. Специфичната смесица от талантиливи и недомялани фигуристи, каза си Фран. После вдигна очи към „Сакс“ и се загледа към витрините на Пето Авеню, които осветяваха мартенския сумрак.

Тълпите, които в пет часа се заизсипваха по улиците, я убеждаваха, че подобно на хората по целия свят, в края на деня и нюйоркчани бързат да се приберат вкъщи.

„И аз съм готова да се прибера“ — реши тя и се пресегна за шлифера си. Денят беше тежък и все още продължаваше да бъде такъв. В седем без двайсет трябваше да излезе в ефир, за да направи нов репортаж за освобождаването на Моли Лаш от затвора. Едва след това можеше да си тръгне. Вече бе обикнала апартамента си на Второ Авеню и Петдесет и шеста улица с разкриващата се оттам гледка към небостъргачите и Ист Ривър, но не ѝ се връщаше при все още неразопакованите кашони и сандъци, защото все някога щеше да ѝ се наложи да подреди съдържанието им.

Поне кабинетът ѝ беше в ред, помисли си Фран. Книгите ѝ бяха в библиотеката зад бюрото. Саксиите с растения разнообразяваха скучната офис мебелировка. Бежовите стени бяха изпъстрени с репродукции на импресионистични картини.

Когато сутринта двамата с Ед Ахърн се бяха върнали в службата, тя мина през кабинета на Гюс Бранд.

— Ще изчакам една-две седмици, после ще се опитам да си уредя среща с Моли — обясни Фран, след като обсъдиха неочакваното ѝ изявление за пресата.

Гюс енергично дъвчеше никотиновата дъвка, която по никакъв начин не облекчаваше личната му антитютюнева кампания.

— Каква е вероятността да приеме? — попита той.

— Не зная. Докато даваше изявлението си, аз стоях настрани, но съм сигурна, че ме е видяла. Дали ме е познала е друг въпрос. Чудесно ще е, ако се съгласи да ми помогне. Иначе ще се наложи да се оправям без нея.

— Какво мислиш за изявлението ѝ?

— Според мен, Моли беше много убедителна, когато заяви, че онази вечер в къщата е имало и друг човек, но ми се струва, че просто се мъчи да си даде кураж — отвърна Фран. — Разбира се, някои ще ѝ повярват. Възможно е и да иска да породии у хората съмнение. Нямам представа дали ще се съгласи да разговаря с мен.

„Но мога да се надявам“ — мислено добави тя, спомняйки си за разговора с Гюс, докато бързаше по коридора към гримьорната.

Гримьорната Кара постави на раменете ѝ наметало. Фризьорката Бетс облещи очи.

— О, Фран! Със скиорската си шапка ли си спала снощи?

Фран се усмихна.

— Не. Носих я сутринта. Опитайте се да направите някакво чудо.

Докато Кара ѝ слагаше фон дьо тен, а Бетс включваше машата, тя затвори очи и се замисли за встъпителните си думи. „В седем и половина сутринта вратите на затвора «Найънтик» се разтвориха и Моли Карпентър Лаш излезе на свобода. Тя даде следното кратко изявление за пресата.“

Кара и Бетс работеха със скоростта на светлината и няколко минути по-късно Фран бе готова за пред камерата.

— Нов човек съм — потвърди тя, когато се погледна в огледалото. — Пак се справихте.

— Всичко ти е наред, Фран — търпеливо отвърна Кара. — Само дето кожата ти е много светла и се нуждае от акцентиране.

„От акцентиране — помисли си Фран. — Това е последното нещо, което някога съм искала. Винаги съм личала сред другите.“ Най-ниското хлапе в детската градина. Най-ниското хлапе в осми клас. Запъртъкът. Източи се изведнъж първата година в гимназията и достигна приличната височина от метър шейсет и пет.

Кара свали наметалото.

— Изглеждаш страхотно — заяви тя. — Ще ги шашнеш.

Водещи на новините в шест бяха опитният журналист Том Райън и изключително привлекателната Лий Манърс, която по-рано съобщаваше климатичната прогноза. Накрая на емисията, докато изключваха микрофоните си и се изправяха, Райън отбеляза:

— Материалът за Моли Лаш беше чудесен, Фран.

— Търсят те по телефона, Фран, обади се на четвърта — разнесе се глас от съседната стая.

За нейна изненада я търсеше Моли Лаш.

— Фран, стори ми се, че сутринта те познах пред затвора. Радвам се, че си била ти. Благодаря за репортажа. Поне ти като че ли не си твърдо убедена, че съм убила Гари.

— Ами, определено ми се иска да ти вярвам, Моли. — Фран осъзна, че е стиснала палци.

Гласът на Моли Лаш стана колеблив.

— Чудя се дали не би проявила интерес към разследването на смъртта му? В замяна ще се съглася да направите предаване за мен. Моят адвокат ми каза, че са се обаждали от почти всички телевизии, но предпочитам да е някой познат, на когото мога да имам доверие.

— Разбира се, че се интересувам, Моли — отвърна Фран. — Всъщност, имах намерение да ти позвъня по същия въпрос.

Уговориха се да се срещнат на следващата сутрин в дома на Моли в Гринидж. Когато затвори слушалката, Фран погледна към Том Райън.

— Утре ще имам училищна среща — каза тя. — Сигурно ще е интересно.

5.

Офисът на „Ремингтън Хелт Мениджмънт“ се намираше в болницата „Лаш“ в Гринидж. Главният изпълнителен директор доктор Питър Блак винаги пристигаше в кабинета си точно в седем часа сутринта. Твърдеше, че двата часа преди да дойдат останалите служители били най-продуктивните през целия ден.

Този вторник сутринта Блак включи телевизора на НАФ, нещо, което никога не правеше.

Дългогодишната му секретарка му беше казала, че Фран Симънс съвсем отскоро работи в мрежата и му напомни за кого става дума. Въпреки това се изненада, че тъкмо тя отразява освобождаването на Моли от затвора. Самоубийството на баща ѝ бе станало само седмици след като Блак прие предложението на Гари Лаш да постъпи в болницата и впоследствие скандалът месеци наред бе продължил да вълнува града. Съмняваше се, че някой, живял по онова време в Гринидж, го е забравил.

Питър Блак гледаше сутрешните новини, защото искаше да види вдовицата на бившия си партньор.

Честите погледи към екрана, за да не пропусне момента, който чакаше, го принудиха накрая да остави химикалката и да свали очилата за четене. Блак имаше гъста тъмнокестенява коса, преждевременно посивяла по слепоочията, големи сиви очи и се държеше благо, с което предразполагаше новите си служители — поне докато не допуснеха фаталната грешка да се изпречат на пътя му.

В седем и трийсет и две най-послед започна репортажът, който го интересуваше. Той мрачно наблюдаваше как Моли крачи до автомобила на адвокатата си към портала на затвора. Когато заговори пред микрофоните, лекарят придърпа стола си по-близо до телевизора и се наведе напред, за да долови всеки нюанс в гласа и изражението ѝ.

Дори усили звука, въпреки че отлично чуваше думите ѝ. Когато Моли свърши, той се отпусна назад и скръсти ръце. Миг по-късно вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— Домът на Уайтхол.

Слабият английски акцент на прислужницата винаги дразнеше Блак.

— Свържи ме с господин Уайтхол, Рита. — Нарочно не събщи името си, но и нямаше нужда — тя добре познаваше гласа му. После чу, че някой вдига слушалката.

Калвин Уайтхол не си губи времето за встъпления.

— Гледах го. Поне е последователна в отричането на вината си.

— Не това ме тревожи.

— Зная. И на мен не ми харесва намесата на онази Симънс. Ако се наложи, ще се справим с нея — отвърна Уайтхол, после замълча за миг. — Ще се видим в десет.

Питър Блак затвори, без да се сбогува. Перспективата нещо да се обърка продължи да го гложди до края на деня, докато присъстваше на няколко съвещания на високо равнище, свързани с поглъщането на четири други здравноосигурителни фонда, сделка, която щеше да превърне „Ремингтън“ в един от основните фактори в изключително доходоносната здравноосигурителна система.

6.

Когато докара Моли вкъщи, Филип Матюс понечи да влезе вътре заедно с нея, но тя го спря.

— Моля те, Филип, просто остави сака ми до вратата — рече тя. После иронично прибави: — Нали си чувал онази прословута реплика на Грета Гарбо „Искам остане сама“? Е, и аз искам същото.

Застанала на верандата на красивата къща, в която бяха живели с Гари Лаш, тя изглеждаше слаба и крехка. През двете години след раздялата с жена си, която вече имаше нов съпруг, Филип Матюс беше осъзнал, че навярно посещава затвора „Найънтик“ по-често, отколкото го изискват професионалните му задължения.

— Моли, намери ли някой да ти напазарува? — попита той. — Искам да кажа, имаш ли изобщо нещо за ядене?

— За това трябваше, да се погрижи госпожа Бари.

— Госпожа Бари! — Адвокатът усети, че е повишил глас с два децибела. — Какво общо има тя?

— Пак ще работи за мен — отвърна Моли. — Семейството, което се грижеше за къщата, вече го няма. Веднага щом научиха за моето освобождаване, родителите ми са се свързали с госпожа Бари. Тя е дошла да надзирава почистването и е заредила кухнята. Сега пак ще идва веднъж на три дни.

— Но тази жена помогна да те тикнат в затвора!

— Не, тя просто каза истината.

През остатък от деня, дори когато разговаряше с прокурора за последния си клиент, известен предприемач, обвинен в прегазването на пешеходец, Филип не можеше да се отърси от нарастващите си опасения за това, че Моли е сама в онази къща.

В седем часа вечерта, докато заключваше бюрото си и се колебаеше дали да ѝ се обади, частният му телефон иззвъня. Секретарката му я нямаше. След още няколко иззвънявания любопитството му надделя над първоначалното намерение да остави телефонния секретар да се включи.

Търсеше го Моли.

— Добра новина, Филип. Спомняш ли си, сутринта ти казах, че пред затвора съм видяла Фран Симънс, моя съученичка от гимназията?

— Да. Как си, Моли? Имаш ли нужда от нещо?

— Добре съм. Филип, утре Фран Симънс ще дойде вкъщи. Искане да разследва смъртта на Гари за „По истински случай“ — предаването, за което работи. Няма ли да е прекрасно, ако по някакво чудо успее да докаже, че онази вечер в къщата е имало и друг човек?

— Стига, Моли. Моля те.

Последва кратко мълчание. Когато отново заговори, гласът ѝ звучеше различно.

— Знаех си, че не бива да очаквам да ме разбереш. Е, няма нищо. Чао.

Филип Матюс сякаш чу изщракването в ухото си. Когато остави слушалката, той си спомни, че преди години един капитан от зелените барети, обвинен в убийството на жена си и децата си, бе сътрудничил на писател, за да докаже, че е невинен. Накрая писателят беше станал негов главен обвинител.

Той се приближи до прозореца. Офисът му се намираше в южната част на манхатънския Батъри Парк и гледаше към Ъпър Бей и Статуята на свободата.

„Ако аз бях твой прокурор, Моли, щях да те обвиня в предумишлено убийство — помисли си адвокатът. — Това предаване ще те унищожи, ако репортерката започне да се рови надълбоко, защото накрая ще открие, че си се отървала прекалено леко. О, Господи, защо просто не признае, че онази вечер е била в ужасен стрес и е изгубила самообладание?“

7.

Беше ѝ трудно да повярва, че най-после си е вкъщи и още по-трудно да осъзнае, че я е нямало пет и половина години. Когато пристигна, Моли изчака автомобилът на Филип да се скрие от поглед, после отвори чантичката си и извади ключа за дома си.

Входната врата беше от красив тъмен махагон с матово стъкло. Щом влезе вътре, тя остави сака си, затвори вратата и по навик натисна с ток резето на пода. После бавно обиколи всички стаи, прокара ръка по облегалката на дивана в дневната, докосна останалия от баба ѝ красив сребърен сервиз за чай в трапезарията, докато в същото време се мъчеше да не мисли за затворническия стол, за тенекиените чинии, за храната с вкус на пепел. Всичко ѝ изглеждаше познато и все пак някак си се чувстваше като натрапница.

Постоя на прага на кабинета, вперила поглед вътре, все още изненадана, че не е точно като преди с махагоновата ламперия, тежките мебели и толкова старателно събираните произведения на изкуството. Светлото канапе и фотьойлите ѝ се струваха прекалено женствени и не на място.

После направи онова, за което мечтаеше от пет и половина години. Качи се в спалнята, съблече се, извади от скрина любимия си мек халат, влезе в банята и завъртя кранчетата на ваната за воден масаж.

Остана в горещата ароматизирана вода, която се пенеше и клокочеше около тялото ѝ, докато отново се почувства чиста. После облекчено въздъхна, когато напрежението от костите и мускулите ѝ започна да я напуска. Свали хавлия от термичната поставка и се уви с нея, като се наслаждаваше на топлината ѝ.

След това спусна завесите и си легна. Затвори очи, заслуша се в настойчивото почукване на дъжда по прозорците и постепенно заспа, като си спомняше всички нощи, през които си бе обещавала, че този миг ще настъпи, че отново ще е сама в собствената си спалня, че ще лежи под пухената завивка, отпуснала глава на меката възглавница.

Събуди се в късния следобед, бързо си облече халата, нахлузи пантофите си и слезе в кухнята. А сега чай и препечени филийки, помисли си тя. Това щеше да ѝ стигне до вечеря.

С чаша горещ чай в ръка, Моли се обади на родителите си.

— Да, чудесно е, че съм си вкъщи. Не, наистина за известно време трябва да остана сама. Не задълго.

После изслуша съобщенията на телефонния секретар. Джена Уайтхол, най-добрата ѝ приятелка, единственият човек, освен родителите ѝ и Филип, на когото беше позволила да я посещава в затвора. Джена каза, че искала да се отбие за малко тази вечер, просто за да я поздрави със завръщането. Молеше да ѝ позвъни, ако е съгласна.

Не, помисли си Моли. Не тази вечер. Не искаше да се вижда с никого, дори с Джена.

Тя проследи новините в шест по НАФ с надеждата да види Фран Симънс.

След края на емисията позвъни в студиото, свърза се с репортерката и я попита дали иска да се заеме с разследването.

После телефонира на Филип. Очевидното му неодобрение напълно отговаряше на очакванията ѝ и тя се опита да не му обръща внимание.

След разговора с него се качи в спалнята, облече пуловер и спортен панталон и си обу стари чехли. Няколко минути поседя на тоалетката, като наблюдаваше отражението си в огледалото. Косата, ѝ беше прекалено дълга и се нуждаеше от оформяне. Дали да не я направи малко по-светла, зачуди се Моли. Преди беше светла. Гари често се шегуваше, че косата ѝ била прекалено руса и че според половина жени в града нямало начин да не се боядисва.

Тя бутна назад столчето и отиде при вградения гардероб. През следващия час систематично проучи цялото му съдържание и отдели настрани дрехите, които знаеше, че никога повече няма да облече. Някои от тях я караха несъзнателно да се усмихва, като светлозлатистата рокля и жакет, които бе носила на новогодишния купон в кънтри клуба онази последна година, и черния кадифен костюм, който Гари беше видял на витрината на „Бергдорфс“ и бе настоял да ѝ купи.

Когато научи, че ще я освобождават, тя изпрати на госпожа Бари списък с покупки. В осем часа вечерта Моли отново слезе на долния етаж и започна да си приготвя вечерята, която от седмици очакваше с нетърпение: зелена салата с ароматичен оцет, хрупкав италиански хляб, затоплен във фурната, макарони с лек доматиен сос и чаша кианти резерве.

Щом всичко беше готово, тя седна в бокса, уютно местенце с изглед към задния двор. Ядеше бавно, наслаждавайки се на пикантните макарони, хрупливия хляб, ароматната салата и кадифената мекота на виното, гледаше в мрака и предусещаше пролетта, до настъпването на която оставаха само няколко седмици.

Цветята щяха да закъснеят, помисли си Моли, но скоро всичко щеше да тъне в пъстрота. Беше си го обещала — отново да прекопае градината, да усети влажната, топла пръст, да се грижи за лалетата, да засади растения покрай настланата с плочи пътека.

Дъвчеше бавно, пирувайки в тишината, толкова различна от несекващия умопомрачителен шум в затвора. После разтреби кухнята, отиде в кабинета и седна в мрака, прегърнала коленете си с ръце. Притихна и се опита да си припомни звука, който навремето ѝ беше подсказал, че в къщата има друг човек, онзи звук, познат и в същото време непознат, който почти от шест безкрайни години постоянно присъстваше в кошмарите ѝ. Не се чуваше нищо друго, освен вятъра навън, и тиктакането на часовник.

8.

Когато напусна студиото, Фран прекоси града към четиристайния си апартамент на Второ Авеню и Петдесет и шеста улица. Трудно се бе разделила с лосанджелиското си жилище, но сега съзнаваше, както ѝ бе казал Гюс, че Ню Йорк наистина ѝ е на сърцето.

„В края на краищата аз живях в Манхатън до тринайсетгодишна възраст — помисли си тя, докато пресичаше недалеч от «Цирк 2000» и се възхищаваше на обляния в светлина площад, който водеше към входа му. — После татко направи удар на стоковата борса и реши да се прави на богаташ.“

Тогава се бяха преместили в Гринидж и купиха къща съвсем близо до сегашния дом на Моли. Намираще се в скъп квартал на Лейк Авеню. Разбира се, оказа се, че не могат да си я позволят, после не можеха да си позволят автомобил, дрехи и така нататък. По всяка вероятност именно тогава той бе изпаднал в паника, че повече не е в състояние да печели на борсата, помисли си Фран.

Баща ѝ обичаше активно да участва в градските дела и да се среща с много хора. Смяташе, че доброволците лесно печелят приятели и се хвърляше в какво ли не. Поне докато не започна да взима „назаем“ от фонда за библиотеката.

Ужасяваше я мисълта, че трябва да разопакова кашоните с багажа си, но суграшицата се усиливаше и студът щипеше лицето ѝ. Когато пхна ключа в ключалката на апартамент 21 Е, вече не изпитваше такава умора.

„Поне дневната е в прилично състояние“ — каза си тя, когато включи осветлението и погледна към веселата стая със зелен, тапициран с плюш диван и столове и пъстър персийски килим.

Видът на все още полупразните витрини я изпълни с желание за действие. Фран облече стар пуловер и панталони и се хвана на работа. Ритмичната, заредена с настроение музика ѝ помагаше да преодолее еднообразното изпразване на кашони и подреждане на книги и касети.

Най-лесно се справи с кухненските прибори. Те изобщо не бяха много, скептично си помисли тя, което говореше за уменията ѝ на готвачка.

В девет и петнайсет Фран облекчено въздъхна и прибра последните празни кашони в килера. „Нужна е много обич, за да превърнеш къщата в дом“ — доволно си каза тя, докато обикаляше апартамента си, който най-сетне наистина бе заприличал на дом.

Поставените в рамки снимки на майка ѝ, втория ѝ баща и доведените ѝ братя с техните семейства сякаш я приближаваха до тях. „Ще ми липсват, мили мои“ — помисли си Фран. Да дойде в Ню Йорк за няколко дни, беше едно, но да се премести тук и да знае, че няма да ги вижда често, съвсем друго. Майка ѝ беше оставила Гринидж в миналото си. Изобщо не споменаваше, че някога са живели там и когато повторно се омъжи, настоя Фран да приеме фамилията на втория си баща.

Няма начин, каза си тя.

Доволна от свършеното, Фран реши да вечеря в ресторант, но после се отказа и си изпече сандвич със сирене. Нахрани се на масичката от ковано желязо до кухненския прозорец, от който се разкриваше прекрасен изглед към Ист Ривър.

„Моли прекара първата си нощ у дома след пет и половина години затвор, помисли си тя. Утре ще я помоля да направи списък на хората, с които мога да разговарям, онези, които биха се съгласили да ми разкажат за нея. Но междувремето ще трябва да потърся отговорите на някои въпроси, не всички опиращи до Моли.“

Част от тези въпроси отдавна я измъчваха. Не бяха открити никакви следи от четиристотинте хиляди долара, които баща ѝ бе присвоил от фонда за библиотеката. Тъй като знаеха за склонността му към рисковани сделки, следователите бяха приели, че е изгубил парите на борсата, но след смъртта му не се появиха абсолютно никакви доказателства да е разигравал толкова голяма сума.

„Когато напуснахме Гринидж, аз бях на осемнайсет — помисли си Фран. — Това беше преди четиринайсет години. Но сега пак съм тук и ще се срещна с много от старите си познати, ще разговарям и с много хора в Гринидж за Моли и Гари Лаш.“

Тя се изправи и взе каната с кафе. Докато си наливаше, мислеше за баща си и за онова, което беше сторило с него изкушението да играе на борсата. Спомняше си колко силно желаше да го приемат в кънтри

клуба, да се превърне в един от мъжете, които редовно се срещаха на игрището за голф.

Глождеха я неканени подозрения. Като се имаше предвид неуспехът на следователите да открият каквито и да е следи от присвоената сума, съмненията бяха естествени. „Дали някой от Гринидж не му е подхвърлил фалшива борсова информация и е присвоил онези четиристотин хиляди, които татко толкова глупаво е «заел» от фонда, след което ги е инвестирал успешно някъде, а той е останал с пръст в устата?“

9.

— Защо не позвъниш на Моли?

Джена Уайтхол гледаше към съпруга си, който седеше на масата срещу нея. Облечена в удобна широка копринена риза и черни панталони, тя изглеждаше невероятно привлекателна, впечатление, подсилвано от лъскавата ѝ кестенява коса и кафяви очи. След като се прибра вкъщи в шест часа, тя провери секретаря си. Нямахше нищо от Моли.

— Кал — мъчейки се да скрие раздразнението си, отвърна Джена, — знаеш, че оставих съобщение на телефонния ѝ секретар. Ако искаше компания, щеше да ми се обади. Очевидно тази вечер предпочита да остане сама.

— И все пак не разбирам защо се е върнала в онази къща — рече той. — Искам да кажа, нима може да влезе в кабинета, без да си помисли за вечерта на убийството, без да си спомни как е взела статуетката и е разбила черепа на бедния Гари? Дори самата мисъл би ме ужасила.

— Кал, вече те помолих да не споменаваш за това. Моли ми е най-добрата приятелка и аз я обичам. Тя не си спомня нищо за смъртта на Гари.

— Така твърди тя.

— И аз ѝ вярвам. След като вече си е вкъщи, възнамерявам да съм с нея винаги, когато поиска. А когато не ме иска, ще уважа желанието ѝ. Разбираш ли?

— Много си сладка, когато си бясна и се мъчиш да не го проявяваш, Джен. Излей си яда. Ще се почувстваш по-добре.

Калвин Уайтхол бутна стола си назад и се приближи към нея. Той беше едър, широкоплещест мъж на около четирийсет и пет години. Рижата му коса оплешивяваше. Гъстите вежди над леденосините очи подсилваха властното му изражение.

Нищо в присъствието и поведението на Кал не загатваше за скромния му произход. Беше положил много усилия, за да се

дистанцира от евтината двуфамилна къща в Едмира, Ню Йорк, в която бе израснал.

Стипендията в „Йейл“ и способността му бързо да усвои маниерите на по-богатите си съученици му бяха помогнали да направи забележителна кариера в деловия свят. Често се шегуваше, че единственото ценно нещо, което получил от родителите си, било името — поне то звучало достолепно.

И след всички тези години, вече собственик на разкошно обзаведена къща с дванайсет стаи в Гринидж, Кал водеше живота, за който бе мечтал още в малката спартанска спалня, негово убежище от родителите му, прекарващи вечерите си в наливане с евтино вино и кавги. Когато свадите им ставаха прекалено шумни или се стигаше до бой, съседите викаха полиция. Кал започна да се ужасява от воя на полицейска сирена, свикна с презрението в очите на съседите, с подигравките на съучениците си и с подмятанията за калпавите му родители.

Той беше много умен, достатъчно умен, за да съзнава, че единственият начин да се измъкне от там е образованието и действително, учителите му скоро разбраха, че е надарен с почти гениален интелект. В онази спалня с хлътнал под, олющени стени и слаба крушка на тавана Кал учеше и ненаситно четеше, като се съсредоточаваше особено върху възможностите и бъдещето на компютрите.

На дваайсет и четири годишна възраст, след като получи магистърска степен по бизнес администрация, постъпи на работа в перспективна компютърна компания. На трийсет, малко след преместването си в Гринидж, успя да изтръгне управлението ѝ от ръцете на несведущия собственик. Така получи първата си възможност да играе на котка и мишка, да мъчи жертвата си, като в същото време знае, че накрая със сигурност ще спечели. Удоволствието да убива уталожваше стаения в душата му гняв към бащиния тормоз и необходимостта да се подмазва на шефовете си.

Няколко години по-късно продаде компанията за цяло състояние и сега умело ръководеше безбройните си делови предприятия.

Нямаше деца и благославяше Господ, че вместо да се побърка на тази тема като Моли Лаш, Джена посвещаваше неизчерпаемата си енергия на своята адвокатска практика в Манхатън. Тя също участваше

в плана му. По пътя към завладяването на Гринидж. Избра я внимателно — поразително красива, интелигентна млада жена от добро семейство с ограничени финансови възможности. Отлично разбираше, че животът, който можеше да ѝ осигури, неудържимо я привлича. Също като него, и тя обожаваше властта.

А той обожаваше да си играе и с нея. Сега Кал великодушно ѝ се усмихна и я погали по косата.

— Извинявай — разкаяно каза той. — Просто ми се струва, че Моли ще ти се зарадва, макар и да не ти е позвънила. За нея е цяло изпитание да се прибере в онази пуста къща. Трябва да се чувства ужасно самотна. В затвора постоянно е имала компания, въпреки че тази компания не ѝ е допадала.

Джена отблъсна ръката на съпруга си.

— Престани. Знаеш, че мразя да ми рошиш косата. — После рязко прибави: — Утре имам заседание и трябва да се приготвя.

— Винаги се подготвяй. Това е то добрият адвокат. Не ме попита за днешните ни заседания.

Кал беше председател на директорския борд на болницата „Лаш“ и „Ремингтън Хелт Мениджмънт“.

— Все още не е съвсем сигурно — доволно усмихнат продължи той. — „Америкън Нашънъл Иншуърънс“ също искат онези здравноосигурителни фондове, но ние ще успеем да ги пипнем. И тогава ще сме най-силни в целите Източни щати.

Тя изгледа съпруга си с неохотно възхищение.

— Винаги получаваш каквото поискаш, нали?

Кал кимна.

— Имам и теб, нали?

Джена натисна бутона под масата, за да повика прислужницата.

— Да — тихо отвърна тя. — Предполагам, че си прав.

10.

„Движението по 1–95 започва да става типично за Калифорния“ — помисли си Фран, проточила шия в търсене на възможност да се престрои в друго платно. Съжаляваше, че не е минала по Мерит Паркуей. Караваната пред нея издаваше толкова мощен грохот, че сякаш имаше бомбардировка, но се движеше с петнайсет километра под ограничението на скоростта, което правеше пътуването зад него двойно по-неприятно.

През нощта облаците се бяха разнесли и както неангажиращо се бе изразил говорителят по Си Би Ес: „Днес ту ще е слънчево, ту облачно с вероятност от превалявания.“

Това включваше почти всички възможности, реши Фран, после осъзна, че мисли за времето и пътните условия, защото е нервна.

Докато автомобилът я приближаваше към Гринидж и срещата ѝ с Моли Карпентър Лаш, тя постоянно се връщаше към самоубийството на баща си. Знаеше причината. По пътя за дома на Моли щеше да мине покрай „Барли Армс“, ресторантът, в който ги бе завел с майка ѝ на последната им семейна вечеря.

Врълетяха я подробности, за които не се беше сещала от години, странни дребни факти, кой знае защо останали в паметта ѝ. Помисли си за вратовръзката, която носеше баща ѝ — ситен шахматен орнамент на син фон. Ужасно скъпа вратовръзка — когато получиха сметката, майка ѝ не успя да се сдържи. „Да не е шита със златни конци, Франк? Това е безбожна цена за някакво си парче плат“ — упрекна го тя.

„Онази вечер си я сложи за пръв път — помисли си Фран. — В ресторанта мама се пошегува, че я пазел за завършването ми. Дали е вложил нещо символично в това, че бе сложил нещо толкова екстравагантно скъпо, макар да е знаел, че се кани да се самоубие заради финансови проблеми?“

Отбивката за Гринидж наближаваше. Фран излезе от 1–95, като отново си напомни, че Мерит е много по-пряк път, после се

съсредоточи върху местните улици. Само след три километра те щяха да я отведа в квартала, в който беше прекарала четири години от живота си. Откри, че трепери, въпреки топлината в колата.

Четири от най-важните ѝ години, каза си тя. Определено.

Докато минаваше покрай „Барли Армс“, Фран не откъсваше очи от пътя пред себе си и не си позволи дори бегъл поглед към отчасти скрития паркинг, където баща и бе седнал на задната седалка на автомобила им и се бе самоубил.

Съзнателно избегна и улицата, на която бяха живели през онези четири години. Друг път, реши тя. Няколко минути по-късно спря пред дома на Моли, двуетажна къща с мазилка, боядисана в слонова кост, и тъмнокафяви капаци на прозорците.

Едва натисна звънеца и вратата се отвори. На прага застана пълна, шейсетинагодишна жена със сива коса и остри птичи очи. Фран разпозна лицето ѝ от снимките във вестникарските материали за процеса. Една Бари, икономката, дала такива унищожителни показания срещу Моли. „Защо ли отново я е наела?“ — зачуди се Фран.

Докато си събличаше шлифера, по стълбището се разнесоха стъпки. Миг по-късно се появи Моли и бързо пресече фойето, за да я посрещне.

Известно време двете стояха една срещу друга и се изучаваха. Моли носеше джинси и синя риза с навити до лактите ръкави. Косата ѝ беше вдигната нагоре и небрежно прихваната с шнола, така че кичурите падаха около лицето ѝ. Както бе забелязала Фран още пред затвора, тя изглеждаше ужасно слаба и покрай очите ѝ започваха да се образуват фини бръчици.

Репортерката носеше любимото си всекидневно облекло, отлично ушит костюм с панталон на тънко райе, но сега внезапно се почувства прекалено издокарана. После рязко си напомни, че ако има намерение да се справи добре с тази задача, трябва да разграничи настоящата си самоличност от неуверената тийнейджърка в „Крандън“.

Моли заговори първа.

— Страхувах се, че ще се откажеш, Фран. Вчера толкова се изненадах, когато те видях пред затвора, и ужасно се впечатлих, когато снощи се появи по новините. И тогава ми хрумна безумната идея, че навярно би могла да ми помогнеш.

— Защо да се отказвам, Моли? — попита Фран.

— Гледала съм „По истински случай“. В затвора всички редовно го следяхме и знаех, че хората от екипа сериозно разследват случаите, с които се заемат. Но очевидно опасенията ми са били неоснователни, щом си тук. Да започваме. Госпожа Бари е направила кафе. Искаш ли?

— С удоволствие.

Фран я последва надясно по коридора. По пътя успя да хвърли поглед в дневната и забележи стилните, скъпи мебели.

Моли спря пред вратата, на кабинета.

— Фран, това беше кабинетът на Гари. Тук са го открили. Просто си помислих, че преди да седнем, бих искала да ти покажа нещо.

Тя влезе в стаята и застана до канапето.

— Тук беше бюрото на Гари. Гледаше към предните прозорци, което означава, че е бил с гръб към вратата. Твърдят, че съм влязла, взела съм статуетката от масичката, която стоеше хей там — Моли отново посочи с ръка, — и съм му разбила главата с нея.

— И ти се съгласи да се признаеш за виновна, защото двамата с адвокатата ти сте сметнали, че съдебните заседатели ще ти дадат по-лека присъда — тихо рече репортерката.

— Фран, ела и застани на мястото на бюрото. Аз ще се върна във фойето. Ще отворя и после пак ще затворя входната врата. Ще те повикам по име. След това ще дойда тук. Моля те, просто го направи заради мен.

Фран кимна, влезе в кабинета и застана на посоченото място.

В коридора нямаше килим и тя чу стъпките ѝ. Няколко секунди по-късно Моли извика от фойето името ѝ.

С други думи искаше да ѝ покаже, че ако е бил жив, Гари е щял да я чуе, помисли си Фран.

Моли се върна.

— Нали ме чу да те викам, Фран?

— Да.

— Гари ми позвъни в Кейп. Умоляваше ме да му простя. Но аз не исках да говоря с него. Казах му само, че ще се видим в неделя към осем вечерта. Малко подраних, но въпреки това той трябва да ме е чакал. Не смяташ ли, че ако беше в състояние, щеше да се изправи или поне да завърти глава, когато ме чуе? Не е логично да не ми обърне внимание. Килимът на пода не покриваше цялата стая както този сега.

Даже да не ме е чул, нямаше начин да не разбере, че съм влязла. И щеше да се обърне. Искам да кажа, кой не би го направил?

— Какво отговори адвокатът ти, когато му разказа това? — попита Фран.

— Че Гари може просто да е задрямал на бюрото си. Филип дори намекна, че биха могли да го използват срещу мен, защото щели да заявят, че съм се вбесила, след като не ми е обърнал внимание.

Моли сви рамене.

— Добре, аз бях дотук. Сега ще те оставя ти да задаваш въпросите. Тук ли предпочиташ да останем или ще ти е по-удобно в другата стая?

— Ти решаваш, Моли — отвърна Фран.

— Тогава нека останем тук. На местопрестъплението. — Каза го абсолютно безизразно и без да се усмихва.

Двете седнаха на канапето. Фран извади касетофона си и го постави върху масата.

— Надявам се, няма да възразиш, ако запиша разговора ни.

— Така и предполагам.

— Моля те, имай предвид, Моли, че единственият начин, по който бих могла да ти навредя с това предаване, е като завърша с нещо от рода на: „Убедителните доказателства сочат, че макар Моли Лаш да не си спомня дали е убила съпруга си, изглежда за случилото се няма друго обяснение.“

В очите на Моли за миг проблеснаха сълзи.

— Това няма да изненада никого — безизразно отвърна тя. — И без това всички смятат така.

— Но в случай, че действително има друг отговор, аз ще съм в състояние да ти помогна единствено ако през цялото време си абсолютно искрена с мен. Моля те, не отклонявай въпросите ми, колкото и да са неудобни.

Моли кимна.

— За пет и половина години в затвора се научих какво означава да нямаш право на никакъв личен живот. Щом успях да оцелея там, ще се справя и с твоите въпроси.

Госпожа Бари поднесе кафето. Изражението ѝ ясно показваше, че не одобрява присъствието им в тази стая. Фран имаше чувството, че икономката се опитва да закриля Моли, но по време на процеса тъкмо

тя бе дала най-уличаващите показания срещу нея. „Госпожа Бари определено е в списъка на хората, които искам да интервюирам“ — помисли си репортерката.

През следващите два часа Моли Лаш отговаряше на въпросите ѝ видимо без никакво колебание. От отговорите ѝ Фран научи, че момичето, което бе познавала бегло, се е превърнало в жена, която скоро след колежа се е влюбила и омъжила за красив, десет години по-възрастен от нея лекар.

— Започнах работа на ниска длъжност във „Вог“ — разказа ѝ Моли. — Харесваше ми и доста бързо се изкачвах нагоре. Но после забременях и направих спонтанен аборт. Реших, че е заради напрежението в службата, затова напуснах. — Тя замълча за миг. — Толкова исках да имам дете — тихо продължи Моли. — През следващите четири години се опитвах да забременея, но накрая история се повтори.

— Какви бяха отношенията ви със съпруга ти, Моли?

— Преди щях да отговоря „безупречни“. Гари толкова ме подкрепяше след втория аборт. Винаги говореше колко съм му помагала, твърдеше, че без мен нямало да успее да създаде „Ремингтън Хелт Мениджмънт“.

— Какво е имал предвид?

— Моите връзки, предполагам. Връзките на баща ми. Много му помогна Джена Уайтхол. Тогава още се казваше Греъм — сигурно си я спомняш от „Крандън“.

— Спомням си я. — Още една от многото, помисли си Фран. — Последната година беше председателка на нашия клас.

— Точно така. Винаги сме били големи приятелки. Джена ме запозна с Гари и Кал на прием в кънтри клуба. По-късно Кал стана бизнес партньор на Гари и Питър Блук. Той е финансов магьосник и успя да накара няколко важни компании да подпишат договори с „Ремингтън“. — Тя се усмихна. — Е, и баща ми помогна.

— Искам да разговарям със семейство Уайтхол — каза Фран. — Ще ми съдействаш ли да го уредим?

— Да, и аз искам да го направиш.

Фран се поколеба.

— Да поговорим за Анамари Скали, Моли. Къде е сега тя?

— Нямам представа. Научих, че бебето се родило през лятото след смъртта на Гари и че го е дала за осиновяване.

— Подозираше ли, че Гари има връзка с друга жена?

— Никога. Имах му пълно доверие. В деня, в който разбрах, бях горе и вдигнах слушалката, за да се обадя. Гари ме беше изпреварил. Понечих да затворя, но го чух да казва: „Изпадаш в истерия, Анамари. Ще се погрижа за теб и ако решиш да запазиш детето, ще те подкрепя.“

— Как ти се стори той?

— Ядосан и нервен. Почти паникьосан.

— Какво отговори Анамари?

— Каза нещо от рода на „Как може да съм била такава глупачка?“ и затвори.

— А, ти какво направи, Моли?

— Бях шокирана, смаяна. Втурнах се на долния етаж. Гари седеше на бюрото си и тъкмо се канеше да тръгва за работа. Познавах Анамари от болницата. Казах му какво съм чула. Той веднага призна, че имал връзка с нея, но заяви, че постъпката му била безразсъдна, и че искрено се разкайвал. Едва не се разплака. Умоляваше ме да му простя. Бях бясна. После дойде време да тръгва за болницата. За последен път го видях жив, когато затръшнах вратата след него. Ужасно е да живееш с такъв спомен.

— Обичаше го, нали? — попита Фран.

— Обичах го и му вярвах или поне така си мислех. Вече не съм толкова сигурна. Понякога се чудя. — Тя въздъхна и поклати глава. — Така или иначе, сигурна съм, че онази вечер, когато се върнах от Кейп, по-скоро се чувствах наранена и тъжна, отколкото разгневена. — В очите на Моли пролича невероятна мъка. Тя обгърна с ръце раменете си и изрида: — Не разбираш ли защо трябва да докажа, че не съм го убила?

Пет минути по-късно Фран си тръгна. Инстинктът ѝ подсказваше, че в този изблик на Моли се крие обяснението на настойчивото ѝ желание да бъде оправдана. „Тя е обичала съпруга си и е готова на всичко, за да открие някой, който да докаже, че не го е убила. Навярно наистина не помни, но все пак мисля, че го е извършила. НАФ само ще си изгуби времето и парите, опитвайки се да

подложи на съмнение вината ѝ. Ще го кажа на Гюс — помисли си Фран, — но преди това ще издиря всичко възможно за Гари Лаш.“

По пътя за Мерит Паркуей тя импулсивно заобиколи, за да мине покрай болницата „Лаш“, издигаща се на мястото на някогашната частна клиника, основана от бащата на Гари — Джонатан Лаш. Тъкмо там бяха откарали баща ѝ след самоубийството му.

Фран с удивление видя, че сега болницата е два пъти по-голяма от преди. Пред главния вход имаше светофар и тя намали скоростта достатъчно, за да пропусне зелената светлина. Докато чакаше на червено, разгледа болницата, достроените впоследствие крила, новата сграда вдясно и паркингът на няколко нива.

Прониза я мъчителна болка, докато търсеше прозореца, до който беше стояла в очакване на информация за баща си, макар инстинктивно да разбираше, че вече никой не може да му помогне.

Трябваше да дойде и да поговори с хората тук, помисли си тя. Светна зелено и пет минути по-късно Фран излезе на Мерит Паркуей. Докато шофираше на юг сред скоростния трафик, тя разсъждаваше над връзката между Гари Лаш и Анамари Скали, млада сестра от болницата, безразсъдно неблагоприятно, което му, бе струвало живота.

„Но дали е било само неблагоприятно?“ — изведнъж се запита репортерката.

Имаше вероятност да се окаже, че също като баща ѝ, той е допуснал невероятна грешка, но че иначе е бил виден гражданин, прекрасен и всеотдаен лекар, когото хората още помнят.

„А може би не — напомни си Фран, докато пресичаше щатската граница между Кънектикът и Ню Йорк. — Достатъчно отдавна съм журналистка, за да очаквам неочакваното.“

11.

След като изпрати Фран Симънс до вратата, Моли се върна обратно в кабинета. В 13:30 ч. в стаята влезе Една Бари.

— Моли, ако нямаш нищо за мен, вече ще си тръгвам.

— Всичко е наред, благодаря ви, госпожо Бари.

Възрастната жена неуверено стоеше на прага.

— Искане ми се да ми беше позволила да ти приготвя нещо за обяд.

— Още не съм гладна, наистина.

Гласът ѝ звучеше глухо. Една виждаше, че е плакала. Угризенията и страхът, които бяха преследвали икономката в продължение на близо шест години, внезапно отново я връхлетяха. „О, Господи — помоли се тя. — Моля те да ме разбереш. Не можех да постъпя другояче.“

Госпожа Бари се върна в кухнята, облече си канадката и завързаша под брадичката си. Взе връзката с ключове от плота, погледна я за миг и конвулсивно я стисна в юмрук.

Двайсет минути по-късно тя вече беше в скромния си гленвилски дом. Трийсетгодишният ѝ син Уоли гледаше телевизия в дневната. Когато майка му влезе, той не откъсна очи от екрана, но поне ѝ се стори спокоен. Някои дни, когато беше под въздействието на лекарството си, той ставаше толкова раздразнителен, помисли си тя.

Както онази ужасна неделя, в която умря доктор Лаш. Тогава Уоли беше страшно ядосан, защото лекарят му се бе скарал, че по-рано същата седмица е влизал в кабинета му и е пипал скулптурата на Ремингтън.

Когато даваше показания за случилото се в понеделник сутрин, Една Бари пропусна една подробност. Тя не каза на полицията, че ключът ѝ за дома на Лаш не е бил на връзката, че се е наложило да влезе с ключа, който Моли криеше в градината, и че по-късно е открила своя в джоба на сина си.

Когато го попита, той се разплака, избяга в стаята си и затръшна вратата.

— Недей да приказваш за това, мамо — изхълца Уоли.

— Никога, никога не бива да го споменаваме пред когото и да било — твърдо му каза тя и го накара да ѝ обещае.

Една постоянно се мъчеше да се убеди, че това е просто съвпадение. Нали все пак бе заварила Моли цялата в кръв? И на онази скулптура наистина бяха открили нейните отпечатъци.

Ами ако Моли действително започнеше да си припомня подробностите от онази вечер?

Ами ако действително беше видяла някого в къщата?

Дали Уоли е бил там? Откъде можеше да знае, запита се госпожа Бари.

12.

Питър Блук шофираше по мрачните улици към дома си на Олд Чърч Роуд, някогашна господарска къща в голямо имение. Купи я по време на втория си брак, който също като първия приключи след няколко години. За разлика от първата обаче, втората му съпруга имаше отличен вкус и след развода той остави всичко както си е. Единственото му допълнение беше бар, който щедро зареди. Тя не близваше алкохол.

Питър се бе запознал с покойния си партньор Гари Лаш в медицинския факултет и двамата се бяха сприятелили. След смъртта на баща си доктор Джонатан Лаш, Гари му направи бизнес предложение.

— Здравноосигурителният мениджмънт е новата вълна в медицината — каза той. — Безплатната клиника на баща ми не може да продължава да съществува така. Ще я разширим, ще я направим печеливша и ще създадем собствен здравноосигурителен фонд.

Гари, който имаше репутацията на блестящ лекар, зае мястото на баща си в клиниката и тя скоро се превърна в болницата „Лаш“. Третият им партньор Кал Уайтхол се присъедини към тях, когато основаха „Ремингтън Хелт Мениджмънт“.

Скоро щатските власти щяха да одобрят вливането на няколко по-малки здравноосигурителни фонда в „Ремингтън“. Всичко вървеше чудесно, но им оставаше още малко работа. Предстоеше им последната стъпка. Единственият проблем бе „Америкън Нашънъл Иншуърънс“, която също се бореше да погълне по-дребните сродни компании.

Ала в последния момент всичко можеше да се обърка, напомни си Питър, докато паркираше пред входната врата. Тази вечер повече нямаше намерение да излиза. Навън цареше кучешки студ и той реши да пийне нещо. По-късно дългогодишният му готвач и иконом Педро щеше да откара колата в гаража.

Питър влезе в къщата и отиде направо в библиотеката. Там винаги беше уютно. В камината бумтеше огън, а по телевизията предаваха новини. Педро незабавно се появи и зададе дежурния си въпрос:

— Както обикновено ли, господине?

„Обикновено“ означаваше скок с лед, освен в случаите, в които за разнообразие пиеше бърбън или водка.

Отпивана на малки, приятни глътки, първата чаша започна да отпуска нервите му. Чинията с пушена съомга зальга глада му. Не вечеряше поне час след като се прибереше вкъщи.

Питър отнесе второто си уиски под душа, а после и в спалнята, където си обу памучен панталон и си облече кашмирена риза. Накрая, вече почти напълно отпуснат и донякъде забравил тревожното усещане, че нещо не е наред, той слезе на долния етаж.

Питър Блак често вечеряше с приятели. След като отново се бе превърнал в ерген, започнаха да го засипват покани от привлекателни жени. Когато си оставаше вкъщи, обикновено взимаше на масата книга или списание. Тази вечер обаче направи изключение. Докато ядеше печена риба меч със задушени аспержи и отпиваше от чаша „Сейнт Емилиън“, той размишляваше за заседанията около сливането, които трябваше да проведат.

Не обърна внимание на иззвъняването на телефона в библиотеката. Педро щеше да каже да го потърсят по-късно. Затова, когато икономът влезе в трапезарията с мобифона в ръка, лекарят раздражено повдигна вежди.

— Извинете, докторе — като затисна слушалката с ръка, прошепна прислужникът, — но реших, че сигурно ще искате да говорите. Търси ви госпожа Лаш. Госпожа Моли Лаш.

Питър Блак замръзна на място, после, без изобщо да усети великолепия вкус на виното, рязко пресуши на един дъх чашата си и протегна ръка към телефона. Дланта му трепереше.

13.

Моли беше дала на Фран списък на хората, които репортерката можеше да започне да интервюира. На първо място стоеше партньорът на съпруга ѝ доктор Питър Блак...

„След смъртта на Гари той не пожела да разговаря с мен“ — каза тя.

После идваше Джена Уайтхол:

„Спомняш си я от «Крандън», Фран.“

Съпругът на Джена — Кал:

„Когато имаха нужда от пари, за да създадат «Ремингтън», Кал уреди финансирането“ — поясни Моли.

Нейният адвокат Филип Матюс:

„Всички го смятат за невероятен, защото успя да ми извоюва лека присъда и след това да ме освободят условно. Щях повече да го харесвам, ако поне мъничко се съмняваше във виновността ми.“

Една Бари:

„Когато вчера се върнах, всичко беше в идеален ред. Като че ли изобщо не са изтекли пет и половина години.“

Фран я помоли да поговори с всеки от списъка и да им съобщи, че ще ги потърси. Но когато Една Бари ѝ се обади, преди да си тръгне, Моли предпочете да не ѝ споменава нищо.

Накрая отиде в кухнята, отвори хладилника и видя, че на идване госпожа Бари е наминала през деликатесния магазин. Там бяха ръженият хляб с кимион, пушената шунка и швейцарското сирене, за които я бе помолила. Тя ги извади и с наслада си приготви сандвич, после взе любимата си горчица с подправки.

„И туршия — помисли си Моли. — Не ми се е прияждала от години.“ Тя неволно се усмихна, отнесе чинията си на масата, направи си чай, после потърси местния вестник, който още не беше разгръщала.

Потръпна, когато видя снимката си на първа страница. Надписът отдолу гласеше: „Освобождават Моли Карпентър Лаш след пет и

половина години затвор“. Репортажът повтаряше подробностите около смъртта на Гари, признаването ѝ за виновна и изявлението ѝ на излизане от затвора.

Най-трудно ѝ бе да прочете материала за семейството си. В статията се разказваше за предците ѝ, стълбове на обществото в Гринидж и Палм Бийч, изреждаха се техните постижения и благотворителна дейност. Споменаваше се и за забележителната кариера на баща ѝ, както и за тази на бащата на Гари, а също и за образцово действащия здравноосигурителен фонд, основан от Гари и доктор Питър Блак.

„Те са добри хора, постиженията им са забележителни, но заради мен всичко е превърнато в злостни клюки“ — помисли си Моли. Вече не изпитваше глад и побутна чинията със сандвича настрани. Както и по-рано през деня, я обзе умора и сънливост. В затвора я бяха лекували от депресия и психиатърът ѝ бе препоръчал да отиде при лекаря, при когото е ходила преди процеса.

— Ти ми каза, че си харесвала доктор Даниълс, Моли. Чувствала си се спокойно с него, защото ти е вярвал, че не си спомняш нищо за смъртта на Гари. Не забравяй, изтощението е един от симптомите на депресията.

Докато разтриваше челото си и се опитваше да предотврати започващото главоболие, тя си помисли за доктор Даниълс и си каза, че е трябвало да включи името му в списъка на Фран. Може би имаше смисъл да се срещне с него. По-важно обаче беше да му позвъни и да му каже, че ако телефонира Фран Симънс, той има разрешението ѝ свободно да разговаря за нея с журналистката.

Моли се изправи, изхвърли остатъка от сандвича в боклукомелачката, взе чая си и тръгна нагоре по стълбището. После се върна обратно. Звукът на телефона беше изключен, но тя реши да провери секретаря.

Вече имаше нов номер. Знаеха го съвсем малко хора, само родителите ѝ, Филип Матюс и Джена. Приятелката ѝ бе звънила два пъти. „Моли, не ме интересува какво ще ми отговориш, довечера идвам — гласеше съобщението ѝ. — Ще донеса вечеря към осем.“

„Щом настоява, с радост ще се срещна с нея“ — призна пред себе си Моли на път за спалнята. Там допи чая си, събу си обувките, легна, придърпа завивката и веднага потъна в сън.

Сънищата ѝ бяха разпокъсани. Намираще се в къщата. Опитваше се да разговаря с Гари, но той не можеше да я познае. После се разнесе шум. Онзи шум. Какво беше това? Само да успееш да разбере и всичко щеше да се изясни.

Събуди се в шест и половина и откри, че по лицето ѝ се стичат сълзи. „Може би е добър признак“ — помисли си тя. По време на разговора с Фран плака за пръв път от онази седмица в Кейп Код преди близо шест години. Тогава плачеше през цялото време. Когато научи за смъртта на Гари, като че ли нещо в нея завинаги пресъхна.

Моли неохотно стана, наплиска лицето си с вода, вчеса се и се преоблече с бежов пуловер и спортен панталон. После реши да си сложи обеци и лек грим. Когато идваше на свиждане в затвора, Джена я караше да се гримира. „Недей да забравяш девиза ни, Мол! *Винаги една крачка напред.*“

Тя слезе в дневната и запали газовата камина. Когато си бяха вкъщи, двамата с Гари обичаха вечер да гледат заедно стари филми. Колекцията му от касети все още изпълваше лавиците.

Замисли се за хората, на които трябваше да телефонира, за да ги помоли да окажат съдействие на Фран Симънс. Не беше сигурна в един от тях. Не искаше да търси Питър Блак в службата му, но все пак трябваше да го накара да поговори с Фран, затова реши да му се обади вкъщи. При това тази вечер. Не, още сега.

През последните години почти не се беше сещала за Педро, но когато чу гласа му, я връхлетяха спомените за вечерните събирания на Питър. Често бяха само шестимата — Джена и Кал, Питър и тогавашната му жена или приятелка, тя ѝ Гари.

Не го обвиняваше за това, че не желае да има нищо общо с нея след случилото се. Знаеше, че самата тя навярно би реагирала по същия начин, ако някой убиеше Джена. Старите приятелства бяха най-здрави.

Почти очакваше икономът да ѝ каже, че Питър го няма и се изненада, когато ѝ отговори. Макар и колебливо, Моли набързо му предаде каквото трябваше:

— Утре ще ти позвъни Фран Симънс от НАФ-ТВ, за да си уреди среща с теб. Готви предаване за смъртта на Гари. Ще го излъчат по „По истински случай“. Не ме интересува какво ще ѝ кажеш за мен, Питър, но те моля да се срещнеш с нея. Трябва да те предупредя за нещо.

Фран спомена, че щяло да е най-добре, ако ѝ помогнеш, в противен случай щяла да мине и без теб.

Моли млъкна и зачака.

— Мислех, че ще проявиш благоприличие и ще оставиш мъртвите на мира, Моли — след продължително мълчание тихо отвърна Питър Блак. Гласът му звучеше напрегнато, макар че едва доловимо заваляше думите. — Не смяташ ли, че доброто име на Гари заслужава да не изваждат от килера онази история за Анамари Скали? Ти плати нищожна цена за деянието си. Предупреждавам те, че накрая ти ще си губещата, ако някакво евтино телевизионно предаване отново разчепка престъплението, и то в национален ефир...

Звъненето на вратата почти заглуши изщракването на слушалката.

През следващите два часа Моли се чувстваше така, като че ли отново живее нормално. Джена донесе не само вечеря, но и бутилка от най-доброто „Монтраше“^[1] на Кал. Двете пиха вино в дневната, после вечеряха на малката масичка. Джена почти не я остави да говори и ѝ разказа плановете, които бе замислила за приятелката си. Моли трябвало да отиде в Ню Йорк, да прекара няколко дни в тамошния им апартамент, да обходи магазините и да посети новия модерен козметичен салон, който наскоро открила, и където за нула време щели да я превърнат в нов човек.

— Коса, лице, нокти, тяло — всичко! — триумфално изреди Джена. — Вече съм решила да си взема отпуска и да те придружа. — Тя се усмихна. — Каж ми честно, изглеждам доста добре, не мислиш ли?

— Ти си жива реклама на диетата, която спазваш — съгласи се Моли. — Някой ден ще последвам съвета ти. Но не сега. — Тя остави чашката си с кафе. — Джен, днес тук беше Фран Симънс. Сигурно си я спомняш. Бяхме съученички в „Крандън“.

— Баща ѝ се самоуби, нали така? Защото беше задигнал парите за библиотеката.

— Точно така. Сега е репортерка в НАФ-ТВ. Ще направи предаване за смъртта на Гари по „По истински случай“.

Джена Уайтхол не се и опита да скрие стъписването си.

— Моли, не!

Моли сви рамене.

— Не очаквах да ме разбереш дори и ти. Зная, че няма да одобриш и друго. Джена, решила съм да се видя с Анамари Скали. Знаеш ли къде е?

— Ти си полудяла! Защо, за Бога, искаш да се срещнеш с онази жена? Като си помислиш... — Гласът на Джена секна.

— Като си помислиш, че ако не се беше сваляла на съпруга ми, той все още можеше да е жив ли? Това искаше да кажеш, нали? Съгласна съм, но просто трябва да се срещна с нея. Още ли живее тук?

— Нямам представа къде е. Доколкото разбрах, приела е предложението на Гари да напусне града и оттогава никой не я е виждал. Щяха да я призват да свидетелства в съда, но след като ти се призна за виновна, вече нямаше нужда.

— Джен, искам да помолиш Кал да накара хората си да я открият. И двете знаем, че Кал може да направи всичко или поне да намери някой, който да го свърши вместо него.

От години се шегувах с тази дарба на съпруга ѝ, но сега Джена не се засмя.

— Това не ми харесва! — с напрегнат глас откликна тя.

Моли си помисли, че разбира причините за неохотата ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо, Джена. Аз платих цената за смъртта на Гари, независимо дали съм виновна за нея. Смятам, че съм си заслужила правото да зная какво всъщност се е случило онази вечер и защо. Трябва да се опитам да проумея собствените си постъпки и реакции. Може би после ще съм в състояние да продължа нататък. Трябва да се помъча да си изградя нещо, което поне да прилича на нормален живот.

Тя се изправи, отиде в кухнята и се върна със сутрешния вестник.

— Сигурно вече си го видяла. Такива публикации ще ме преследват до края на дните ми.

— Видях го. — Джена бутна вестника настрани и стисна ръцете на Моли. — Виж, и болниците, също като хората, могат да изгубят репутацията си заради скандали. Всички истории за смъртта на Гари, включително за връзката му с млада медицинска сестра, последвани от процеса, нанесоха страхотен удар на болницата „Лаш“. Тя е полезна за обществото и „Ремингтън Хелт Мениджмънт“ процъфтява в момент, в който много други здравноосигурителни фондове затъват все по-

надълбоко. Моля те, заради самата теб, заради болницата, разкарай онази Фран Симънс и забрави за Анамари Скали.

Моли поклати глава.

— Просто го обмисли, Моли — настоя Джена. — Знаеш, че независимо от всичко, ще продължа да те подкрепям, но моля те, поне го обмисли.

— Отиваме в града и аз се подлагам на пълен ремонт в онзи салон. Нали?

Джена се усмихна.

— Чудесно. — Тя се изправи. — Е, най-добре да си тръгвам. Кал ме чака.

Хванати за ръка, двете се насочиха към вратата. Вече стиснала бравата, Джена се поколеба и каза:

— Понякога ми се иска да можем да се върнем в „Крандън“ и да започнем всичко отначало, Мол. Тогава животът беше много по-лесен. Кал не е като нас с теб. Не играе по същите правила. Всеки, заради когото губи пари, се превръща в негов враг.

— Включително и аз ли? — попита Моли.

— Боя се, че е така. — Джена отвори вратата. — Обичам те, Моли. Непременно заключи и включи алармената система.

[1] Сухо бяло бургундско вино. — Б.пр. ↑

14.

Когато Фран постъпи в кабелния канал, Тим Мейсън, трийсет и шест годишният спортен коментатор в НАФ-ТВ, беше на почивка. Израснал в Гринидж, той бе живял там и впоследствие, в продължение на една година, докато работеше като стажант-репортер в „Гринидж Таим“. Тъкмо тогава беше осъзнал, че го интересуват спортните страници и затова се прехвърли във вестник в северната част на щата Ню Йорк.

Скоро вече работеше в местната телевизия и няколко премествания през следващите дванайсет години го бяха довели до големия му пробив в спортния отдел на НАФ. Едночасовите вечерни новини на канала се изкачваха в рейтинга на трите съседни щата и Тим Мейсън бързо стана известен като най-добрият от новото поколение спортни коментатори.

Слаб, с асиметрично лице, излъчващо момчешки чар, приветлив и спокоен по природа, Тим разпалено коментираше и обсъждаше спортните събития, което пораждаше искрени симпатии между него и страстните запаянковци.

Когато следобеда след завръщането си от почивка се отби в кабинета на Гюс Бранд, той за пръв път се срещна с Фран Симънс. Тя още не бе съблякла шлифера си и разказваше на Гюс за сутрешния си разговор с Моли Лаш.

„Познавам я — помисли си Тим, — но откъде?“

Блестящата му памет незабавно го снабди с нужните факти. Беше постъпил в „Гринидж Таим“ същото лято, през което изправен пред неизбежно разобличаване, баща ѝ Франк Симънс се бе самоубил. В Гринидж се говореше, че бил блюдолизец и че отклонил парите, за да направи удар на борсата. Скандалът обаче бързо заглъхна, когато съпругата и дъщерята на Симънс се преместиха.

Докато гледаше привлекателната жена, в която се бе превърнала Фран, Тим откри, че изпитва любопитство що за човек е. Ако беше на нейно място, той не би избрал да разследва случая с Моли Лаш в

Гринидж. Но не беше, разбира се, и нямаше представа какво изпитва след всички тези години Фран Симънс при спомена за самоубийството на баща си.

„Онзи негодник остави жена си и малката си дъщеря да му сърбат попарата — помисли си Тим. — И пое по пътя на страхливците.“ Самият той за нищо на света не би го направил. Ако изпаднаше в такова положение, щеше да отведе някъде семейството си и после да понесе отговорността за постъпките си.

Беше отразил погребението в „Таим“ и си спомняше, че след службата видя Фран и майка ѝ да излизат от църквата. Тогава тя беше още девойче със сведени очи и дълга коса, която засенчваше лицето ѝ. Сега Фран Симънс се бе превърнала в изключително привлекателна жена и Тим откри, че се ръкува право, има топла усмивка и го гледа право в очите. Знаеше, че тя не може да прочете мислите му, но докато стискаше дланта ѝ се почувства неловко.

Той се извини, че ги е прекъснал.

— По това време Гюс обикновено е сам и се мъчи да открие какво ще прецакаме по новините. — Тим се завъртя и понечи да излезе, но Фран го спря.

— Гюс ми каза, че семейството ти живеело в Гринидж и че си израснал там — рече тя. — Познаваше ли семейство Лаш?

„С други думи — помисли си той, — знам, че знаеш коя съм и кой е баща ми, така че хайде да го пропуснем.“

— Доктор Лаш, бащата на Гари, беше нашият семеен лекар — отвърна Тим. — Приятен човек и добър лекар.

— Ами, Гари? — бързо попита Фран.

Тим присви очи.

— Всеотдаен лекар — безизразно рече той. — Преди баба ми да почине, направи всичко възможно за нея в болницата „Лаш“. Само няколко седмици преди собствената му смърт.

Не спомена, че когато баба му се разболя, за нея често се бе грижела Анамари Скали.

Анамари беше красива млада жена, отлична, медицинска сестра и мило, макар и простодушно момиче, спомни си той. Баба му я обожаваше. Всъщност, Анамари седеше до леглото ѝ и плачеше, когато тя умираше. Колко сестри биха реагирали така, запита се Тим.

— Трябва да видя какво става в моя отдел — рече той. — По-късно ще поговорим, Гюс. Радвам се, че се запознахме, Фран. — После им махна с ръка и излезе от кабинета. Не смяташе, че е редно да й каже, че мнението му за Гари Лаш напълно се бе променило, след като научи за връзката му с Анамари Скали.

„Тя беше още невинно момиче — гневно си помисли Тим, — и в известен смисъл приличаше на Фран Симънс, жертва на егоизма на друг човек. Принудиха я да напусне работата си и града. Процесът привлече вниманието на цялата страна и за известно време името ѝ не слизаше от клюкарските хроники.“

Зачуди се къде ли е сега. После с безпокойство се запита дали разследването на Фран Симънс няма да съсипе отново живота, който си бе изградила сега.

15.

Анамари Скали енергично крачеше към скромната къща в Йонкърс, първата от всекидневната ѝ обиколка по домовете на възрастните хора, за които се грижеше. След повече от пет години се беше примирила със съдбата си, поне до известна степен. Вече не и липсваше работата в болницата, която някога обичаше. Вече не гледаше всеки ден снимките на детето си. Бяха се договорили, че след петата му година осиновителите му не са длъжни да ѝ ги изпращат. Бяха изтекли месеци, откакто получи последната снимка на момченце очертаващо се като същинско копие на баща си Гари Лаш.

Сега носеше моминското име на майка си, Санджело. Тялото ѝ се бе закръглило и също като майка си и сестра си, вече носеше дрехи четирийсет и четвърти номер. Тъмната коса, някога спускала се до раменете ѝ, беше къдрава, късо подстригана и плътно обрамчваше сърцевидното и лице. На двайсет и девет години тя изглеждаше точно такава, каквато е — опитна, практична и добродушна. Нищо във външния ѝ вид не напомняше за сексапилната „друга жена“ от делото за убийството на доктор Гари Лаш.

По-предишната вечер Анамари бе гледала по новините изявлението на Моли Лаш. Видът на затвора „Найънтик“ ѝ подежда ужасно. Оттогава я измъчваха спомените за онзи ден преди три години, когато отчаянието я накара да мине с колата си оттам. Беше се опитала да си представи как би се чувствала вътре.

„Защото мястото ми е там“ — яростно промълви тя, докато се изкачваше по напуканото бетонно стълбище към дома на госпожа Олсън. Но тогава куражът ѝ я бе напуснал и тя се прибра направо в малкия си апартамент в Йонкърс. Малко оставаше да позвъни на онзи добронамерен адвокат, който се отнесе с толкова голямо търпение към нея в болницата „Лаш“, за да го помоли да ѝ помогне да се предаде на щатската прокуратура.

Анамари позвъни на вратата на госпожа Олсън, отключи си с нейния ключ и бодро извика „Добро утро“. През пялото време имаше

злокобното предчувствие, че новоразпаленият интерес към убийството на Лаш неизбежно ще насочи следите към нея. А тя не искаше да я открият.

Страхуваше се от този момент.

16.

Калвин Уайтхол не обърна внимание на секретарката на Питър Блак, мина покрай бюрото ѝ и отвори вратата на разкошния му ъглов кабинет.

Блак вдигна поглед от докладите, които четеше.

— Подраняваш.

— Не — изръмжа Уайтхол. — Снощи Джена се е видяла с Моли. Моли имаше нахалството да ми телефонира, за да ме предупреди да съм помогнал на Фран Симънс, репортерката от НАФ. Джена разказа ли ти за предаването, което онази Симънс щяла да прави за Гари по „По истински случай“?

Калвин Уайтхол кимна. Двата мъже се спогледаха.

— Не е само това — безизразно рече Уайтхол. — Изглежда, че Моли опитва да открие Анамари Скали.

Блак пребледня.

— В такъв случай предлагам да я насочим по лъжлива следа. Нека гони вятъра — тихо отвърна той. — Това е по твоята част. И най-добре да пипаш предпазливо. Излишно е да ти напомням какво означава това и за двама ни.

Питър Блак ядосано захвърли докладите върху бюрото.

— Всичко това са потенциални примери за професионална небрежност.

— Разкарай ги.

— Точно така възнамерявам да постъпя.

Калвин Уайтхол внимателно наблюдаваше партньора си. Забеляза слабото треперене на ръката и струпаните капилляри по бузите и брадичката му.

— Трябва да спреш онази репортерка и да не допуснеш Моли да открие Анамари — ледено произнесе той. — Междувременно не е зле да пийнеш нещо.

17.

Още когато се запозна с Тим Мейсън, Фран разбра, че миналото ѝ му е известно. „Вече трябва да свикна с това — помисли си тя. — В Гринидж постоянно ще виждам същата реакция. Просто трябва да съберат две и две. Фран Симънс ли? Я почакай. Симънс... Онзи замислен поглед, *Защо ли това име ми звучи познато?* О, разбира се. Баща ѝ беше онзи, който...“

Тази нощ не спа добре и когато на следващата сутрин отиде на работа, се чувстваше отвратително. На бюрото я очакваше нещо, което незабавно ѝ напомни за кошмарите ѝ — съобщение от Моли Лаш с името на психиатъра, лекувал я преди процеса: „Свързах се с доктор Даниълс. На прага на пенсионирането е, но с удоволствие ще те приеме. Кабинетът му се намира на Гринидж Авеню.“

Доктор Даниълс, адвокатът Филип Матюс, доктор Питър Блак, Калвин и Джена Уайтхол, Една Бари — това бяха хората, с които Моли ѝ предлагаше да се срещне за начало, но Фран имаше предвид и други. Например Анамари Скали.

Тя взе съобщението и внимателно го проучи. „Ще започна с доктор Даниълс“ — реши репортерката.

Джон Даниълс очакваше да му се обади по телефона. Той ѝ предложи да се видят още същия следобед, стига да ѝ е удобно. Макар да беше навършил седемдесет и пет и почти да не работеше, той не можеше окончателно да се откаже от практиката си, въпреки увещанията на жена му. От него все още зависеха прекалено много хора, на които искаше да помогне.

Един от малцината пациенти, с които смяташе, че се е провалил, бе Моли Карпентър Лаш. Познаваше я от малка и понякога вечеряше с родителите ѝ в клуба. Тя беше прекрасно момиче, винаги любезно и с неприсъщо за годините ѝ самообладание. Нищо в поведението или в многобройните тестове, които проведе след арестуването ѝ не

предполагаше, че е способна на агресивното избухване, довело до смъртта на Гари Лаш.

Секретарката му Рути Ройтънбърг работеше при него от двайсет и пет години и си бе извоювала привилегията открито да изказва мнението си и да му разказва клюките. След като научи за предстоящото посещение на Фран Симънс в два часа, тя попита:

— Докторе, нали знаете чия дъщеря е тя?

— Трябва ли да зная? — меко попита Даниълс.

— Спомняте ли си онзи човек, който открадна всичките пари от фонда за библиотеката и после се самоуби? Фран Симънс е негова дъщеря. Била е съученичка на Моли в „Крандън Академи“.

Психиатърът положи всички усилия да скрие удивлението си. Отлично си спомняше Франк Симънс. Самият той бе дарил десет хиляди долара на фонда. Пари на вятъра, както се оказа, благодарение на Симънс.

— Моли не стигна до такива подробности. Предполагам, че не го е смятала за важно.

Мекият му укор остана незабелязан.

— Ако бях на нейно място, щях да си сменя името — каза Рути. Всъщност, мисля, че е разумно Моли също да си смени фамилията, да се премести отгук и да започне наново. Нали знаете, докторе, всички смятат, че щеше да е много по-добре, ако вместо пак да разбунва духовете, просто беше казала колко много съжалява, че е убила онзи нещастник, съпруга ѝ.

— Ами ако има друго обяснение за смъртта му?

— Докторе, само наивниците могат да повярват на такива измишльотини.

Фран имаше излизане в ефир чак привечер, така че можеше да прекара утрото в кабинета си и да уговори интервютата. Щом свърши, тя си купи сандвич и кока-кола, хапна в колата и в 12:15 потегли за Гринидж. Тръгна рано, за да има време преди срещата с доктор Даниълс да обиколи града и да си припомни местата, които познаваше от едно време.

След по-малко от час пристигна в предградията на Гринидж. През нощта бе паднала лека снежна покривка и дърветата, храстите и

моравите искряха под късното зимно слънце.

„Тук наистина е прелестно — помисли си Фран. — Не мога да обвинявам татко, че е искал да стане част от Гринидж.“ Бриджпорт, откъдето произхождаше баща ѝ, беше само на половин час път на север, но между начина на живот в двете места зееше огромна пропаст.

„Крандън Академи“ се намираше на Раунд Хил Роуд. Тя бавно мина покрай кампуса, възхити се на прекрасните му каменни сгради, спомни си за прекараните тук години, за приятелките си и за момичетата, които познаваше само бегло. Едно от тях беше Джена Греъм, сега Джена Уайтхол. Двете с Моли бяха много близки, каза си Фран, въпреки че бяха невероятно различни. Джена беше по-властна и контактна, докато Моли се държеше изключително дистанцирано.

Внезапно я изпълни топлота, когато се сети за Бобит Уилямс, заедно с която бяха играли в баскетболния отбор. „Дали още живее тук? — зачуди се Фран. — Тя беше и добра музикантка, опитваше се да ме накара да ходя с нея на уроци по пиано, но аз ѝ казах, че е безнадеждно. Господ е пропуснал музикалната дарба сред заложите ми.“

Докато се насочваше към Гринидж Авеню, тя с болка осъзна, че искрено ѝ се иска да се види с някои от старите си училищни приятелки, поне с онези, за които си спомняте с нежност, като Бобит. „Двете с мама никога не разговаряхме за четирите ни години тук, но те все пак са част от живота ни и навярно е време да го призная — помисли си Фран. — Тук съм обичала толкова много хора и може би срещата с тях ще ми подейства благотворно. Кой знае — каза си тя, докато търсеше адреса на доктор Даниълс в бележника си, — някой ден може наистина да се върна в този град, без отново да преживея гнева и срама, измъчващи ме от мига, в който разбрах, че баща ми е измамник.“

Доктор Джон Даниълс я придружи до кабинета си под строгия поглед на Рути. Онова, което видя във Фран Симънс, веднага му хареса — спокойна, любезна млада жена, облечена елегантно, макар и спортно.

Под шлифера тя носеше кафяво сако от туид и жълто-кафяв панталон. Къдравата ѝ светлокестенява коса се спускаше до раменете.

Психиатърът внимателно я наблюдаваше, докато Фран се настаняваше на стола с лице към него. Наистина изглеждаше много привлекателна. Но най-силно му въздействаха очите ѝ — с толкова необичаен оттенък на сиво-синьото. Когато се усмихнеше, те ставаха още по-сини, а когато се затвореше в себе си, посиняваха, помисли си той. Внезапно осъзнал, че я подлага на прекалено сериозен анализ, доктор Даниълс поклати глава. Не можеше да не признае пред себе си, че вниманието му е предизвикано от информацията на Рути за бащата на Фран. Надяваше се, че репортерката не го е забелязала.

— Докторе, знаете, че имам намерение да подготвя предаване за Моли Лаш и смъртта на съпруга и — директно започна тя. — Разбрах, че Моли ви е дала разрешение да разговаряте открито с мен.

— Точно така.

— Била ли е ваша пациентка преди убийството на мъжа ѝ?

— Не. Познавах родителите ѝ, най-вече от кьнтри клуба. Срещал съм Моли там още като малка.

— Някога забелязвали ли сте да се държи агресивно?

— Никога.

— Вярвате ли, че не е в състояние да си спомни подробностите за смъртта на съпруга ѝ? Почакайте, ще се изразя по друг начин. Вярвате ли, че не може да си спомни подробностите за смъртта на съпруга ѝ или от момента, в който го е открила смъртно ранен?

— Вярвам, че Моли казва истината такава, каквато е според нея.

— По-точно?

— Случилото се в онази вечер е толкова мъчително, че тя го е скрила дълбоко в подсъзнанието си. Не зная дали някога ще го извади от там.

— Ако все пак възстанови част от спомените си за онази вечер — например за чувството си, че когато се е прибрала, в къщата е имало друг човек — смятате ли, че те ще са достоверни?

Джон Даниълс си свали очилата и избърса стъклата. После отново си ги сложи и в същото време осъзна, че колкото и да бе нелепо, е станал прекалено зависим от тях, че се чувства уязвим, ако говори без очила.

— Моли Лаш страда от дисасоциативна амнезия. Това означава бели петна в паметта, свързани с извънредно стресиращи и травмиращи събития. Очевидно в тази категория попада и смъртта на

съпруга ѝ, както и да е бил убит. Някои пациенти реагират добре на хипноза и са в състояние да си възвърнат важни, често достоверни спомени за събитието. Преди процеса Моли доброволно се съгласи да се подложи на хипноза, но нищо не излезе. Помислете за това. Тя беше емоционално опустошена след смъртта на съпруга си и се ужасяваше от предстоящия съд, с други думи, беше прекалено нестабилна, за да бъде успешно хипнотизирана.

— Има ли вероятност постепенно да възвърне цялата си памет, докторе?

— Иска ми се да можех да ви отговоря, че Моли има шанс да възстанови спомените си и да изчисти петното от името си. Честно казано обаче, според мен, каквото и да смята, че си е спомнила, няма да е непременно достоверно. Ако възвърне паметта си за случилото се онази вечер, има голяма вероятност да е запълнила празнотата с онова, което ѝ се иска да се е случило. Тя може искрено да вярва, че наистина си спомня, но това не означава задължително, че се е случило точно така. Състоянието се нарича „ретроспективна подмяна на паметта“.

Когато се върна в автомобила си, Фран поседя няколко минути и обмисли следващия си ход. Наближаваше три и петнайсет. Офисите на „Гринидж Таим“ се намираха само на няколко преки. Внезапно се сети за Джо Хътник. Той работеше там и бе отразил освобождаването на Моли от затвора. Джо категорично я смяташе за виновна. „Дали не е отразявал и процеса ѝ?“ — зачуди се тя.

Струваше ѝ се сериозен човек и очевидно познаваше града.

„Може би го познава прекалено добре“ — прошепна някакъв глас в главата ѝ. Навярно се бе занимавал и със самоубийството на баща ѝ. Наистина ли искаше да се обърне към него?

Гъсти сиви облаци скриха късното зимно слънце. Март, толкова капризен месец, каза си Фран, докато продължаваше да се чуди какво да направи. Защо да не рискува, реши накрая тя и извади клетъчния си телефон.

Петнайсет минути по-късно вече се ръкуваше с Джо Хътник в малкия му офис в претъпкания с компютри отдел „Новини“ на „Гринидж Таим“. Петдесетинагодишен, с гъсти тъмни вежди и будни,

интелигентни очи, той я покани да седне на миниатюрния диван, половината от който беше затрупан с книги.

— Какво те води в „Преддверието на Нова Англия“, както е известен нашият чудесен град, Фран? — Джо не изчака да му отговори. — Не, момент да се сетя. Моли Лаш. Носи се слух, че готвиш предаване за нея по „По истински случай“.

— Слухът се разнася прекалено бързо — отвърна тя. — Джо, може ли да разговаряме откровенно?

— Разбира се. Стига това да не ми коства някой сензационен репортаж.

Фран повдигна — вежди.

— Ти определено си мой тип. Въпросът ми е дали си отразявал процеса на Моли?

— Че кой от колегите не е? Тогава нямаше нищо друго интересно и процесът ни запълваше новините.

— Джо, мога да изтегля цялата нужна информация от Интернет, но колкото и свидетелски показания да прочетеш, много по-лесно е да прецениш истината на основата на поведението на свидетелите, особено при кръстосан разпит.

— Категорично.

— Следващият въпрос. Какво мислиш за доктор Гари Лаш?

Джо Хътник се отпусна на стола си и започна да се върти насам-натам, докато обмисляше отговора си. После бавно произнесе:

— Прекарал съм в Гринидж целия си живот, Фран. Майка ми е на седемдесет и шест. И досега разказва за това как преди четирийсет години сестра ми се разболя от пневмония. Тогава била на три месеца. По онова време лекарите посещаваха болните по домовете. От болницата не ти казваха да замъкнеш болното хлапе в спешно отделение, нали?

Хътник престана да се върти и скръсти ръце на бюрото.

— Живеехме на върха на много стръмен хълм. Доктор Лаш, имам предвид Джонатан Лаш, бащата на Гари, не успял да стигне с колата си догоре. Колелата забоксували. Затова се изкачи до къщата ни пеш. В единайсет часа вечерта. Беше зима и снегът стигаше до коленете. Спомням си, че го видях да застава до сестра ми. После я отнесе под силната светлина на кухненската лампа и я постави върху одеяла на масата. Остана при нея три часа. Даде ѝ двойна доза

пеницилин и преди да си тръгне, възстанови нормалното ѝ дишане и ѝ смъкна температурата. Сутринта пак дойде да я прегледа.

— Гари Лаш такъв тип лекар ли беше? — попита Фран.

Хътник се замисли за миг.

— В Гринидж все още има мнозина всеотдайни лекари, пък и навсякъде другаде, предполагам. Дали Гари е бил такъв? Честно казано, не мога да ти отговоря, Фран, но доколкото ми е известно, двамата с партньора си доктор Питър Блак повече са се занимавали с деловия аспект на медицината, отколкото с лекарска практика.

— И изглежда, че са преуспявали. Откакто я видях за последен път, болницата „Лаш“ е станала двойно по-голяма — отбеляза Фран. Надяваше се, че гласът ѝ няма да я издаде.

— Откакто баща ти почина там — бързо изрече Хътник. — Виж, Фран, тук съм от много време. Познавах баща ти. Беше чудесен човек. Излишно е да казвам, че подобно на много други тукашни жители, не бях очарован, когато всички дарения изчезнаха яко дим. Онези пари бяха предназначени за построяване на библиотека в един от по-бедните райони на града, за да привлеча местните деца.

Фран потръпна и извърна очи.

— Извинявай — каза Хътник. — Не биваше да споменавам за това. Да се върнем на Гари Лаш. След смъртта на баща си той повика от Чикаго приятелчето си от студентските години доктор Питър Блак. Двамата превърнаха клиниката на Джонатан Лаш в болницата „Лаш“. Създадоха „Ремингтън Хелт Мениджмънт“, един от най-процфтяващите здравноосигурителни фондове.

— Какво е мнението ти за здравноосигурителните фондове по принцип? — попита тя.

— Каквото и на повечето хора. Смърдят. Даже по-надеждните, а мисля, че „Ремингтън“ е от тях — поставят лекарите между чука и наковалнята. Повечето доктори трябва да членуват поне в един, което, разбира се, означава, че диагнозите им подлежат на ревизия. Ако, според тях, някой пациент се нуждае от друг специалист, преценката им може да не бъде взета под внимание. Освен това, принудени са да чакат, докато получат парите им — дотолкова, че мнозина изпадат в деликатно финансово положение. Пациентите се препращат в отдалечени болници, само за да ги обезкуражат да ходят на лекар. И макар че има достатъчно лекарства, за да облекчат живота на хората,

онези, които решават дали да ти ги дадат, печелят от това да не ги получиш. Страхотен прогрес, какво ще кажеш? — Джо възмутено поклати глава. — В момента „Ремингтън Хелт Мениджмънт“, с други думи генералният директор доктор Питър Блак и председателят Калвин Уайтхол, нашите местни величия, водят преговори с щатските власти за разрешение да погълнат четири по-малки здравноосигурителни фонда. Ако успеят, акциите на компанията ще полетят нагоре като волни птички. Имали някакъв проблем? Всъщност, не. Само дето „Америкън Нашънъл Иншуърънс“ също искат да лапнат по-малките фондове, а се говори, че можели да се опитат да превземат с щурм и самия „Ремингтън“.

— Има ли такава вероятност?

— Кой знае? Навярно не. „Ремингтън Хелт Мениджмънт“ и болницата „Лаш“ имат добра репутация. Те се възстановиха от скандала около убийството на доктор Гари Лаш и разкритието, че е имал връзка с млада медицинска сестра. Сигурен съм обаче, че на Питър Блак и Калвин Уайтхол им се иска да са сключили сделката преди Моли Лаш да се завърне в града и да намекне, че около убийството на доктора не всичко е изяснено.

— Какви нови разкрития биха могли да окажат влияние върху сливането? — попита Фран.

Джо сви рамене.

— Виж, миличка, „Америкън Нашънъл Иншуърънс“ се оглавява от бивш министър на здравеопазването, който се кълне, че щял да реформира здравноосигурителните фондове. „Ремингтън“ все още има предимство за сливането, по в този безумен свят всяко захлаждане можела съсипе реколтата. Както и всеки намек за скандал може да провали сделката.

18.

„Не мога да разчитам на никого“ — помисли си Моли, когато се събуди. После погледна към часовника. Шест и десет. „Не е зле“ — каза си тя. Беше си легнала малко след като Джена си тръгна, което означаваше, че е спала седем часа. Много често в затвора изобщо не можеше да мигне.

Моли се протегна и без да иска, докосна с лявата си ръка празната възглавница до себе си. Никога не си беше представяла Гари до себе си на тясната затворническа койка, но сега постоянно усещаше отсъствието му, въпреки че бяха изтекли толкова години. Като че ли цялото това време беше само сън. Сън ли? Не — кошмар!

Беше се чувствала толкова силно свързана с него. „Ние сме сиамски близнаци“ — обичаше да казва тогава тя. Дали се бе заблуждавала?

„Говорех толкова самодоволно — помисли си Моли — и навярно съм била такава. Очевидно съм била и глупачка. Тя седна, вече съвсем будна. — Трябва да зная. Колко дълго е продължила връзката му със сестрата? Каква част от живота ми с Гари е била лъжа?“

Анамари Скали беше единственият човек, който можеше да ѝ отговори.

В девет часа Моли телефонира в службата на Фран Симънс и ѝ остави съобщение за доктор Даниълс. В десет позвъни на Филип Матюс. Беше ходила в офиса му само няколко пъти, но ясно можеше да си го представи. От прозореца му в Световния търговски център се разкриваше изглед към Статуята на свободата. Когато отиде при него, за да чуе плана му за защитата ѝ, това ѝ се стори нелепо — клиенти, заплашени от вероятността да бъдат изпратени в затвора, да виждат символа на свободата.

Спомняше си, че тогава му го каза и той отговори, че възприемал вида на статуята като предзнаменование: когато поемал някой клиент, целта му била да запази свободата му.

Филип спокойно можеше да има последния адрес на Анамари Скали, защото възнамеряваше да я разпита на процеса, помисли си тя. Поне щеше да започне търсенето си от там.

Филип Матюс се колебаеше дали да потърси Моли, затова когато секретарката му съобщи, че се обажда, бързо вдигна слушалката. Тя поглъщаше мислите му още от момента на излизането си от затвора. Още по-лошо стана на партито отпреди два дни, където основно забавление беше предсказването на бъдещето. Като гост, не можеше да избегне играта, въпреки че смяташе всякакви видове гадаене — хиромантия, астрология, карти таро — за пълна глупост.

Но ясновидката го изпълни с тревога. Тя разгледа избраните от него карти, намръщи се, отново размеси тестето и го накара да изтегли други, после безизразно заяви:

— Някой ваш близък, жена, струва ми се, се намира в сериозна опасност. Имате ли представа кой може да бъде?

Филип се мъчеше да се убеди, че е имала предвид клиента, обвинен в прегазване на пешеходец, който несъмнено щеше да излежи някаква присъда. Всички инстинкти обаче му подсказваха, че гадателката говори за Моли.

И сега тя потвърди опасенията му, като каза, че няма намерение да позволи на родителите си да отидат при нея в Гринидж.

— Поне засега — твърдо заяви Моли. — Искам да открия Анамари Скали, Филип. Имаш ли последния ѝ адрес?

— Остави всичко това. Моля те. Вече е минало. Трябва да продължиш да живееш.

— Тъкмо това се опитвам да направя. И затова трябва да разговарям с нея.

Адвокатът въздъхна.

— Последният ѝ известен адрес е апартаментът, в който е живяла по времето на смъртта на Гари. Нямам представа къде е сега.

Той усети, че Моли се кани да затвори, а ужасно искаше да я задържи.

— Идвам при теб. Ако не се съгласиш да излезем на вечеря, просто ще стоя там и ще тропам на вратата ти, докато не вдигна на крак съседите.

Тя си представи сцената. В гласа му се долавяше същата онази напрегнатост, която беше забелязала при разпита на свидетелите по време на процеса. Но въпреки това, засега не ѝ се искаше да се среща с него.

— Нужно ми е още малко време, Филип. Виж, днес е четвъртък. Защо не дойдеш на вечеря в събота? Не искам да излизам. Ще приготвя нещо.

След кратко колебание, той реши засега да се задоволи с поканата.

19.

Една Бари зашиваше пълнено пиле. Това беше едно от любимите ястия на Уоли, особено, когато сама приготвеше пльнката. Всъщност, използваше готова смес, но тайната се състоеше в добавянето на запържен лук, целина и подправки.

Съблазнително ухание изпълваше къщата и готвенето успокояваше Една. Напомняше ѝ за годините, когато беше жив съпругът ѝ Мартин и Уоли беше умно, нормално момченце. Лекарите твърдяха, че промяната в сина ѝ не се дължала на смъртта на баща му. Според тях, шизофренията представлявала психическо заболяване, често проявяващо се в юношеските години или в началото на зрялата възраст.

Една не им вярваше. „Уоли винаги е страдал от отсъствието на баща си“ — казваше тя на хората.

От време на време синът ѝ говореше за женитба и семейство, но госпожа Бари вече знаеше, че това никога няма да се осъществи. Всички го избягваха. Беше прекалено избухлив и лесно губеше самообладание.

Вечният ѝ страх бе какво ще се случи с Уоли след смъртта ѝ. Но поне засега можеше да се грижи за него, за този неин син, толкова жестоко онеправдан от живота. Можеше да го кара да си пие лекарствата, макар да знаеше, че понякога ги изплюва.

Уоли толкова слушаше доктор Мороу — ех, защо не беше още жив!

Докато затваряше вратичката на фурната, Една се замисли за Джак Мороу, енергичният млад доктор, който толкова добре се отнасяше към хора като сина ѝ. Той беше лекар на обща практика и имаше кабинет на първия етаж на скромния си дом, който се намираще само на три преки от тях. Бяха го открили убит само две седмици преди смъртта на доктор Лаш.

Разбира се, обстоятелствата бяха съвсем други. Аптечката на доктор Мороу беше разбита и празна. Полицайте бяха убедени, че се

касае за престъпление, свързано с наркотици. Разпитаха всичките му пациенти. Една се благодареше, че малко преди това Уоли си е счупил глезена. Преди да го разпитат, тя го бе накарала отново да си сложи гипса.

Трябваше ѝ само един ден, за да осъзнае, че връщането ѝ на работа при Моли Лаш е грешка. Беше прекалено опасно. Винаги имаше вероятност Уоли да отиде в дома ѝ, както няколко дни преди убийството на доктор Лаш. Тогава му каза да изчака в кухнята, но той влезе в кабинета и взе онази скулптура на Ремингтън.

Щяха ли да имат край тревогите ѝ? Никога, каза си тя с въздишка, и започна да нарежда масата.

— Моли си е вкъщи, нали, мамо?

Една вдигна поглед. Уоли стоеше на прага с ръце в джобовете. Тъмната му коса падаше върху челото.

— Защо се интересуваш, Уоли? — остро попита тя.

— Защото искам да я видя.

— Никога не трябва да ходиш в онази къща. Никога!

— Тя ми харесва, мамо. — Той присви очи, сякаш се опитваше да си спомни нещо. После погледна над рамото ѝ и каза: — Тя не би ми крещяла като доктор Лаш, нали?

Една се вледени. Синът ѝ не се бе сецал за случая от години, още откакто му забрани да говори за доктор Лаш и за ключа, който откри в джоба му в деня след убийството.

— Моли е много любезна с всички — твърдо отвърна тя. — Виж, никога повече не бива да приказваме за доктор Лаш, нали?

— Добре, мамо. Но се радвам, че е мъртъв. Така повече няма да ми крещи — абсолютно безизразно рече Уоли.

Телефонът иззвъня. Една нервно вдигна слушалката. Когато отговори, гласът ѝ трепереше.

— Надявам се, че не ви безпокоя, госпожо Бари. Тук е Фран Симънс. Запознахме се вчера в дома на Моли Лаш.

— Да. Спомням си. — Една Бари внезапно осъзна колко рязък е тонът ѝ. — Разбира се, че си спомням — най-топло добави тя.

— Чудя се дали бих могла да се отбия за малко при вас в събота?

— В събота ли? — Възрастната жена отчаяно се помъчи да измисли причина да откаже.

— Да. Ако ви е по-удобно, може да го направим в неделя или в понеделник.

Защо да отлага, реши тя. Явно нямаше как да избяга от репортерката.

— Добре, в събота ми е удобно — сковано отвърна Една.

— В единайсет рано ли ще е?

— Не.

— Чудесно, нека само повторя адреса, за да се уверя, че съм го записала правилно.

Когато затвори телефона, Фран си помисли: „Тази жена е ужасно нервна. Ясно долових напрежението ѝ. Вчера у Моли беше същото. Каква ли е причината?“

Една Бари първа бе открила трупа на Гари Лаш. Дали решението на Моли отново да я вземе на работа се дължеше на смътното ѝ предчувствие, че нещо във версията на икономката е съмнително?

Интересна перспектива, каза си Фран, след като надникна в хладилника и си облече шлифера с намерението да отиде и да си купи хамбургер.

Докато енергично крачеше по Петдесет и шеста улица, тя разсъждаваше за вероятността Моли да не е единствената, страдаща от ретроспективна подмяна на паметта.

20.

— Ти си интелигентна жена, Джена. Следователно, разбираш какво имам предвид, когато казвам, че Анамари Скали съвсем съзнателно е изчезнала от лицето на земята. И даже да бях в състояние да я открия, което не е по силите ми, уверявам те, че последният човек, на който бих съобщил адреса ѝ, е Моли Лаш!

Червените петна по скулите на Калвин Уайтхол предупреждаваха жена му за растящото му нетърпение, но Джена реши да не им обръща внимание.

— Кал, защо си против Моли да се свърже с нея? Това би могло да ѝ помогне да сложи точка на случилото се.

Пиеха кафе и сок в дневната до спалнята им. Джена беше готова да тръгне за работа. Палтото и чантата ѝ чакаха на съседния стол. Калвин ядосано остави чашата си.

— Не ми пука за Моли! От приключване се нуждаят преговорите, по които работя вече три години за благото и на двама ни. — Той дълбоко си пое дъх. — По-добре да побързаш, ако искаш да хванеш влака. Забавиш ли се още, даже Лу няма да успее навреме да те закара на гарата.

Джена се изправи.

— Мисля, че тази вечер ще остана в апартамента.

— Както желаш.

Те се спогледаха за миг, после изражението на Калвин Уайтхол се промени и той се усмихна.

— Миличкото ми, иска ми се да можеше да си видиш физиономията. Обзалагам се, че ако онази скулптура на коня с каубоя ти беше под ръка, щеше да я използваш също като Моли. Вие момичетата от „Крандън Академи“ определено сте адски емоционални.

Джена пребледня.

— Наистина ли се безпокоиш за преговорите си, Кал? Обикновено не си чак толкова коравосърдечен.

— Обикновено не ме заплашва опасността сделка за милиарди долари да ми се изплъзне под носа. Джен, ти си единственият човек, когото Моли изглежда слуша. Убеди я колкото може по-скоро да заминете за Ню Йорк. Набий и в главата малко здрав разум. Напомни й, че като се мъчи да убеди себе си и света в невинността си, само още повече петни паметта на Гари и си вреди.

Без да му отговаря, Джена си облече палтото и взе чантата си. Докато вървеше към стълбището, мъжът й извика:

— Сделка за милиарди долари, Джен. Признай го. И ти самата не желаяш да я прецакам.

Когато я видя да излиза от къщата, дългогодишният шофьор и верен прислужник на Кал, Лу Нокс, изскочи от автомобила. Той й отвори вратата, затвори я и само след секунди отново седеше зад волана.

— Добро утро, госпожо Уайтхол. Днес май пак ще минаваме напърно. Е, винаги мога да ви откарам, ако изпуснем влака.

— Не, на Кал му трябва колата и не ми допада перспективата да попаднем в улично задръстване — рязко отвърна Джена. Понякога бодрите забележки на Лу й играеха по нервите, но трябваше да се примирява. Двамата с Кал бяха учили заедно в някаква задръстена гимназия и когато преди петнайсет години се бе преместил в Гринидж, съпругът й го бе довел със себе си.

Никой друг, освен Джена, не знаеше за началото на познанството им. „Лу разбира, че няма нужда всички да знаят как двамата заедно сме пели училищни песни“ — често казваше Кал.

Трябваше да отдаде дължимото на шофьора. Той реагираше на настроенята й. Незабавно усети, че не й се приказва и бързо настрои радиото на любимата й програма, излъчваща класическа музика. Обикновено слушаше нея, освен ако поради някаква причина не го накараше да потърси новини.

Лу беше на възрастта на Кал, четирийсет и шест, и макар да поддържаше добра физическа форма, на Джена винаги и се струваше, че в него има нещо нездравно. Държеше се прекалено сервилно, полагаше прекалено много усилия да се хареса. Нямахше му доверие. Дори сега, по време на краткото пътуване до гарата, тя имаше чувството, че я наблюдава в огледалото, за да прецени настроението й.

„Направих всичко възможно — каза си Джена, замислена за разговора със съпруга си. — Кал в никакъв случай няма да помогне на Моли да открие Анамари Скали.“ Вместо да изпитва гняв обаче, тя разбираше, че въпреки раздражението си от тона му, както обикновено отново се бе възхитила от него.

Кал беше властен, обаятелен мъж. От първите си стъпки в онази компютърна компания, която наричаше „семејното магазинче“, той се бе превърнал в човек със завидна репутация. За разлика, от предприемачите, които изпълваха първите страници на вестниците с бързо спечелените си и изгубени състояния, Кал предпочиташе да стои зад кулисите, макар да го познаваха и уважаваха като голям играч във финансовия свят.

Беше я привлякъл именно с властността си. И все още продължаваше да я очарова. Тя обичаше работата си на партньор в престижна адвокатска кантора, положение, което беше постигнала със собствени сили. Щеше да направи успешна кариера и без Кал. Това ѝ даваше усещането за лична територия. „Малкото владение на Джена“, така го наричаше той, но тя знаеше, че я уважава заради способностите ѝ.

В същото време ѝ харесваше да е госпожа Калвин Уайтхол с всички привилегии, които ѝ осигуряваше това име. За разлика от Моли, Джена не мечтаеше за деца, нито пък копнееше за елитарния живот в предградията, на който винаги се бяха наслаждавали майките им.

Наближаваха гарата. Влакът вече надуваше свирка.

— Точно навреме — любезно каза Лу, когато спря, изскочи навън и ѝ отвори вратата. — Да ви посрещна ли довечера, госпожо Уайтхол?

Тя се поколеба.

— Да, ще се върна както обикновено. Предай на мъжа ми да ме очаква.

21.

— Добро утро, докторе.

Питър Блак вдигна поглед от бюрото си. Неувереното изражение на секретарката му го предупреди, че няма да му съобщи нищо приятно. Като човек, Луиз Ънгър беше срамежлива, но като секретарка нямаше равна на себе си. Плахостта ѝ го дразнеше, но ценеше професионалните ѝ качества. Погледът му скочи към стенния часовник. Едва осем и половина. Както обикновено, тя подраняваше.

Той я поздрави под нос.

— Обади се господин Уайтхол, докторе. Знаел, че трябва да проведе други разговори, но помоли да го изчакате. — Луиз Ънгър се поколеба. — Стори ми се много разтревожен.

Питър Блак отдавна се бе научил да контролира лицевите си мускули, за да не издава чувствата си.

— Благодаря за информацията, Луиз — усмихна се той. — Господин Уайтхол се тревожи за щяло и нещяло. И двамата го знаем, нали?

Жената с готовност кимна и птичите ѝ очи проблеснаха.

— Просто исках да ви предупредя, докторе.

Думите ѝ бяха прекалено дръзки за нея. Питър Блак реши да не им обръща внимание.

— Благодаря ти, Луиз — спокойно рече той.

Телефонът на бюрото извъня. Блак ѝ кимна да вдигне слушалката.

— Кабинетът на доктор... — започна тя, но замълча. — Обажда се господин Уайтхол, докторе — каза секретарката и превключи на изчакване. После побърза да излезе и затвори вратата след себе си.

Питър Блак знаеше, че не бива да показва слабост пред Калвин Уайтхол. Беше свикнал с подмятанията му за зависимостта му от алкохола и бе убеден, че единствената причина Уайтхол да се ограничава с чаша вино е стремежът да му докаже превъзходството на волята си.

Той вдигна слушалката.

— Как е империята, Кал? — Обожаваше да задава този въпрос. Знаеше, че партньорът му се дразни.

— Щеше да е много по-добре, ако я нямаше Моли Лаш да мъти водата. — Кънтящият глас на Калвин Уайтхол караше слушалката да вибрира. Като я държеше с лявата си ръка, Блак нарочно изпъна пръстите на дясната, номер, който използваше, за да се освободи от напрежението.

— Струва ми се, че вече установихме този факт — отвърна той.

— Да, след като по-предишната вечер Джена ѝ отиде на гости. Моли искала да открия Анамари Скали. Настоявала, че трябвало да се срещне с нея и очевидно няма намерение да се откаже. Сутринта Джена пак ме занимава с това. Казах ѝ, че нямам представа къде е Скали.

— Нито пък аз. — Блак знаеше, че гласът му е безизразен и че подбира точните думи. Спомняше си паниката на Гари Лаш: „Заради болницата, Анамари. Трябва да помогнеш.“

„Тогавя не знаех, че има връзка с Гари — помисли си той. — Ами ако Моли наистина я открие? И ако Анамари се съгласи да ѝ разкаже каквото знае? Ами тогава?“

Питър Блак осъзна, че Кал продължава да говори. Какво питаше?

— ... има ли в болницата някой, който би могъл все още да поддържа контакт с нея?

— Нямам представа.

Когато минута по-късно остави слушалката, доктор Питър Блак нареди по интеркома:

— Не ме свързвай с никого, Луиз. — Той се облегна с лакти на бюрото и притисна челото си с длани. Положението се затягаше. Как да се задържи на повърхността и да не позволи на въртопа да го завлече на дъното?

22.

— Тя не искаше да те безпокои, Били.

Били Гало погледна към баща си. Стояха от двете страни на леглото на майка му в интензивното отделение в болницата „Лаш“. От очите на Тони Гало се стичаха сълзи. Оредялата му сива коса беше разрошена и докато галеше ръката на жена си, дланта му трепереше.

Роднинската връзка между двамата мъже беше очевидна. Имаха поразително еднакви черти — тъмнокафяви очи, пълни устни, широки брадички.

Бивш служител от фирмена охрана, шейсет и шест годишният Тони Гало работеше в училището в Кос Коб и помагаше на децата да пресичат кръстовището, строга и уважавана фигура на пресечката на Уилоу и Пайн. Трийсет и пет годишният му син Били, тромбонист в оркестъра на пътната компания от бродуейски мюзикъл, бе пристигнал със самолет от Детройт.

— Не че мама не е искала, да ме безпокои — гневно отвърна той.
— Ти не си й позволил да ми позвъни, нали?

— Ти нямаше работа цели шест месеца, Били. Беше ни страх да не загубиш и тази.

— По дяволите работата! Трябваше да ми се обадите — аз щях да се разправам с тях. Когато са й отказали разрешение да отиде при специалист, нямаше да ги оставя да им се размине току-така.

— Ти не разбираш, Били. Доктор Къркуд направи всичко възможно да я прати на специалист. Вече одобриха операцията. Тя ще оздравее.

— Но не я е изпратил навреме.

Джоузефин Гало се размърда. Чуваше спора между съпруга си и сина си и смътно съзнаваше, че е заради нея. Спеше и се и се чувстваше в безтегловност. В известен смисъл усещането беше приятно просто да си лежи и да не участва в препирнята им. Беше се уморила да моли Тони да помага на Били, докато е безработен. Били

беше отличен музикант и не бе скроен за чиновническа работа. Тони просто не го разбираше.

Ядосаните им гласове продължаваха да достигат до нея. Не искаше повече да се карат. Джоузефин си спомняше събудилата я сутринта болка, същата, за която обясняваше на доктор Къркуд, нейният домашен лекар.

Двамата все още спореха. Гласовете им като че ли ставаха по-високи и тя искаше да им каже да престанат. После някъде в далечината се разнесе звън. Стъпки на тичащи крака. И болка, като онази сутринта. Ужасна болка.

— Тони... Били...

Докато поемаше сетния си дъх, тя долови гласовете им, изпълнени със страх и мъка:

— Мамоооооо...

— Джоузиииии...

После престана да чува.

23.

В дванайсет и петнайсет Фран влезе във фоайето на болницата „Лаш“. Тя сподави спомените за същото това място, където бяха стояли прегърнати с майки си, и се насили да се огледа наоколо.

Регистратурата се намираше до отсрещната стена, точно срещу входа. Чудесно, помисли си Фран. Не искаше някой загрижен доброволец или пазач да ѝ предложи помощта си, за да я упъти. Имаше готова версия за такава възможност: идваше да вземе приятелка, дошла на свиждане с пациент.

Тя разгледа фоайето. Мебелите — кушетки и столове бяха тапицирани със зелена изкуствена кожа, пластмасовите странични облегалки и крака имитираха кленово дърво. Бяха заети по-малко от половината места. Пред коридора вляво от регистратурата имаше стрелка и надпис „АСАНСЬОРИ“. Накрая откри каквото търсеше — табелката от другата страна на фоайето: „КАФЕНЕ“. По пътя нататък Фран мина покрай вестникарска будка. На първа страница на местния седмичник съгледа снимка на Моли пред портала на затвора. Фран потърси монети в джоба си.

Нарочно беше дошла преди лудницата в обедната почивка. Тя спря за миг на входа на кафенето и потърси най-удобното място. Имаше двайсетина маси, както и бар с дванайсет столчета. Двете служителки носеха престилки на ярки райета, униформата на доброволците.

На бара седяха четирима души, други десетина бяха пръснати по масите. Трима мъже в обичайните бели сака, очевидно лекари, задълбочено обсъждаха нещо край прозореца. До тях имаше празна маса. Докато сервитьорка със същата раирана униформа — се приближаваше към нея, Фран се поколеба дали да поиска да я настанят там.

— Ще седна на бара — бързо каза тя. Докато пиеше чаша кафе, навярно щеше да успее да завърже разговор с доброволките. Двете

жени изглеждаха на около шейсет и пет години. Някоя от тях можеше да е работила тук и преди шест години по времето на Гари Лаш.

Жената, която ѝ сервира поръчаните кафе и поничка, носеше табелка с усмихнато лице и надпис „Здрасти, аз съм Сюзън Бранигън“. Имаше приятни черти, бяла коса и се движеше енергично. Очевидно смяташе, че работата ѝ изисква да бърби с хората.

— Можете ли да повярвате, че до пролетта остават по-малко от две седмици? — попита тя.

Това даде на Фран шанса, който очакваше.

— Известно време живях в Калифорния и ми е трудно пак да свикна с времето по Източното крайбрежие.

— На свиждане ли идвате?

— Просто чакам една приятелка. Отдавна ли сте доброволка?

Лицето на Сюзън Бранигън грейна.

— От десет години.

— Чудесно е безкористно да помагаш в болница — искрено възкликна Фран.

— Загубена съм, ако не идвам тук три пъти седмично. Аз съм вдовица, децата ми са женени и си имат собствен живот. Какво щях да правя иначе, питам ви?

Очевидно въпросът беше реторичен.

— Предполагам, че работата ви носи удовлетворение — рече Фран. Тя небрежно остави вестника на бара, така че Сюзън Бранигън непременно да види снимката на Моли и надписът под нея: „Вдовицата на доктор Лаш твърди, че е невинна“.

Госпожа Бранигън поклати глава.

— Щом сте от Калифорния, може би не знаете, но преди доктор Лаш беше шеф на болницата. Когато умря, избухна страхотен скандал. Беше едва трийсет и шест годишен. Толкова хубав мъж!

— Какво се случи? — попита Фран.

— А, имаше връзка с една от сестрите и съпругата му... Ами, предполагам, че клетата жена временно си е изгубила разсъдъка или нещо такова. Твърди, че не си спомняла да го е убивала, макар че никой не ѝ вярва, разбира се. Каква трагедия! Тъжното е, че сестрата, Анамари, беше невероятно мило момиче. Божичко, за нищо на света не бих си помислила, че може да се занася с женен мъж.

— Често се случва — отбеляза Фран.

— Нали? Но въпреки това всички се изненадахме, защото онзи, другият, млад доктор, адски симпатичен човек, наистина я харесваше. Мислехме си, че помежду им ще пламне любов, но предполагам, че доктор Лаш просто ѝ е завъртял главата. Така или иначе, бедният доктор Мороу остана на сухо, Бог да го прости.

„Доктор Мороу. Бог да го прости.“

— Да не би да имате предвид доктор Джак Мороу?

— О, познавате ли го?

— Виждала съм го само веднъж, много отдавна, когато бях за известно време тук. — Фран си спомни любезния млад лекар, който се опитваше да я утеши в онази ужасна вечер преди четиринайсет години.

— Застреляха го в кабинета му само две седмици преди да убият доктор Лаш. Разбили аптечката му — въздъхна Сюзън Бранигън, спомнила си онова време. — Двама млади лекари, и двамата убити. Зная, че между смъртта им няма нищо общо, но съвпадението е толкова ужасяващо.

„Съвпадение ли?“ — помисли си Фран. И двамата мъже бяха свързани с Анамари Скали. Дали изобщо съществуваха съвпадения, когато ставаше дума за убийство?

24.

„Трета нощ у дома — каза си Моли. — Трета сутрин се събудвам в собственото си легло, в собствената си стая.“

Днес стана в седем без нещо, слезе в кухнята, направи кафе, сипа си в любимата чаша и се върна в спалнята. Черната течност ухаеше и вдигаше пара. Тя нагласи възглавниците, седна в леглото и бавно започна да пие кафето, като плъзгаше очи наоколо и отново разглеждаше стаята, която в продължение на петте години на брака си бе приемала за даденост.

През безсънните нощи в затвора мислеше за спалнята си, за копринения бежов килим, за сатенената завивка, за меките възглавници, за щорите, оставени вдигнати, за да може да гледа нощното небе, както често правеше, докато съпругът ѝ тихо спеше до нея.

Моли отпиваше от кафето и си спомняше за месеците и годините на онези безкрайни затворнически нощи. Докато мислите ѝ постепенно се проясняваха, тя започваше да осъзнава въпросите, които я измъчваха. Въпроси като „Щом Гари е успявал да ме заблуждава в интимните ни отношения, дали изобщо е бил честен човек?“

Канеше се да вземе душ, когато спря до прозореца. Нещо толкова незначително, което обаче ѝ бяха отнели за пет и половина години от живота ѝ. Свободата продължаваше да я удивлява. Денят отново бе облачен и по улицата се виждаха заледени участъци, но въпреки това реши да си облече анцуг и да потича навън.

„Да тичам на воля — помисли си Моли, докато бързо навличаше екипа. И съм свободна — да изляза, без да искам разрешение и без да чакам да ми отключат вратата.“ Внезапно се почувства изпълнена с жизнерадост. Десет минути по-късно тичаше по познатите стари улици, които ѝ се струваха някак странно чужди.

Не искаше да среща приятели. Не искаше някой да я познае. Тя мина покрай дома на Катрин Вуш, прекрасна стара къща в колониален стил на ъгъла на Лейк Авеню. Спомни си, че Катрин е член на

ръководството на Филхармоничното дружество и че някога ентузиазирано се опитваше да създаде местна камерна група.

„Що се отнася до Бобит Уилямс — каза си Моли и си представи лицето на съученичката си, вече: поизбледняло в паметта ѝ, четирите с нея, Джена и Фран бяхме от един клас, но никога не съм била приятелка с Бобит, а пък и тя после се премести в Дариън.“

Докато тичаше, мислите ѝ като че ли се проясняваха и тя започна да фокусира хората, къщите и улиците. Браунови бяха пристроили ново крило. Семейство Кейтс бяха пребоядисали дома си. Внезапно осъзна, че за пръв път е навън сама от онзи ден преди пет и половина години, когато ѝ сложиха белезници и я заключиха в камионетката, за да я откарат в затвора „Найънтик“.

Тази сутрин вятърът бе вледеняващ, но я ободряваше — свеж, чист въздух, който развяваше косата ѝ, изпълваше дробовете и тялото ѝ и постепенно ѝ: връщаше живота.

Моли се задъхваше и вече се чувстваше уморена, когато след трикилометрова обиколка отново стигна до дома си. Насочи се към кухненската врата, когато неочакван порив я накара да пресече замръзналата морава и да мине покрай почти цялата фасада, докато стигне до прозореца на кабинета. Тя спря, приближи се, отметна пълзящите растения и надникна вътре.

За миг ѝ се стори, че очаква да види красивото старо бюро на Гари, махагоновата ламперия на стените, лавиците, отрупани с медицински книги, скулптурите и картините, които съпругът ѝ толкова страстно събираше. Вместо това видя обикновена стая в къща, прекалено голяма за сам човек. Безличните мебели и белите дъбови маси изведнъж ѝ се сториха ужасно грозни.

„Аз стоях на прага и гледах навън.“

Случайната мисъл, която внезапно я споходи, също толкова бързо отлетя.

После, осъзнала възможността да я видят, че наднича през прозореца на собствения си дом, Моли се върна обратно и влезе през кухненската врата. Докато си събуваше маратонките, тя реши, че има време за още една чаша кафе и кифличка, преди да пристигне госпожа Бари.

Госпожа Бари.

Уоли.

„Защо внезапно се сещам точно за него?“ — зачуди се Моли, докато се качваше на втория етаж, този път, за да вземе душ.

Фран ѝ телефонира привечер от службата си, докато се готвеше за поредното излизане в ефир.

— Един кратък въпрос, Моли — каза тя. — Познаваш ли доктор Джак Мороу?

Мислите на Моли прехвърлиха няколко позабравени години, за да стигнат до онази сутрин, когато закуската им бе прекъсната от телефонно обаждане. Незабавно разбра, че се е случило нещо лошо. Докато мълчаливо слушаше, лицето на Гари придоби болнаво сивкав цвят. После затвори и промълви: „Открили са Джак Мороу застрелян в кабинета му. Случило се е по някое време снощи.“

— Почти не го познавах — отвърна на Фран тя. — Работеше в болницата. Срещали сме се на няколко коледни тържества. Двамата с Гари бяха убити само с две седмици разлика.

Внезапно осъзнала смисъла на думите си, Моли си представи как трябва да са прозвучали на репортерката. Бяха умрели двама мъже, но тя нямаше нищо общо със смъртта им. Поне никой не можеше да я обвини, че е замесена в убийството на Джак Мороу, помисли си тя, онази вечер с Гари бяха на гости. Моли го каза на Фран.

— Не съм искала да намекна, че имаш нещо общо със смъртта на доктор Мороу, Моли. Споменавам го само защото открих интересна информация. Знаеш ли, че е бил влюбен в Анамари Скали?

— Не.

— Явно ще се наложи да разговарям с нея. Познаваш ли някой, който би могъл да има представа къде да я открия?

— Вече помолих Джена да накара хората на Кал да я потърсят, но тя ми казва, че Кал не искал да се занимава с това.

Фран забави отговора си.

— Не си ми споменавала, че се опитваш да откриеш Анамари, Моли. — Гласът ѝ прозвуча сепнато.

— Виж, Фран — каза Моли, — желанието ми лично да се срещна с Анамари няма никаква връзка с твоето разследване. Петте и

половина години, които прекарах в затвора, бяха пряко следствие от факта, че съпругът ми й е бил любовник. Струва ми се странно, че човек, когото изобщо не познавам, променя из основи живота ми. Хайде да се договорим — ако я открия или дори ако се добера до следа, ще ти съобщя. И обратно — ако ти я намериш, ще ми кажеш, нали?

— Трябва да си помисля — отвърна Фран. — Но първо ще разговарям с адвокатата ти и ще го разпитам за нея. Анамари е била в списъка на свидетелите, които е искал да разпита на процеса, затова той би трябвало да има последния й адрес.

— Вече питах Филип. Той се закле, че го нямал.

— Въпреки това ще опитам, за всеки случай. А сега трябва да тичам. — Фран замълча за миг. — Пази се, Моли.

— Странно. По-предишната вечер Джена също ме предупреди.

Тя затвори слушалката и се замисли за разговора си с Филип Матюс. Ако с нея се случело нещо, каза му тогава Моли, поне щяло да се докаже, че някой друг има причини да се страхува от разследването на Фран.

Телефонът отново извънтя. Тя инстинктивно разбра, че са родителите й от Флорида. Поговориха за обичайните незначителни неща, преди да преминат на въпроса как се справя „сама в онази къща“. След като ги увери, че е добре, Моли попита:

— Къде са нещата от бюро на Гари?

— Прокуратурата иззе всичко друго от кабинета, освен мебелите — отвърна майка й. — След процеса опаковах каквото върнаха в кашони и ги оставих на тавана.

Отговорът я изпълни с нетърпение да приключи разговора и незабавно да се качи горе. Точно както беше казала майка й, тя откри кашоните, грижливо подредени по лавиците на стелаж. Моли отмести настрани онези, в които имаше книги, скулптури, картини и списания, и свали на пода кантоните с надпис „БЮРО“. Знаеше какво търси: бележника с графика на Гари, който съпругът й винаги носеше със себе си, и тефтера с телефони, който държеше в най-горното чекмедже.

Навярно имаше някакви записки, които щяха да й дадат поне бегла представа за живота му, помисли си тя.

Докато отваряше първия кашон, Моли се ужаси от онова, което би могла да открие вътре, и в същото време бе твърдо решена да го

научи.

25.

„Преди седем години животът ни беше съвсем друг“ — помисли си Барбара Колбърт, вперила поглед в прелитащия навън познат пейзаж. Както всяка седмица, шофьорът ѝ Дан я откарваше от апартамента ѝ на Пето Авеню в Центъра за хронично болни „Наташа Колбърт“ в болницата „Лаш“. Когато пристигнаха, тя остана в автомобила няколко минути. Знаеше, че през следващия час сърцето ѝ ще се къса, докато стиска ръката на Таша и казва думите, които Таша навярно нямаше да чуе и несъмнено не би могла да разбере.

Барбара Колбърт беше изправена беловласа жена на около седемдесет и пет години. Съзнаваше, че след инцидента се е състарילה с двайсет години. „В Библията се говори за циклични явления като седем години изобилие и седем години глад“ — каза си тя, докато закопчаваше горното копче на визоновото си палто. Цикличните явления загатваха, че нещо може да се промени, но тя разбираше, че това не се отнася за състоянието на Таша, която вече седма година беше в кома.

„Таша, която ни донесе толкова много радост — мъчително си помисли Барбара, — нашият прекрасен неочакван подарък.“ Тя беше на четирийсет и пет, а съпругът ѝ Лари — на петдесет, когато забременя. Синовете им бяха в колежа и двамата бяха решили, че са приключили с родителските си задължения.

Всеки път щом стигнеше дотук и се приготвеше да слезе от колата, я връхлиташе все същият спомен. Тогава живееха в Гринидж и Таша, прибрала се вкъщи от юридическия факултет, беше надникнала в дневната. Носеше екипа си за джогинг, а червената ѝ коса бе вързана отзад, на опашка, тъмносините ѝ очи бяха топли, жизнерадостни и интелигентни. До двайсет и четвъртия ѝ рожден ден оставаше само седмица. „Доскоро, мили мой“ — каза тя и излезе.

Това бяха последните ѝ думи.

Час по-късно им позвъниха от болницата „Лаш“. Казаха им, че Таша пострадала и я откарали там. Барбара си спомняше краткото

пътуване до болницата и ужаса, който изпита. Спомняше си несвързаната молитва, която не преставаше да мълви: „Моля те, мили Боже, моля те...“

Когато децата им бяха малки, техен домашен лекар беше Джонатан Лаш, затова тя намираще известна утеха в мисълта, че за Таша ще се погрижи неговият син Гари. Още щом го видя в спешното отделение обаче, Барбара разбра по лицето му, че се е случило нещо страшно.

Той им съобщи, че дъщеря им паднала и си ударила главата в тротоара. Самото нараняване не било сериозно, но преди да я откарат в болницата, получила аритмия. „Правим всичко възможно“ — увери ги лекарят, но скоро стана ясно, че не могат да направят нищо. Таша получила удар и кръвоснабдяването на мозъка ѝ било прекъснато. Можеше да диша сама, но иначе беше мъртва.

„Всичките пари на света, семейството на най-могъщите вестникарски магнати в страната, и въпреки това не можем да помогнем на единствената си дъщеря“ — помисли си Барбара, докато даваше знак на Дан, че е готова да слезе от автомобила.

Забелязал колко сковано се движи днес възрастната дама, тон я хвана подръка.

— Малко е заледено, госпожо Колбърт — каза шофьорът. — Нека ви помогна.

Когато двамата със съпруга си най-после се бяха примирили с факта, че няма надежда Таша да се възстанови, Гари Лаш настоя да я настанят в центъра за хронично болни, който трябваше да се пристрои към болницата.

Показа, им плановете за скромната сграда и те намериха блажена утеха в разговорите с архитекта, в дарението, което напълно промени и разшири центъра, така че всяка стая да стане светла и просторна, с отделна баня, удобни, почти домашни мебели и съвременно медицинско оборудване. Сега пациентите получаваха всички грижи, които можеха да им осигурят парите.

За Таша проектираха специален тристаен апартамент, точно копие на този в дома ѝ. За нея постоянно се грижеха медицинска сестра и санитар. Денонощно свиреше любимата ѝ класическа музика. Всеки ден я местеха в дневната, която гледаше към частна градина.

Пасивните упражнения, гримът, масажите, маникюрът и педикюрът поддържаха тялото ѝ красиво и във форма. Всекидневно миеха и вчесваха все още огненочервената ѝ коса. Обличаха я в копринени пижами и халати. Сестрите спазваха инструкциите и ѝ говореха така, като че ли разбира всяка дума.

Барбара си помисли за месеците, през които двамата с Чарлс идваха да я виждат почти всеки ден. Но тези месеци скоро се превърнаха в години. Емоционалното и физическото изтощение ги принуди постепенно да сведат броя на посещенията си до два пъти седмично. След смъртта на съпруга си тя с огромна неохота последва съвета на синовете си, отказа се от дома си в Гринидж и се премести за постоянно в нийоркския си апартамент. Сега ходеше в болницата само веднъж седмично.

Както винаги, тя влезе във фоайето и тръгна по коридора към апартамента на дъщеря си. Сестрите бяха настанили Таша на дивана в дневната. Барбара знаеше, че под завивката има ремъци, които не ѝ позволяват да падне, предпазна мярка срещу нараняване в резултат от неволните движения на мускулите ѝ.

С познатата пронизваща болка Барбара се вгледа във ведрото лице на Таша. Понякога ѝ се струваше, че забелязва помръдване на очите или че чува въздишка и ѝ хрумваше невероятната безумна мисъл, че за Таша все пак има надежда.

Тя седна на дивана и пое ръката на дъщеря си. През следващия час ѝ говори за семейството.

— Ейми отива в колеж, Таша, можеш ли да повярваш? Когато ти се разболя, тя беше едва на десет. Много прилича на теб. Все едно, че ти е дъщеря, а не племенница. На Джордж Младши малко му е мъчно за вкъщи, но иначе в училище му харесва.

Накрая, уморена, но спокойна, Барбара целуна Таша по челото и повика сестрата в стаята.

Във фоайето я очакваше доктор Питър Блак. След смъртта на Гари Лаш семейство Колбърт се бяха колебали дали да не преместят дъщеря си в друга болница, но доктор Блак ги убеди да я оставят при тях.

— Как ви се струва днес Таша, госпожо Колбърт?

— Както винаги, докторе. Повече не може и да се очаква, нали?

— Барбара Колбърт знаеше, че съмненията ѝ в Питър Блак не са

основателни. Гари Лаш го бе избрал за свой партньор и тя нямаше причина да смята, че за Таша не се грижат както трябва, й все пак него в него я смущаваше. Може би близките му връзки с Калвин Уайтхол, когото Чарлс презрително наричаше „цар на крадците“. Когато се връщаше в Гринидж и обядваше в клуба с приятели, тя често виждаше Блак и Уайтхол заедно.

Когато се сбогува с Питър Блак и се насочи към изхода, Барбара не можеше да знае, че лекарят напрегнато я наблюдава. И дори не подозираше, че Блак си спомня за онзи момент, когато с Таша бяха допуснали фатална грешка и когато ужасената Анамари Скали бе изкрещяла на Гари: „Момичето пристигна тук с леко мозъчно сътресение. Вие двамата я убихте!“

26.

В продължение на близо шест години Филип Матюс вярваше, че е направил всичко възможно, за да извоюва лека присъда за Моли. Петте и половина години за убийство на лекар не можеха да се сравняват с очакваната доживотна присъда.

По време на свижданията в затвора той често казваше на Моли: „Когато излезеш всичко това ще остане в миналото.“

Но сега Моли вече беше на свобода и правеше тъкмо обратното. Очевидно не смяташе, че се е отървала леко.

Филип знаеше, че повече от всичко друго на света иска да я предпази от хората, които неизбежно щяха да се опитат да я използват.

Хора като онази Фран Симънс.

Привечер в петък, тъкмо когато се канеше да си тръгва, секретарката му съобщи, че го търси Симънс.

Адвокатът се поколеба дали да не разговаря с нея, но после реши, че спокойно може да го стори. Въпреки това, я поздрави хладно.

Фран незабавно, премина на въпроса.

— Господин Матюс, сигурно разполагате със стенографски запис от процеса на Моли. Бих желала колкото може по-скоро да получа копие.

— Госпожице Симънс, научих, че с Моли сте били съученички. Искане ми се като нейна стара приятелка да обмислите възможността да се откажете от това предаване. И двамата знаем, че то само ще й навреди.

— Може ли да получа копие на стенограмата в понеделник, господин Матюс? — остро попита Фран, после добави: — Трябва да знаете, че подготвям предаването с пълното съдействие на Моли. Всъщност, заех се с него по нейна молба.

Филип реши да опита по друг начин.

— Мога да ви изпратя копието още преди понеделник. Ще наредя да ви го донесат утре, но ще ви помоля за нещо. Ако в хода на журналистическото си разследване се убедите във виновността й, моля

ви да ѝ дадете възможност да се откаже от предаването. Моли няма да получи обществената реабилитация, към която се стреми. Не я погубвайте с нова присъда, само защото така ще се харесате на кретените, чието единствено желание е да видят как изкормят някого.

— Нека ви дам адреса си, за да го съобщите на своя куриер — отвърна Фран, като яростно изплюваше думите, надявайки се, че звучи толкова бясна, колкото се чувства.

— Ще ви свържа със секретарката си. Дочуване, госпожице Симънс.

Когато затвори, Фран се изправи и застана до прозореца. Вече беше гримирана, но съзнаваше, че ѝ трябва малко време да се поуспокои. Дори без да го е виждала, тя не харесваше Филип Матюс, макар да усещаше, че желанието му да защити Моли е съвсем искрено.

Внезапно се зачуди дали на някого изобщо му е хрумвало да търси друго обяснение за смъртта на Гари Лаш. Родителите и приятелите на Моли, Филип Матюс, полицията в Гринидж и щатската прокуратура — всички те трябва да бяха започнали с презумпцията за нейната виновност.

„Също като мен — каза си тя. — Може би е време да възприема обратния подход. Моли Карпентър Лаш не е убила съпруга си Гари Лаш“ — помисли си Фран. Не знаеше накъде ще я отведе това.

27.

След като се погрижи, за последния си пациент, в петък следобед Анамари Скали се прибра направо вкъщи. Уикендът я очакваше и тя вече знаеше, че няма да е лек. От вторник сутринта, когато по телевизията толкова обширно бяха отразили освобождаването на Моли Лаш от затвора, пациентите на Анамари постоянно ѝ говореха за това.

Разбираше, че е съвпадение, че нямат представа за връзката ѝ със случая. Всички те бяха приковани към леглата си и през цялото време гледаха едни и същи програми, главно сапунени опери. Това престъпление, извършено повече или по-малко в близост до тях, просто внасяше разнообразие в живота им и им даваше повод за размисъл — богата млада жена, която твърди, че не е убила съпруга си, макар че се е признала за виновна и е излежала присъдата си.

Свадливата стара госпожа О'Брайън например казваше, че Гари Лаш си получил каквото заслужавал всеки неверен съпруг, а господин Кунцман твърдеше, че ако Моли Лаш била чернокожа и бедна, щели да ѝ дадат двайсет години.

„Гари Лаш не заслужава Моли да лежи дори ден в затвора — помисли си Анамари, докато отваряше вратата на апартамента си. — Жалко, че бях такава глупачка и не го разбрах още от самото начало.“

Кухнята ѝ бе толкова малка, че по думите ѝ, в сравнение с нея сервизните помещения в самолет изглеждали просторни. Но Анамари беше боядисала тавана в небесносиньо, а по стените бе нарисувала цветя И в резултат скромното пространство се бе превърнало в истинска градина.

Тази вечер обаче обстановката не успя да повдигне духа ѝ. Мъчителните стари спомени я караха да се чувства потисната и самотна. Знаеше, че трябва да се махне от тук. Имаше само едно място, където можеше да намери утеха. По-голямата ѝ сестра Луси живееше в родния им дом в Бъфало. След смъртта на майка им Анамари не ѝ ходеше често на гости, но този уикенд щеше да го

направи. Когато подреди покупките по местата им, тя вдигна слушалката.

Четирийсет и пет минути по-късно хвърли набързо приготвения сак на задната седалка на колата си и вече ободрена, запали двигателя. Пътуването щеше да е дълго, но Анамари нямаше нищо против. Шофирането ѝ даваше възможност да помисли. През последните години постоянно се разкайваше, че не е послушала майка си. Че е била толкова глупава. Презираше се заради връзката си с Гари Лаш. Защо не успя да се влюби в Джак Мороу? Защо не осъзна истинските си чувства към него?

Изпълни я срам, щом си спомни доверието и любовта, които излъчваха очите му. Беше заблуждавала Джак Мороу също като всички останали и той нито знаеше, нито подозираше за връзката ѝ с Гари Лаш.

Въпреки че когато пристигна, минаваше полунощ, Луси чу автомобила и я посрещна на вратата. Анамари се пресегна и взе сака си. Секунди по-късно прегръщаше сестра си, радостна, че е тук, че поне през уикенда ще избяга от ужасните мисли за миналото.

28.

В събота Една Бари се събуди ужасно нервна. Днес щеше да идва онази репортерка и трябваше да се погрижи Уоли да не е в къщата. Последните няколко дни синът ѝ изглеждаше мрачен и след като видя Моли по телевизията, постоянно говореше, че искал да се срещне с нея. Предишната, вечер ѝ беше заявил, че нямало да отиде в клуба, където обикновено прекарваше съботните сутрини. Създаден от властите на окръг Феърфийлд за пациенти като него, клубът обикновено бе едно от любимите му места.

„Ще помоля Марта да го вземе у тях“ — помисли ей Една, Марта Джоунс ѝ беше съседка от трийсет години. И двете бяха вдовици и Марта много обичаше Уоли. Тя бе една от малкото, които можеха да го успокоят, щом се разстроеше.

Когато Фран позвъни на вратата в единайсет часа, Уоли вече го нямаше и Една успя да я посрещне достатъчно любезно, дори ѝ предложи кафе. Репортерката прие.

— Защо просто не поседим в кухнята? — рече тя, докато си разкопчаваше шлифера.

— Както желаете. — Една справедливо се гордееше с идеално поддържаната си кухня, особено със съвсем новата кленова маса и столове, които беше купила от разпродажба.

Фран извади касетофона от чантата си и небрежно го остави на масата.

— Както знаете, госпожо Бари, идвам при вас, защото искам да помогна на Моли и съм убедена, че вие изпитвате същите чувства. Ето защо с ваше разрешение трябва да запиша разговора ни. Възможно е да се появи нещо, което да се окаже полезно за Моли. Сигурна съм, че тя повече от всякога е убедена в невинността си. Всъщност, Моли започва да си припомня някои неща за онази вечер и едно от тях е, че когато се е върнала от Кейп, в къщата е имало и друг човек. Ако успеем да го докажем, това ще доведе до реабилитирането ѝ или поне до възобновяване на следствието. Би било прекрасно, нали?

Една Бари наливаше вода в кафеварката.

— Да, разбира се — отвърна тя. — О, божичко!

Когато видя, че госпожа Бари е разляла вода по плота, Фран присви очи. „Ръката ѝ трепери. Нещо я измъчва. Забелязах, че е нервна, още когато я видях у Моли. И определено ми се стори напрегната, когато разговарях с нея по телефона, за да уговоря срещата.“

Докато уханието на кафе изпълваше кухнята, Фран се опита да накара Една Бари да се поотпусне.

— С Моли бяхме съученички в „Крандън“ — рече тя. — Казвала ли ви го е?

— Да. — Една извади чаши и чинийки от шкафа и ги постави на масата. Преди да седне, възрастната жена за миг се втренчи във Фран над очилата си.

Мислеше си за скандала с фонда за библиотеката, осъзна репортерката, после се помъчи да забрави тревогите си и да продължи с разговора.

— Но разбрах, че вие я познавате много по-отдавна, нали?

— О, да. Работех при родителите ѝ, още когато тя беше съвсем малка. След като Моли се омъжи, те се преместиха във Флорида и тогава започнах да работя при нея.

— Значи сте познавали добре и доктор Лаш, така ли?

Една Бари се замисли.

— И да, и не, струва ми се. Ходех у тях три пъти седмично. Пристигах в девет и докторът винаги беше на работа. Рядко се връщаше до един, когато си тръгвах. Но ако имаха гости за вечеря — което се случваше доста често — Моли ме викаше да сервирам и почиствам. Всъщност, само тогава ги виждах заедно. Той винаги се държеше много любезно.

Фран забеляза, че Една Бари силно стиска устни, като че ли мислите ѝ не бяха много приятни.

— Когато ги виждахте заедно, изглеждаха ли ви щастливи? — попита тя.

— До онзи ден, в който заварих Моли ужасно разстроена да си събира багажа за Кейп, никога не си бях помисляла, че могат да се карат. Преди това ми се струваше, че бездействието малко ѝ тежи. Занимаваше се с благотворителност и отлично играеше голф, но

понякога ми казваше, че работата ѝ липсвала. И разбира се, тя също си имаше своите болки. Толкова искаше да има деца. След второто помятане изглеждаше променена, мълчалива и някак затворена в себе си.

Нищо в отговорите на Една Бари нямаше да е от полза на Моли, каза си Фран, когато половин час най-късно допиваше втората си чаша кафе. Оставаха ѝ да зададе само още няколко въпроса.

— Госпожо Бари, когато онзи понеделник сте отишли на работа, алармената система не е била включена, нали?

— Не, не беше.

— Проверихте ли дали някоя врата не е било отключена, така че да е можел да влезе външен човек?

— Нямаше никакви отключени врати. — Гласът на Една Бари внезапно стана остър и зениците ѝ се разшириха.

„Тук улучих — помисли си Фран. — Тя крие нещо.“

— Колко врати има в къщата?

— Четири — без да се замисля, отвърна икономката. — Входната и кухненската се отключват с един и същ, ключ. Вратата от дневната към терасата. Тя се отваря само отвътре. И вратата за мазето, която винаги е заключена и със спуснато резе.

— Проверихте ли всичките?

— Не лично, но полицията ги провери, госпожице Симънс. Защо питате за тях?

— Госпожо Бари, аз не оспорвам отговорите ви — помирително каза Фран.

Една Бари видимо омекна.

— Когато си тръгнах онзи петък следобед, проверих всички врати. Доктор Лаш винаги влизаше през входната. В понеделник сутрин резето на пода не беше заключено, което означава, че през уикенда някой е отварял вратата.

— Резето на пода ли?

— Нощем Моли винаги го заключваше. Когато дойдох, кухненската врата беше заключена. Сигурна съм.

Страните на Една Бари бяха зачервени. Фран виждаше, че още малко и ще се разплаче. Дали се страхуваше, защото смяташе, че може случайно да е оставила къщата незаклучена, зачуди сетя.

— Благодаря ви за помощта и гостоприемството, госпожо Бари — каза Фран. — Вече ви отнех достатъчно време, но по-късно може би ще се наложи да ви задам още няколко въпроса и навярно ще ви помолим да сте наша гостенка в предаването.

— Не искам да участвам в предаването.

— Разбира се. Както желаете. — Фран изключи касетофона и се изправи. На вратата зададе последния си въпрос:

— Госпожо Бари, да речем, че вечерта на убийството на доктор Лаш в къщата действително е имало друг човек. Знаете ли дали са сменили ключалките на вратите?

— Нямам представа.

— Ще предложи на Моли да ги смени. Иначе може да се окаже опасно. Не сте ли съгласна?

Този път Една Бари пребледня.

— Госпожице Симънс — отвърна тя, — ако бяхте видели онова, което видях аз — Моли на леглото, цялата в засъхнала кръв — щяхте да знаете, че онази вечер в къщата не е влизал никой друг. Престанете да се опитвате да тормозите невинни хора.

— Кои невинни хора се опитвам да тормозя, госпожо Бари? — попита Фран. — Мислех си, че се мъча да помогна на една млада жена да докаже невинността си, жена, която вие познавате от години и твърдите, че обичате!

Госпожа Бари не каза нищо. Докато отваряше вратата пред репортерката, тя мрачно стискаше устни.

— Пак ще се видим, госпожо Бари — без да се усмихва, рече Фран. — Имам чувството, че остава да ми отговорите на още много въпроси.

29.

В събота следобед телефонът иззвъня. Както и подозираше, търсеше я Джена.

— Току-що разговарях с Фил Матюс — каза тя. — Разбрах, че си го поканила на вечеря. Одобрявам.

— Мили Боже, даже не си го и помисляй — възрази Моли. — Ако не го бях поканила, щеше да виси отпред и да тропа по вратата. И тъй като още не съм готова да ходя по ресторанти, просто така ми се стори най-логично.

— Е, ние пък решихме, че и без покана можем да ти дойдем на гости и да пийнем заедно по нещо. Кал няма търпение да те види.

— Наистина не съм ви канила — отвърна Моли, — но все пак можете да наминете към седем.

— Мол... — рече Джена, после се поколеба.

— Казвай. Всичко е наред:

— А, нищо сериозно, миличка. Просто пак говориш като старата Моли — и това ми харесва.

Коя беше „старата Моли“, зачуди се тя.

— Нищо не може да се сравнява с прозорците без решетки и сатенената завивка — отбеляза Моли. — Те правят чудеса за душата.

— Само почакай да те заведе в онзи манхатънски салон. Между другото, с какво се занимаваш?

Моли се поколеба. Не бе готова да сподели дори с Джена факта, че преглежда записките на Гари и търси в тях следи.

— Тъй като ще се наложи да играя ролята на домакиня, колкото и да не ми се ще, трябва да свърша някои неща в кухнята. Отдавна не ми се е случвало.

Моли не я лъжеше. Но цялата истина бе, че върху кухненската маса бяха натрупани бележниците на Гари от последните няколко години. Като започна от датата на смъртта му, тя ги прочете страница по страница, ред по ред.

Знаеше, че графикът на Гари винаги е бил запълнен докрай и че съпругът ѝ задължително си е записвал предстоящите задачи. Вече се беше натъкнала на няколко забележки от рода на „17:00. Да телефонирам на Моли в клуба.“

С болка си спомняше, че понякога Гари ѝ звънеше, само за да я попита: „Защо съм си записал, че трябва да ти се обадя?“

В пет и половина, точно преди да нареди масата за вечерята, Моли откри бележката, която търсеше. Телефонен номер, който се бе появил вече няколко пъти в последния дневник на мъжа ѝ. Тя се свърза с телефонни услуги и научи, че кодът е за Бъфало.

Избра номера и когато ѝ отговори женски глас, попита дали Анамари е там.

— Аз съм — тихо отвърна Анамари Скали.

30.

Когато напусна дома на Една Бари, Фран се отправи на обиколка из Гринидж, ново пътуване по коловозите на спомените. Първо отиде в „Стейшънхаус Пъб“ с идеята да обядва. Някога бяха ходили да хапнат набързо там, преда да идат на кино, с носталгия си спомни тя.

Поръча си пуйка с ориз, любимото ястие на майка ѝ. Фран се огледа наоколо. Майка ѝ едва ли някога щеше да се върне в Гринидж. Спомените бяха прекалено мъчителни. Миналото лято бяха пуснали вица, че вместо с нова библиотека, градът се е сдобил с нова взаимоспомагателна каса: „Симънс Тръст“. Много смешно, помисли си тя.

Колебаеше се дали да мине покрай къщата, в която бяха живели през онези четири години, но разбираше, че не е готова за това. Не днес, каза си Фран, докато даваше знак на келнера да ѝ донесе сметката.

Когато влезе в жилищния блок, където временно пребиваваше, тя видя, че Филип Матюс е изпълнил обещанието: си. При портиера я очакваше обемист пакет. Върте беше цялата стенограма от процеса на Моли Лаш.

Нямаше търпение да започне с него, но знаеше, че ще се наложи да почака. Налагаше се първо да се заеме с други задачи, напомни, си Фран. Просто трябваше да напазарува нещо за ядене, да отиде до химическото чистене ѝ до „Блумингдейл“, за да си купи чорапи и козметика.

Когато най-после приключи с всичко, си направи чаша чай, настани се на мекото кресло, опъна крака върху табуретката и разгърна стенограмата, минаваше четири и половина.

Четивото не можеше да се нарече приятно. Прокурорът представяше категорични, смразяващи аргументи: „Има ли следи от съпротива? Не... зейнала рана в главата на доктор Гари Лаш... разбит череп... Бил е ударен, докато е седял на бюрото с гръб към убицеца си... съвсем безпомощен... Уликите ще докажат, че по онази скулптура

са открити кървавите отпечатьци на Моли Лаш, че лицето, ръцете и дрехите ѝ са били покрити с неговата кръв... че не е имало следи от взлом...”

„Че не е имало следи от взлом“ — мислено повтори Фран. Очевидно полицаите наистина бяха проверили вратите. Но не се споменава нито дума за това дали са били отключени. Дали Филип Матюс бе обърнал внимание на това, зачуди се тя и подчерта този момент от показанията с жълт маркер.

„Моли Лаш не е убила съпруга си Гари Лаш. Наистина започвам да вярвам, че е така — помисли си Фран. — А сега, да направим следващата крачка. Да речем, че някой друг е убил Гари Лаш и е имал късмет, че когато се е прибрала и е открила съпруга си, Моли е била ужасно травмизирана и неволно е направила така, че е хвърлила цялата вина върху себе си. Тя е пипала оръжието на убийството, докосвала е съпруга си по лицето и главата, изцапала се е с неговата кръв... Изцапала се е с неговата кръв. Ако когато го е открила, все още е бил жив, Гари Лаш може да ѝ е казал нещо. Ако в къщата е имало друг човек, Моли може да е пристигнала съвсем малко след като Гари е бил ударен... Дали го е заварила смъртно ранен, но все още жив — запита се Фран. — Това обяснява защо го е докосвала, защо по устата и лицето ѝ е имало кръв. Дали се е опитала да му направи изкуствено дишане? Или това е било чак след като е осъзнала какво е извършила? Ако приемем, че е невинна, в момента някой друг трябва да е ужасно, ужасно нервен — осъзна Фран. Изведнъж я изпълни увереност, че Моли Лаш се намира в страшна опасност. Щом Гари е бил сам в къщата — която според полицията е била заключена, — и не е чул нападателя да влиза в кабинета, същото се отнася и за Моли — реши тя и вдигна телефонната слушалка. — Ще ме помисли за луда, но ще ѝ позвъня.“

Моли ѝ се стори припряна.

— Изглежда, че е време за срещи, Фран — поясни тя. — Филип Матюс ще дойде на вечеря, Джена и Кал настояха да наминат на по чашка. И току-що ми се обади Питър Блек. Той не се зарадва особено, когато по-рано му казах, че искаш да разговаряш с него, но сега се държа доста любезно. И той ще се отбие насам.

— Тогава няма да те задържам — отвърна Фран, — но научих от госпожа Бари, че ключалките на вратите не са сменяни, откакто сте

купили къщата, така ли е?

— Точно така.

— Виж, мисля, че е най-добре да ги смениш.

— Не съм се сещала за това.

— Колко души имат ключове?

— Всъщност, ключът е само един. Входната и кухненската врата се отключват с един и същ ключ. Вратите на терасата и мазето винаги са затворени отвътре с резе. Имаше само четири ключа, този на Гари, моят и на госпожа Бари. Последният криехме в градината.

— Кой знае за ключа в градината?

— Никой, струва ми се. Оставяхме го просто за всеки случай и никога не сме го използвали. Гари не забравяше ключовете си, нито пък аз. Госпожа Бари никога не забравя нищо. Извини ме, Фран, но трябва да вървя.

— Моли, в понеделник повикай ключар. Моля те.

— Не ме заплашва опасност, Фран, освен...

— Освен ако не си имала късмета да се появиш на местопрестъплението и това да те е травмирирало до крайност. Сега обаче някой може да се страхува от спомените ти.

Фран чу, че Моли ахва в слушалката. После промълви:

— За пръв път от шест години насам някой допуска, че може да съм невинна.

— Значи разбираш защо искам да смениш ключалките, нали? Хайде, ще се видим в понеделник.

— Да, Добре. Дотогава може да имам нещо интересно за теб — отвърна Моли.

Какво ли искаше да каже, зачуди се Фран, докато затваряше.

31.

През уикенда Тим Мейсън имаше намерение за последен път да отиде на ски в Стоу, Върмонт, но позвъни братовчед му Майкъл, който все още живееше в Гринидж. Майката на техния съученик и стар приятел Били Гало починала от инфаркт и Майкъл го викаше за погребението.

Ето защо в събота вечер Тим пътуваше за Южен Кънектикът по Мерит Паркуей и си мислеше за гимназията, където, заедно с Били Гало бяха свирили в училищния оркестър. Били още тогава си беше истински музикант. Спомняше си как последната година, преди да завършат, се бяха опитали да създадат собствена група и репетираха в дома на Били.

Сърдечна и гостоприемна, госпожа Гало винаги ги канеше на вечеря. Нямаше нужда много да настоява. Кухнята ѝ ги опияняваше с уханието на печен хляб, чесън и къкрещ доматен сос. Тим си спомняше как господин Гало се прибираще от работа и влизаше направо в кухнята, като че ли се страхуваше, че няма да завари жена си там. В момента, в който я зърнеше, на лицето, му грейваше широка усмивка и той казваше: „Пак отваряш консервите, Джоузи“.

Тим с болка си помисли за собствените си родители и за годините преди да се разведат, когато се радваше да избяга от постоянно усиливащия се хлад помежду им.

Господин Гало винаги подхвърляше все същата стара шега, каза си той, и госпожа Гало винаги се смееше, сякаш я чуваше за пръв път. Очевидно ужасно се обичаха. Господин Гало обаче не беше близък с Били. Смяташе, че синът му си губи времето, като се опитва да стане музикант.

Докато шофираше и си спомняше за онези дни, Тим се сети за друго погребение в Гринидж, на което беше присъствал. Тогава вече работеше като репортер.

Замисли се за Фран Симънс, за това колко съсипана от скръб е изглеждала навремето. Приглушените ѝ ридания в църквата се чуваха

по време на цялата служба. После, когато отнасяха ковчега в катафалката, той се бе почувствал като воайор, докато нахвърляше записки за репортажа си и фотографът правеше снимки.

Четиринайсетте години оттогава бяха променили Фран Симънс. Не само че беше пораснала. Хладният професионализъм я обгръщаше като броня и Тим го усети, когато се запознаха в кабинета на Гюс. Той със срам осъзна, че тогава си е помислил какъв мошеник е бил баща ѝ. Защо изпитваше неловкото чувство, че ѝ дължи извинение?

Беше толкова дълбоко замислен, че без да усети, стигна до изхода за Норт Стрийт и едва не пропусна отбивката. Три минути по-късно спря пред погребалната агенция.

Бяха дошли всички приятели на семейство Гало. Тим видя множество познати лица, хора, с които отдавна не поддържаше връзки и които го заговаряха, докато чакаше да изрази съболезнованията си на господин Гало и на Били. Повечето го ласкаеха за репортажите му, но веднага след това споменаваха за Фран Симънс, която вече работеше за същия канал.

— Това е онази Фран Симънс, чийто баща обра фонда за библиотеката, нали? — попита сестрата на госпожа Гало.

— Леля ми я мярнала в кафенето в болницата „Лаш“ — отбеляза друг. Какво прави тук, за Бога?

В този момент Тим се изправи пред Били Гало, който очевидно чу въпроса. Очите му бяха подути от плач. Той стисна ръката на стария си приятел.

— Ако Фран Симънс разследва нещо в болницата, кажи ѝ да открие защо оставят пациентите да умират, когато могат да ги излекуват — горчиво рече Били.

Тони Гало докосна сина си по ръкава.

— Били, Били, такава е била волята Божия.

— Не, татко, не е била такава. Могат да спасят много хора, застрашени от инфаркт. — Разгневен и напрегнат, Били повиши глас и посочи към ковчега на майка си. — Мама не трябваше да е там поне още двайсет години. На лекарите в „Лаш“ не им пука — просто я оставиха да умре. — Той се разрида. — Тим, вие с Фран Симънс и всички репортери в телевизията трябва да разровите тази работа. Да откриете защо са чакали толкова дълго, защо не са я изпратили навреме на специалист.

Били Гало издаде задавен стон, скри лицето си в шепи и даде воля на сълзите, които през цялото време се мъчеше да сдържи. Тим го прегърна, докато се успокои. Накрая приятелят му тъжно промълви:

— Кажу честно, Тим. Някога опитвал ли си по-вкусни спагети от тези на мама?

32.

„Не зная как го допуснах“ — помисли си Моли, докато поставяше на масата в дневната поднос със сирене и бисквити. Присъствието на Кал и Питър Блак я разстройваше по начин, който не беше очаквала. Ведрината и покоят, които бе открила в дома си, внезапно я напуснаха. Като че ли бяха нарушили правото и на личен живот. Видът на тези двама мъже ѝ припомняше за многобройните им посещения в кабинета на Гари. Тримата прекарваха часове в разисквания — другите членове на директорския борд на „Ремингтън Хелт Мениджмънт“ бяха само пионки.

През последните няколко дни къщата ѝ се струваше променена. Сякаш след тези пет и половина години в затвора възприемаше живота си със съвсем други очи.

„Преди смъртта на Гари смятах, че съм щастлива — помисли си Моли. — Отдавах глождещото ме безпокойство на това, че нямам деца.“

Сега усещаше, че я изпълва старата, позната потиснатост. Виждаше, че Джена забелязва промяната в настроението ѝ и е загрижена. Приятелката ѝ я бе последвала в кухнята и настоя да нареже сиренето, грижливо подреди бисквитите и сгъна салфетките.

След резкия си отговор по телефона, тази вечер Питър Блак като че ли правеше всичко възможно да се държи любезно. Когато пристигна, той я целуна по бузата и ѝ стисна ръката. Поведението му ясно говореше: „Онази страшна трагедия е в миналото.“

Наистина ли, чудеше се тя. Можеха ли просто да забравят убийството, годините в затвора, сякаш никога не ги е имало? Едва ли, реши Моли, докато наблюдаваше тези стари приятели, ако наистина бяха такива.

Тя погледна към Питър Блак. Струваше ѝ се, че се чувства ужасно неловко. Защо бе настоял да дойде?

Изглежда само Филип Матюс не се притесняваше. Той пристигна пръв точно в седем и ѝ донесе саксия с цвете.

— Зная, че си мечтаеш за градина. Може би ще намериш някое ъгълче за този амарилис.

Огромните, бледочервени цветове бяха невероятни.

— Внимавай — предупреди го тя. — Амарилисът също се нарича беладонова лилия, а беладоната е отрова.

Лекотата, която изпитваше, се беше изпарила. Сега дори въздухът ѝ се струваше отровен. Калвин Уайтхол и Литър Блук не бяха тук, за да я поздравят за освобождаването — това стана ясно още от самото начало. Имаха друга цел. Това също обясняваше нервността на Джена, реши Моли. Тъкмо тя бе организирала тази среща.

Искаше ѝ се да каже на Джена, че всичко е наред. Разбираше, че волята на Кал е желязна и че ако е решил да дойде, приятелката ѝ не би могла да му попречи.

Причината за посещението им скоро стана очевидна. Кал пръв поде въпроса.

— Моли, вчера онази телевизионна репортерка Фран Симънс е идвала в кафенето на болницата и е разпитвала наоколо. По твое предложение ли е дошла?

— Не, не знаех, че Фран има такова намерение — сви рамене тя — но нямам нищо против.

— О, Моли, моля те — измърмори Джена. — Не разбираш ли какво си причиняваш?

— Отлично разбирам, Джен — тихо, но твърдо отвърна Моли.

Кал рязко тресна чашата си на масата и разплиска няколко капки навън.

Моли сподави желанието си незабавно да ги избърше, за да избяга от този кошмар. Вместо това погледна към двамата мъже, някогашни партньори на съпруга ѝ.

— Аз ще почистя — каза Кал, скочи на крака и отиде в кухнята да потърси салфетки. На връщане погледът му попадна върху единствената бележка на стенния календар и той внимателно я прочете.

Лицето на Питър Блук беше зачервено. Очевидно не пиеше първата си чаша за тази вечер.

— Моли, известно ти е, че преговаряме за присъединяването на няколко здравноосигурителни фонда. Ако настояваш да допуснеш ѝ

още повече да насърчаваш подготовката на това предаване, поне би ли помолила Фран Симънс да изчака, докато не извършим сливането?

„Ето за какво било всичко“, помисли си тя. Страхуваха се, че ако отвори стари рани, заразата може да стигне и до тях.

— Разбира се, ние няма какво да крием — подчерта той, — но клюките и слуховете са проваляли предостатъчно важни преговори.

Питър пиеше скок и Моли видя, че пресуши чашата си на един дъх. Очевидно страстта му към алкохола не беше отслабнала.

— И, Моли, откажи се от идеята да търсиш Анамари Скали, моля те — каза Джена. — Ако научи за телевизионното предаване, тя може да продаде историята си на някое скандално списание и...

Моли продължаваше да не отговаря и да ги гледа. Усещаше, че старите ѝ страхове и съмнения клокочат точно под наглед спокойната повърхност.

— Мисля, че позициите са изяснени — наруши неловкото мълчание Филип Матюс. — Защо не сменим темата?

Малко по-късно Питър Блук, Джена и Кал си тръгнаха. Филип изчака вратата да се затвори и попита:

— Моли, искаш ли да отложим вечерята и да те оставя да си починеш?

Едва успявайки да сдържи сълзите си, тя кимна и само успя да каже:

— Ако искаш, ще те поканя друг път.

— Искам.

Моли беше приготвила пиле във вино и лук. След като адвокатът си тръгна, тя покри съдовете и ги прибра в хладилника, после провери дали вратите са заключени и отиде в кабинета. Може би заради Кал и Питър Блук, тази вечер имаше силното усещане, че нещо, което досега се е крило в тъмните кътчета на съзнанието ѝ, се опитва да изскочи навън.

Чудеше се какво точно. Стари спомени, стари страхове, които само щяха да задълбочат депресията ѝ? Или отговори, които може би щяха да ѝ помогнат да избяга от мрака, заплашващ да я погълне? Просто трябваше да почака.

Без да включва осветлението тя се сви на кълбо на канапето.

Какво биха си помислили Кал, Питър и Филип Матюс, запита се Моли, ако знаеха, че в осем часа вечерта на следващия ден

действително ще се срещне с Анамари Скали в крайпътно заведение в Роуейтън?

33.

Нищо не можеше да се сравнява с неделно утро в Манхатън, реши Фран, когато в 07:30 отвори вратата на апартамента, за да открие пред прага дебелия, подканящ брой на „Сънди Таймс“. Тя си приготви сок, кафе и кифличка, настани се на големия стол, вдигна крака на табуретката и разгърна вестника. Няколко минути по-късно го затвори, осъзнала, че не е в състояние да се съсредоточи.

— Притеснена съм — гласно каза Фран, после си напомни колко лош навик е да си говори сама.

Предишната нощ не беше спала добре и разбираше, че безпокойството ѝ е свързано със загадъчните думи на Моли. Какво ли можеше да е това „интересно нещо“?

Тя остави настрана вестника, отиде да си налее втора чаша кафе и се върна на стола, този път, за да се заеме със стенограмата от процеса.

През следващия час прочете ред по ред всички свидетелски показания. Първо бяха разпитани полицаите, пристигнали на местопрестъплението, после патологоанатомът. Следваха Питър Блак и семейство Уайтхол, които бяха описали последната си среща с Гари Лаш само няколко часа преди да умре.

„Явно е трябвало да вадят думите на Джена с ченгел, за да каже нещо във вреда на Моли“ — помисли си Фран, докато внимателно проучваше показанията ѝ.

Прокурорът: Разговаряхте ли с подсъдимата през седмицата преди смъртта на съпруга ѝ, докато е била в къщата си в Кейп Код?

Джена: Да.

Прокурорът: Как бихте характеризирали психическото ѝ състояние?

Джена: Беше ѝ много мъчно.

Прокурорът: Беше ли разярена на съпруга си, госпожо Уайтхол?

Джсена: Беше разстроена.

Прокурорът: Не отговорихте на въпроса ми. Моли Карпентър Лаш беше ли разярена на съпруга си?

Джсена: Да, предполагам, че може да се каже така.

Прокурорът: Изрази ли яростен гняв към съпруга си?

Джсена: Бихте ли повторили въпроса?

Прокурорът: Естествено. Ваше благородие, бихте ли помолили свидетелката да отговори на въпроса недвусмислено?

Съдията: Моля свидетелката да отговори на въпроса.

Прокурорът: Госпожо Уайтхол, по време на телефонните ви разговори с Моли Карпентър Лаш през седмицата преди смъртта на съпруга ѝ, тя изрази ли яростен гняв към него?

Джсена: Да.

Прокурорът: Беше ли ви известна причината, поради която Моли Карпентър Лаш е разярена на съпруга си?

Джсена: Отначало не. Питам я, но тя не искаше да ми каже. Обясни ми чак в неделя следобед.

Когато прочете разпита на Калвин Уайтхол, Фран реши, че нарочно или не, той е дал изключително унищожителни за Моли показания. „Прокурорът трябва да се е влюбил в него“ — помисли си тя.

Прокурорът: Господин Уайтхол, двамата с доктор Питър Блак сте посетили доктор Гари Лаш следобед на осми април, събота. Така ли е?

Калвин Уайтхол: Да, точно така.

Прокурорът: Каква беше целта на посещениято ви?

Калвин Уайтхол: Доктор Блак ми беше казал, че е много загрижен за Гари. Гари през цялата седмица бил

ужасно притеснен, затова ние решихме да отидем да го видим.

Прокурорът: Под „ние“ имате предвид...

Калвин Уайтхол: Ние с доктор Питър Блак.

Прокурорът: Какво се случи, когато отидохте у тях?

Калвин Уайтхол: Беше към пет часа. Гари ни покани в дневната. Беше приготвил поднос със сирене и бисквити и отвори бутилка вино. Наля ни и каза: „Струва ми се, че е време да се изповядам.“ После ни призна, че имал връзка с медицинска сестра в болницата на име Анамари Скали и че тя била бременна.

Прокурорът: Доктор Лаш страхуваше ли се от вашата реакция?

Калвин Уайтхол: Разбира се. Онази сестра беше едва двайсетинагодишна. Страхувахме се от усложненията — от процес за сексуален тормоз, например. В края на краищата Гари беше шеф на болницата. Благодарение на баща му, неговото име е символ на честност и рефлектира директно върху авторитета на болницата и „Ремингтън Хелт Мениджмънт“. Безпокоеше ни перспективата да избухне скандал, който да промени тази репутация.

Фран продължи да чете стенограмата още час. Когато я остави, тя започна да разтрива челото си с надеждата да предотврати зараждащото се главоболие.

„Изглежда Гари Лаш и Анамари Скали определено са успели да скрият връзката си — помисли си репортерката. — От тези страници става пределно ясно, че когато са научили за нея, най-близките му — Моли, Питър Блак и семейство Уайтхол — са били шокирани.“

Спомни си удивлението на Сюзън Бранигън, доброволката от кафенето в болницата. Според нея, всички си мислели, че Анамари Скали е влюбена в онзи симпатичен доктор Мороу.

Доктор Джак Мороу, убит малко преди Гари Лаш, напомни си Фран.

Минаваше десет часа. Колебаеше се дали да излезе да потича, но после реши, че днес не ѝ е до спортуване. Навярно щеше да види какво

дават по кината, каза си тя.

Тъкмо когато разгръщаше програмата, за да потърси подходящ филм, телефонът иззвъня.

Търсеше я Тим Мейсън.

— Изненада — каза той. — Надявам се, че не те безпокоя. Обадох се на Гюс и той ми даде номера ти.

— Няма нищо. Ако правиш спортна анкета, въпреки че четиринайсет години съм живяла в Калифорния „Янките“ не са ми любимият отбор. Освен това, искам да възстановят „Двете Фийлдс“. И трябва да отбележа, че ми харесват и „Джайънтс“, и „Джетс“, но ако се наложи да избирам, предпочитам „Джайънтс“.

Мейсън се засмя.

— Такива жени харесвам — решителни. Всъщност, обаждам се, за да видя дали случайно нямаш какво друго да правиш и би ли обмислила въпроса да обядваш с мен в „Ниърис“.

Ресторантът се намираше на Петдесет и седма улица, съвсем близо до жилището ѝ.

Поканата не само я изненада, но и я зарадва. Когато се срещаха, в погледа му се четеше, че знае коя е тя и чия дъщеря е, но Фран разбираше, че тази реакция е нормална. Той не бе виновен, че знае какво е извършил баща ѝ.

— Благодаря ти. С удоволствие — искрено отвърна тя.

— Дванайсет?

— Чудесно.

— И моля те, недей да се обличаш официално.

— Нямам такова намерение. Неделята е ден за почивка и прочее.

Фран затвори и за втори път тази сутрин си каза на глас:

— Какво пък е сега това? Определено не е, старомодна среща между момче и момиче.

Когато пристигна в „Ниърис“, завари Тим Мейсън потънал в разговор с бармана. Носеше спортна риза, тъмнозелено кадифено яке и жълто-кафяви панталони. Косата му беше рошава и когато го докосна по ръкава, платът ѝ се стори студен.

— Имам чувството, че не си дошъл с такси — каза Фран, когато той се завъртя към нея.

— Не ми харесват всички онези предупредителни надписи да си закопчаеш предпазния колан — отвърна Тим. — Та затова повървах

пеш. Радвам се да те видя, Фран — усмихна ѝ се той.

Фран внезапно осъзна, че в сравнение с него се чувства също като някога в училище — ниска.

Усмихнатият Джими Ниъри им даде една от четирите си ълови маси, което незабавно показа на Фран, че Тим Мейсън трябва да е любим редовен посетител. През седмиците, откакто живееше в Ню Йорк, тя беше идвала тук само веднъж заедно със съседско семейство. Тогава пак им бяха дали ъглова маса и те ѝ обясниха какво означава това.

Докато пиеха блъди мери, Тим ѝ разказа за себе си.

— Моите старци се разведоха и напуснаха Гринидж. Тъкмо бях завършил колеж и работех в „Гринидж Таим“. Главният редактор ме назначи като стажант-репортер, но всъщност бях момче за всичко. След една година се преместих.

— Преди колко години беше това? — попита Фран.

— Преди четиринайсет.

Тя бързо пресметна наум.

— Ето защо, когато се запознахме, си спомни коя съм. Знаел си за баща ми.

Тим сви рамене.

— Да — извинително се усмихна той.

Сервитьорката им донесе менюто, но двамата си поръчаха, без да го четат. Когато отново останаха сами, Мейсън отпи от коктейла си и каза:

— Не си ме питала, но ще ти разкажа живота си, който, струва ми се, ще ти се стори особено вълнуващ, тъй като очевидно си разбираш от работата.

Двамата всъщност много си приличаха, помисли си Фран, докато слушаше как коментирал училищните мачове в градче в северната част на щата Ню Йорк, за което никога не бе чувала. После тя му разказа за стажуването ѝ в местна кабелна мрежа в град край Сан Диего, в който най-интересните събития били заседанията на общинския съвет.

— В началото приемаш първата работа, която ти предложат — каза Фран и той кимна в знак на съгласие.

И Тим бил единствено дете, но за разлика от нея, нямал доведени братя и сестри.

— След развода родителите ми се преместиха в Бронксвил — поясни той. — Там са отраснали. И знаеш ли какво? Купиха си къщи в един и същ квартал. Когато бяха женени, изобщо не се разбираха, но сега излизат на срещи и в почивните дни ходим у него да пийнем по нещо, после вечеряме у нея. Отначало това ме смущаваше, но изглежда на тях им харесва.

— Е, майка ми е много щастлива, при това съвсем основателно — рече Фран. — Преди осем години се омъжи повторно. Мислеше си, че все някога ще се върна в Ню Йорк и искаше да приема фамилията на втория си баща. Сигурно ти е известно колко много писаха за баща ми.

Тим кимна.

— Да, така беше. Изкушавала ли си се да го направиш?

Фран започна да си играе със салфетката.

— Не, никога.

— Сигурна ли си, че е разумно да водиш разследване в Гринидж?

— Навярно не. Защо питаш?

— Фран, снощи ходих в Гринидж на погребението на жена, която познавам от едно време. Починала от инфаркт в болницата „Лаш“. Синът ѝ ми е приятел и е адски бесен. Изглежда, според него са можели да я спасят. Той смята, че докато работиш по своя случай, би трябвало да се поразровиш и за лечението на пациентите в болницата.

— Можели ли са действително да спасят майка му?

— Не зная. Възможно е просто да е обезумял от скръб, макар че няма да се изненадам, ако ти се обади. Казва се Били Гало.

— Защо да ми се обади?

— Защото чул, че в петък са те видели в кафенето в болницата „Лаш“. Басирам се, че вече целият град го знае.

Фран недоверчиво поклати глава.

— Не се появявам по телевизията от достатъчно дълго време, за да ме познаят толкова лесно. Съжалявам — сви рамене тя, — но наистина научих нещо интересно, докато си бърбех с една от доброволките в кафенето. Ако знаеше, че съм репортерка, сигурно нямаше да се разприказва така.

— Отиването ти там е предаването за Моли Лаш ли е свързано? — попита Тим.

— Да, но само исках да събера съвсем обща информация — отвърна Фран. Не ѝ се щеше да навлиза в подробности за разследването. — Тим, познаваш ли Джо Хътник от „Гринидж Таим“?

— Да. Когато постъпих там, Джо работеше във вестника. Добър човек. Защо питаш?

— Мнението му за здравноосигурителните фондове не е много високо, но изглежда, смята, че „Ремингтън Хелт Мениджмънт“ не е лош от останалите.

— Е, Били Гало не мисли така. — Той забеляза загриженото ѝ изражение. — Но не се безпокой. Всъщност, добро момче е, просто в момента адски е разстроен.

Докато разтребваха масата и им сервираха кафе, Фран се огледа наоколо. Вече бяха заети почти всички места и в уютното ресторантче цареше бодр глъчка. „Тим Мейсън наистина е много мил — помисли си тя. — Няма значение дали приятелят му ще ми се обади. В действителност Тим иска да каже, че съм в центъра на вниманието на Гринидж и че старите истории са живи — и небивалиците за смъртта на баща ми.“

Фран не забеляза състрадателния му поглед, нито пък разбра, че влагата в очите ѝ е върнала в паметта му образа на „скърбящо за баща си младо момиче“.

34.

Анамари Скали и Моли се бяха уговорили да се срещнат в осем часа в Роуейтън, град, който се намираше на петнайсетина километра североизточно от Гринидж.

Мястото и часа предложи Анамари. „Не е луксозно и в неделя е много спокойно, особено по-късно — каза тя. — Сигурна съм, че и двете не бихме искали да се натъкнем на някой познат.“

Моли се приготви още в шест — прекалено рано, знаеше го. Преоблича се два пъти, тъй като първо ѝ се стори, че е много официална с черния костюм, а после много спортна с джинси. Накрая се спря на тъмносин вълнен панталон и бял затворен пуловер. Вдигна косата си на тила и я прихвана с шнола. Спомняше си, че тази прическа харесваше на Гари, особено къдриците, които се виеха свободно по шията и покрай ушите ѝ. Твърдеше, че така изглеждала прелестно. „Винаги си направо съвършена, Моли — казваше той. — Съвършена, елегантна и изтънчена. Дори по джинси и фланелка изглеждаш облечена като за бал.“

Навремето смяташе, че я дразни. Сега не беше сигурна. Тъкмо това трябваше да разбере. Мъжете споделяха с любовниците си това-онова за съпругите си, помисли си тя. Искаше да знае какво е разказвал за нея Гари на Анамари Скали. И още нещо: какво е правила вечерта, когато е бил убит. В крайна сметка, тя също имаше всички основания да му е много сърдита. „Нали я чух как му отговори по телефона.“

В седем часа Моли реши, че вече може да тръгва за Роуейтън. Тя извади палтото си от гардероба на долния етаж и се насочи към вратата, когато ѝ хрумна още нещо. Върна се в спалнята си и взе от чекмеджето син шал и чифт големи очила „Картие“, стил, модерен преди шест години, но навярно вече остарял. Е, така поне щеше да има чувството, че е дегизирана, реши Моли.

Някога в триместния гараж бяха паркирани нейното БМВ-кабрио, мерцедесът-седан на Гари и черният джип, който бе купил две години преди да умре. Спомняше си как се изненада, когато мъжът ѝ

се появи с него. „Ти не ходиш за риба и на лов и за нищо на света не би отишъл на къмпинг. Багажникът на мерцедеса е достатъчно голям за стиковете ти за голф. За какво ти е този джип?“

Тогава изобщо не ѝ дойде наум, че поради определени причини Гари иска автомобилът му по нищо да не се отличава от десетките други джипове в района.

След неговата смърт братовчед му уреди да продадат колите му. Когато влезе в затвора, тя помоли родителите си да продадат и нейната. Веднага след като научиха, че предстои да я освободят, те ѝ бяха купили тъмносин седан, който Моли избра по рекламна брошура.

Когато се прибра вкъщи, тя го бе погледнала, но сега за пръв път сядаше в него и се наслаждаваше на мириса на нова кожа. От последното ѝ шофиране бяха минали близо шест години и сега внезапно осъзна, че дори самото докосване на ключа ѝ действа невероятно вълнуващо.

За последен път беше кормувала онази неделя, когато се върна от Кейп Код. Спомняше си онова пътуване. „Толкова силно стисках волана, че ръцете ме боляха — помисли си тя, докато изкарваше седана от гаража и отваряше вратата с дистанционното управление. После бавно потегли по дългата отбивка и излезе на улицата. — Обикновено оставях колата в гаража, но онази вечер спрях точно пред входната врата и я оставих там. Защо ли? — помъчи се да си спомни Моли. — Дали защото не съм искала да мъкна куфара чак от гаража? Не. Защото отчаяно исках да разговарям лице в лице с Гари. Щях да му задам същите въпроси, които сега ще задам на Анамари Скали. Трябваше да зная какви са чувствата му, защо се е отчуждил от мен и ако е бил нещастен в брака ни, защо честно не ми го е казал, вместо да ме остави да полагам толкова усилия да съм му добра съпруга.“

Моли усети, не силно стиска устни, че я изпълва познатият стар гняв. „Стига! — каза си тя. — Престани веднага или обърни и се връщай вкъщи!“

Анамари Скали пристигна в ресторанта „Морски фар“ в седем и двайсет. Знаеше, че е подранила, но искаше да е първа. Все още не можеше да преодолее шока от телефонния разговор, от това, че Моли действително е успяла да я открие.

Сестра и Луси настойчиво я убеждаваше да не ходи. „Анамари, онази жена е била толкова бясна заради теб, че е убила съпруга си — каза ѝ тя. — Какво те кара да мислиш, че няма да нападне и теб? Самият факт, че е възможно наистина да не си спомня убийството, говори, че не е добре психически. А ти и винаги си се страхувала, че знаеш прекалено много за онова, което се е случило в болницата. Не отивай на срещата!“

Спориха цяла вечер, но решението на Анамари остана категорично. Тя отговори на Луси, че след като Моли Лаш я е открила, ще е най-добре да се срещне лице в лице с нея, вместо да рискува да се появи у дома ѝ в Йонкърс или да я причака, докато отива при пациентите си.

Когато пристигна в ресторанта, Анамари избра ъглово сепаре в отсрещния край на продълговатото, тясно помещение. На бара седяха неколцина души с мрачни изражения. Също толкова кисело се държеше сервитьорката, ядосана, защото Анамари отказа масата до входа, на която се опита да я настани.

Сумракът в заведението само подсилваше лошите предчувствия, измъчвали я по време на дългия път от Бъфало. „Адски съм уморена. Сигурно затова съм толкова потисната“ — опита се да се убеди тя, докато отпиваше от студеното кафе, което сервитьорката тръсна пред нея.

Разбираше, че причината до голяма степен е спорът със сестра ѝ. Макар че много обичаше Анамари, Луси не се колебаеше да бърка с пръст в раната. „Защо не се бе омъжила за Джак Мороу? Както казваше мама, той беше един от най-милите мъже на света. А и беше луд по теб. И беше лекар, при това добър! Спомняш ли си онази неделя, когато го доведе тук и се отби госпожа Монахан? Джак каза, че цветът ѝ не му харесвал. Ако не я беше убедил да си направи онези изследвания и не бяха открили тумора, днес нямаше да е жива.“

Анамари продължаваше да ѝ отговаря по същия начин като през последните шест години: „Стига вече, Луси. Джак знаеше, че не съм влюбена в него. Навярно при други обстоятелства бих могла да го обичам. Истината е, че тогава бях на двасет и това беше първата ми работа. Едва започвах да живея. Не бях готова за брак. Джак го разбираше.“

Спомняше си, че една седмица преди да го убият, Джак се скара с Гари. Тя се канеше да влезе в кабинета на Гари, когато чу гневни гласове. Секретарката прошепна: „При доктор Лаш е доктор Мороу. Страшно е ядосан! Не успях да разбера за какво спорят, но предполагам, че както обикновено са отменили процедура, която е предписал на пациент.“

„Тогава се уплаших, че може да се карат заради мен — помисли си Анамари. — И избягах, за да не се сблъскам с Джак. Бях убедена, че е разбрал.“

Но когато след това я спря в коридора, той с нищо не показва, че ѝ се сърди. Напротив, попита я дали скоро ще ходи при майка си. Когато Анамари му отговори, че ще пътува по-следващия уикенд, Джак ѝ каза, че щял да копира много важен материал и я помоли да го скрие на тавана в дома на майка си. Щял, да ѝ го даде по-късно.

„Бях толкова облекчена, че не е научил за нас с Гари, а и онова, което знаех за болницата, ужасно ме измъчваше. Затова дори не любопитствах какъв е този материал — помисли си Анамари. — Каза, че скоро щял да ми го даде и ме накара да обещава пред никого да не споменавам за това. Но така и не ми го даде и след една седмица го убиха.“

— Анамари?

Сепната, тя вдигна очи. Толкова беше потънала в мислите си, че не забеляза влизането на Моли Лаш. Трябваше ѝ само един поглед към другата жена, за да се почувства дебела и грозна. Големите очила не можеха да скрият прелестното лице на Моли. Пръстите, които развързваха колана на палтото ѝ, бяха дълги и тънки. Когато свали шала от главата си, Анамари видя, че косата ѝ е по-тъмна, отколкото си я спомняше, но въпреки това лъскава и мека като коприна.

В скромно облечената жена срещу Моли нямаше нищо предизвикателно. Сега косата ѝ бе по-къса и макар все още красиво, лицето ѝ изглеждаше малко подпухнало. Тялото ѝ беше понаедряло. Прекрасните ѝ тъмнокафяви очи с тъмни мигли излъчваха мъка и страх.

„Тя се бои от мен“ — помисли си Моли, удивена, че може да въздейства на някого по този начин.

Сервитьорката отново се появи и този път се държеше по-любезно. Личеше, че е впечатлена от новодошлата.

— Чай с лимон, моля — каза Моли.

— И още едно кафе за мен, ако не ви затруднявам — прибави Анамари, докато келнерката се извъръщаше.

Моли изчака да останат сами.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем. Зная, че сигурно ви е също толкова неловко, колкото и на мен, и обещавам, че няма да ви задържам, но и вие можете да ми помогнете, като сте откровена.

Анамари кимна.

— Кога започна връзката ви с Гари?

— Една година преди смъртта му. Веднъж колата ми не искаше да запали и той ме откара до вкъщи. Поканих го на чаша кафе. — Анамари гледаше Моли право в очите. — Знаех, че се опитва да ме свали. Всяка жена го усеща, нали? — Тя замълча за миг и сведе очи към ръцете си. — Истината е, че той ужасно ме привличаше и затова го улесних.

„Опитвал се да я свали — помисли си Моли. — Дали му е била първата? Навярно не. Десетата?“ Никога нямаше да разбере.

— Имал ли е връзки с други сестри?

— Поне аз не зная, но тогава работех в болницата само от няколко месеца. Той специално подчерта необходимостта от пълна дискретност, което ме устройваше. Произхождам от италианско католическо семейство и ако научеше, че ходя с женен мъж, майка ми щеше да получи удар. Искам да знаете, госпожо Лаш... — Тя замълча, когато сервитьорката се върна с чая и кафето. И не тръшна чашата пред Моли Лаш, забеляза Анамари.

Когато се отдалечи от тях, тя продължи:

— Искам да знаете, госпожо Лаш, че искрено се разкайвам за случилото се. Зная, че то съсипа живота ви. И отне живота на доктор Лаш. Отказах се от бебето си, за да започне на чисто при хора, които са способни да му осигурят щастлив дом с двама родители. Може би някой ден, когато порасне, синът ми ще пожелае да ме види. Надявам се, че ще е в състояние да ме разбере и дори да ми прости. Вие може да сте отнели живота на баща му, но цялата тази трагедия се дължи на моите постъпки.

— На вашите постъпки ли?

— Ако не се бях увлякла по доктор Лаш, всичко това нямаше да се случи. Ако не му бях телефонирала у дома, вие навярно изобщо нямаше да научите.

— Защо всъщност му телефонирахте?

— Ами, на първо място, той ми каза, че двамата сте възнамерявали да се разведете. Не желяел да знаете, че в живота му има друга жена, защото това щяло да усложни нещата и да ви направи ревнива и отмъстителна.

„Ето какво е говорил на любовницата си за мен съпругът ми — помисли си Моли. — Че сме възнамерявали да се разведем и че съм ревнива и отмъстителна. Това ли е мъжът, заради чието убийство лежах в затвора?“

— Според него, било по-добре, че сте изгубили детето, защото само щяло да затрудни раздялата ви.

Моли се смая. „Мили Боже, възможно ли е Гари наистина да е казал такова нещо? Според него, било по-добре, че съм изгубила детето...“

— Но когато му съобщих, че аз съм бременна, той превъртя. Започна да ми крещи да съм го разкарала. Престана да идва при мен и дори не ми обръщаше внимание в болницата. Адвокатът му ми телефонира и ми предложи обезщетение, ако подпиша обещание да запазя всичко в тайна. Позвъних у вас, защото трябваше да разговарям с него, а Гари не желяеше да ме вижда в болницата. Бях отчаяна, исках да го попитам дали има намерение да се грижи за детето. Тогава още не бях решила да го дам за осиновяване.

— Но аз вдигнах слушалката и ви чух.

— Да.

— Съпругът ми някога говорил ли ви е за мен Анамари? Искам да кажа, освен това, че сме възнамерявали да се разведем? Моля ви, кажете ми какво ви е говорил. Трябва да зная.

— Сега съзнавам, че ми е казал всички онези неща за вас, защото си е мислил, че искам да ги чуя.

— И все пак.

Анамари колебливо замълча, после погледна право в очите жената срещу нея, жена, която отначало презираше, после мразеше, но към която сега започваше да изпитва съчувствие.

— Наричаше ви „досадна степфордска съпруга“.

„Досадна степфордска съпруга“ — мислено повтори Моли. За миг ѝ се стори, че отново е в затвора, че яде безвкусната храна, чува изщракването на ключалките и прекарва безкрайни безсънни нощи.

— Като съпруг — и като лекар той не си заслужаваше цената, която платихте за убийството му, госпожо Лаш — тихо рече Анамари.

— Анамари, вие съвсем ясно ми показахте, че според вас съм убила мъжа си, но разбирате ли, самата аз не съм толкова сигурна в това. Наистина не зная какво се е случило. Не съм убедена, че няма да си го спомня обаче. Упорито се опитвам. Кажете ми, къде бяхте онази неделя вечер?

— В апартамента си. Събирах си багажа.

— Сама ли бяхте?

Очите на Анамари се разшириха.

— Госпожо Лаш, губите си времето, ако сте дошли тук, за да намекувате, че имам нещо общо със смъртта на съпруга ви.

— Познавате ли някой, който може да е имал причини да го убие? — Моли забеляза сепнатия поглед на другата жена. — Вие се страхувате от нещо, Анамари. От какво?

— Не се страхувам. Не зная нищо повече. Вижте, вече трябва да си вървя. — Тя се опря с ръце на масата и понечи да се изправи.

Моли протегна ръка и я хвана за китката.

— Анамари, тогава сте били едва на двайсетина години. Гари беше умен мъж. Лъгал е и двете ни и двете сме имали основания да го мразим. Но мисля, че аз не съм го убила. Ако имате каквато и да е причина да смятате, че го е мразил някой друг, моля ви да ми кажете името на този човек. Поне ще имам някаква отправна точка. Карал ли се е с някого?

— Зная само за един такъв случай. Скара се с доктор Джек Мороу.

— С доктор Мороу ли? Но той умря преди Гари.

— Да, и преди да умре, доктор Мороу се държеше странно. Помоли ме да скрия някакви негови материали. Но го убиха, преди да ми ги даде. — Анамари отскубна ръката си от Моли. — Госпожо Лаш, не зная дали сте убили съпруга си, но ако не сте, най-добре да сте много внимателна, когато обикаляте и разпитвате хората.

Тя едва не се сблъска със сервитьорката, която се връщаше, за да им предложи да напълни отново чашите им. Моли поиска сметката и

припряно я плати. Не ѝ харесваше очевидното любопитство в очите на жената. После грабна палтото си и побърза да настигне Анамари. „Досадна степфордска съпруга“ — горчиво си помисли тя на излизане от ресторанта.

Докато шофираше обратно към Гринидж, Моли мислено преповтаряше краткия разговор с Анамари Скали. „Тя знае нещо, което не ми каза. Като че ли се страхуваше. Но от какво?“

Същата, вечер Моли шокирано видя по новините на Си Би Ес в единайсет часа репортажа за току-що открития неидентифициран труп на жена, убита с нож в автомобила си на паркинга на ресторант „Морски фар“ в Роуейтън.

35.

Прокурорът Том Серацано не беше обвинител в процеса срещу Моли Карпентър Лаш, но му се искаше да е имал тази възможност. Той твърдо вярваше, че е виновна в убийство и че заради общественото си положение е получила невероятно лека присъда — само пет и половина години за това, че е отнела живота на съпруга си.

Том присъстваше, когато повдигаха обвинението. И се ужаси, когато прокурорът ѝ позволи да се признае за виновна в непредумишлено убийство. Смяташе, че всеки прокурор на място би продължил процеса и би издействал максимална присъда.

Особено го дразнеха престъпници с пари и връзки като Моли Карпентър Лаш.

Петдесетинагодишен, той цял живот бе работил в съдебните органи. След като прекара известно време в съда, Том постъпи в щатската прокуратура, и постепенно си изгради репутация на строг прокурор.

В понеделник сутрин убийството на младата жена, отначало идентифицирана като Анамари Санджело от Йонкърс, придоби ново значение, когато следствието разкри, че истинското ѝ име е Анамари Скали, „другата жена“ от случая с доктор Гари Лаш.

Показанията на сервитьорката в ресторант „Морски фар“, която описа жената, срещнала се в заведението със Скали, незабавно убедиха Серацано. Той вече виждаше случая като решен.

— Само че този път няма да я оставя да се признае за виновна — мрачно каза Том на детективите, които водеха следствието.

36.

„Ужасно е важно да съм абсолютно точна в показанията си — повтаряше си Моли през цялата нощ. Анамари излезе от ресторанта преди мен. Аз платих сметката. Когато вървах към вратата, сякаш ми се виеше свят. Чувах само думите на Анамари, че Гари бил облекчен, когато съм изгубила бебето си, че ме смятал за досадна степфордска съпруга. Внезапно ми се стори, че се задушavam.

Когато стигнах до ресторанта, на паркинга имаше само няколко коли. Едната беше джип. Когато излизах, забелязах, че е още там. Друг автомобил тъкмо потегляше. Помислих, че е на Анамари и я повиках. Спомням си, че исках да я попитам още нещо. Но какво? Какво бих могла да искам да я попитам?

Сервитьорката ще ме опише. Ще се сетят коя съм. Ще ме разпитват. Трябва да се обадя на Филип и да му обясня какво се е случило.

Филип смята, че съм убила Гари.

Дали наистина съм го убила?

Мили Боже, сигурна съм, че не съм убила Анамари Скали — помисли си Моли. — Дали ще решат, че съм аз? Не! Не пак! Не мога да изтърпя отново всичко това. Фран. Фран ще ми помогне. Тя е на път да повярва, че не съм убила Гари. Убедена съм, че ще ми помогне.

По новините в седем сутринта съобщиха, че жертвата на убийството в Роуейтън е идентифицирана като Анамари Санджело от Йонкърс, служителка в «Служба за медицински сестри по домовете». Още не знаят коя е — помисли си Моли, — но скоро ще разберат.“

Насили се да изчака до осем часа, за да телефонира на Фран, после потръпна от ужаса в гласа на репортерката, която я попита:

— Моли, да не би да ми казваш, че снощи си се срещнала с Анамари Скали и че сега тя е убита?

— Да.

— Свърза ли се с Филип Матюс?

— Още не. Боже мой, той ми каза да не се срещам с нея.

Фран внезапно си спомни за стенограмата от процеса и за унищожителните показания на Калвин Уайтхол.

— Веднага ще позвъня на Матюс, Моли. — Тя замълча, после настойчиво продължи: — Чуй ме. Не вдигай телефона. Не отваряй вратата. Докато Филип Матюс не дойде при теб, не разговаряй с никого, даже с Джена. Обещай ми, че ще ме послушаш.

— Фран, мислиш ли, че съм убила Анамари?

— Не, Моли, не вярвам, но други хора ще повярват. Сега направи каквото ти казах. Ще дойда колкото мога по-скоро.

Един час по-късно Фран вече завиваше по отбивката. Моли я видя през прозореца и отвори вратата още преди да успее да позвъни.

„Като че ли е изпаднала в шок — помисли си репортерката. — Мили Боже, възможно ли е наистина да е извършила две убийства?“ Лицето на Моли изглеждаше пепеляво, също като хавлиения халат, прекалено широк за слабото ѝ тяло.

— Фран, втори път няма да издържа всичко това. Предпочитам да се самоубия — промълви тя.

— Дори не си го и помисляй — отвърна Фран и хвана ръцете ѝ в своите. Моли трепереше и кожата ѝ беше студена. — Открих Филип Матюс в офиса му. Веднага ще дойде. Моли, качи, се горе, вземи горещ душ и се облечи. Докато пътувах насам, чух по радиото, че са идентифицирали Анамари. Няма съмнение, че полицията ще те разпита. Не искам да те видят такава.

Моли кимна като послушно дете, завъртя се и се заизкачва нагоре по стълбището.

Фран си съблече шлифера и погледна през прозореца. Знаеше, че веднага щом надушат новината за срещата между Моли и Анамари Скали, медиите ще заприичдат като глутница вълци.

„Ето го първият“ — помисли си тя, когато в улицата отби малък червен автомобил. После с облекчение видя, че зад волана е Една Бари. Фран побърза да отиде в кухнята, за да я посрещне и откри, че Моли дори не е приготвила кафе. Без да обръща внимание на мимолетната враждебност, изписала се на лицето на току-що влязлата икономка, тя каза:

— Госпожо Бари, моля ви, бързо пригответе кана кафе и обичайната закуска на Моли.

— Нещо лошо ли...

Звънецът на входната врата прекъсна въпроса ѝ.

— Аз ще отворя — рече Фран. „Господи, дано да е Филип Матюс“ — помоли се тя.

Слава Богу, наистина се оказа адвокатът, макар че тревожното му изражение потвърди опасенията ѝ.

— Госпожице Симънс — безцеремонно заяви той, — благодаря, че ме повикахте, благодаря и че сте настояли Моли да не разговаря с никого в мое отсъствие. Но това положение трябва да е истинска сензация за вас и за вашата телевизия. Трябва да ви предупредя, че няма да позволя да разпитвате Моли, нито дори да присъствате на разговора ми с нея.

„Положението изглеждаше същото като миналата седмица пред затвора, когато се опита да ѝ попречи да даде изявление за пресата — каза си Фран. — Може и да вярва, че тя е убила Гари Лаш, но въпреки това е точно такъв адвокат, от какъвто има нужда Моли. Ако се наложи, заради нея ще се бори и с дракони. Успокоителна мисъл. Не отстъпвай от позициите си.“

— Господин Матюс — отвърна тя, — достатъчно познавам закона, за да съм наясно, че вашите разговори с Моли са поверителни, докато моите не са. Струва ми се, вие все още сте убеден, че тя е убила доктор Лаш. Отначало и аз смятах така, но през последните няколко дни започнах да изпитвам силни съмнения във виновността ѝ. Най-малкото имам много въпроси, на които трябва да получа отговори.

Филип Матюс продължаваше да я гледа студено.

— Предполагам, си мислите, че това е журналистически трик — изсумтя Фран. — Не е. Тъй като много харесвам Моли и съм решена да ѝ помогна, искам да науча истината, колкото и мъчителна да е тя. Затова предлагам да се отърсите от предубежденията си. Иначе просто трябва да се махнете от живота ѝ.

Тя му обърна гръб. „И аз се нуждая от чаша кафе също толкова, колкото и Моли“ — каза си Фран.

Матюс я последва в кухнята.

— Вижте, Фран... Името ви е Фран, нали? — попита той. — Искам да кажа, нали така ви наричат приятелите?

— Да.

— Мисля, че е най-добре да се обръщаме един към друг с малките си имена. Очевидно не можете, да присъствате на разговора

ми с Моли, но ще е от полза, ако ми разкажете всичко, което според вас би могло да ѝ помогне.

По лицето му не бе останала и следа от предишната враждебност. Нежността, с която изрече името на Моли, трогна Фран. „За него тя е много повече от обикновена клиентка“ — реши тя. Тази мисъл ѝ подейства невероятно успокояващо.

— Всъщност, и аз бих желала да си поговорим за някои неща — отвърна репортерката.

Госпожа Бари беше приготвила закуската на Моли.

— Кафе, сок и препечена филийка или кифличка, както винаги — поясни тя.

Фран и Матюс си сипаха кафе. Фран изчака икономката да излезе с подноса и попита:

— Известно ли ви е, че всички в болницата се изненадали, когато научили за връзката на Анамари с Гари Лаш, защото смятали, че е влюбена до уши в доктор Джак Мороу? И че Джак Мороу случайно бил убит в кабинета си две седмици преди смъртта на доктор Лаш? Знаехте ли го?

— Не.

— Някога срещали ли сте се с Анамари Скали?

— Не, процесът приключи, преди да даде показания.

— Спомняте ли си дали изобщо е ставало дума за ключа, който семейство Лаш винаги криели в градината?

Матюс се намръщи.

— Възможно е, но не е било нищо сериозно. Честно казано, имах чувството, че заради обстоятелствата около убийството и кръвта на доктор Лаш по Моли, следствието е започнало и е свършило с нея. Фран, качете се горе и съобщете на Моли, че веднага трябва да я видя — рече адвокатът. — Спомням си, че към апартамента ѝ има дневна. Ще разговарям с нея там, преди да позволя на полицията да припари до нея. Ще кажа на госпожа Бари да ги накара да изчакат някъде долу.

Точно в този момент в кухнята се втурна ужасената икономка.

— Когато преди малко се качих горе със закуската, Моли лежеше облечена на леглото. Очите ѝ бяха затворени. — Тя замълча за миг. — Мили Боже, също като миналия път!

37.

Доктор Питър Блак задължително започваше деня си с бърз преглед на международната стокова борса по един от финансовите кабелни канали. После изяждаше оскъдната си закуска, по време на която изискваше пълна тишина, и след това слушаше по радиото класическа музика, докато шофираше до болницата.

В понеделник сутрин слънцето най-после се беше показало. През нощта температурата се бе повишила с няколко градуса и Блак реши, че десетминутната разходка ще проясни мислите му.

Уикендът се оказа отвратителен. Тъпата идея на Кал Уайтхол да спечелят съдействието на Моли Лаш, като се срещнат с нея в събота вечер, не постигна нищо.

Когато забеляза на земята в края на паркинга обвивка от дъвка, Питър Блак се намръщи и мислено си отбеляза да нареди на секретарката си да предупреди отдела по поддръжка, че са занемарили задълженията си.

Упоритото настояване на Моли да докаже невинността си го вбесяваше. „Аз не съм го извършила.“ Кого си мислеше, че заблуждава? Той обаче знаеше каква е целта ѝ. Наричаше я „Стратегията на Моли“. Ако лъжеш достатъчно гръмогласно, достатъчно настоятелно и достатъчно често, накрая все някой ще ти повярва.

„Всичко ще се нареди — успокояваше се Блак. — Ще сключим сделката. — В крайна сметка, те имаха преимущество и процесът на поглъщане на другите здравноосигурителни фондове вече течеше. — Тъкмо тук ни липсва Гари. Аз просто не съм в състояние да търпя безкрайните срещи и лицемерието, необходимо, за да привлечем на своя страна ключовите фигури. Кал знае какви лостове за натиск, за да го постигне, но неговата агресивност просто не действа при всеки. Ако не сме предпазливи, някои могат да се насочат към други компании.“

Намръщен, пъхнал ръце в джобовете си, Питър Блак продължаваше да крачи покрай новото крило на болницата. Мислеше

си за първите си дни тук и с мрачно възхищение си спомняше способността на Гари Лаш да влиза под кожата на хората. Просто надяваше чаровната си маска и когато се наложеше, онова загрижено изражение, което владееше до съвършенство.

„Гари знаеше какво прави и когато се ожени за Моли — каза си Блак. — Тя беше идеалната домакиня и притежаваше нужния външен вид, пари и семейни връзки. Важните клечки наистина се чувстваха поласкани, когато ги канеше на вечеря... Всичко вървеше толкова гладко, като по вода — помисли си той, — докато Гари не прояви глупостта да свали онази Анамари Скали. От всички сексапилни млади жени на света, той трябваше да избере тъкмо медицинска сестра, която случайно се оказа и умна. Прекалено умна.“

Стигна до входа на тухлената сграда в колониален стил, в която се помещаваха офисите на „Ремингтън Хелт Мениджмънт“. За миг се поколеба дали да не продължи разходката си, но после реши да влезе вътре. Предстоеше му сериозна работа и рано или късно трябваше да се заеме с нея.

В десет часа му позвъни изпадналата в истерия Джена.

— Питър, чули новините? Жената, която снощи била убита на паркинга на ресторант в Роуейтън, била идентифицирана като Анамари Скали и полицията разпитва Моли. По радиото току-що я обявиха за заподозряна.

— Убили са Анамари Скали?! И Моли е заподозряна?! — Питър Блак продължи да изстрелва въпроси и да разпитва Джена за подробности.

— Очевидно Моли се е срещнала с Анамари в ресторанта — поясни тя. — Нали си спомняш, в събота ни каза, че искала да се види с нея. Според сервитьорката, Анамари първа си тръгнала, но Моли я последвала след по-малко от минута. Когато по-късно ресторантът затворил, явно някой забелязал, че на паркинга има автомобил. Проверили го, защото имали проблеми с тийнейджъри, които спирали да пият там. Но открили Анамари, убита с нож.

Когато затвори слушалката, Питър Блак се отпусна назад със замислено изражение. Миг по-късно се усмихна и дълбоко въздъхна, сякаш от плещите му се бе смъкнала огромна тежест. Той бръкна в едно от страничните чекмеджета на бюрото, извади бутилка, наля си в малка чаша и я вдигна като за наздравица.

— Благодаря ти, Моли — каза Питър и отпи.

38.

В понеделник следобед, когато Една Бари се прибра вкъщи от дома на Моли, нейната съседка и приятелка Марта се втурна към нея още преди да успее да слезе от колата си.

— Предават го по новините — задъхано рече тя. — Казват, че полицията разпитвала Моли Лаш и че я подозирали в убийството на онази сестра.

— Ела да изпием по чаша чай — покани я Една. — Направо няма да повярваш какво ми се случи!

Докато седяха на масата в кухнята, пиеха чай и ядяха домашно приготвен кейк, Една ѝ разказа за ужаса си, когато открила Моли да лежи облечена под завивките.

— Помислих си, че сърцето ми ще се пръсне. Тя спеше, също като миналия път. И когато отвори очи, смутено ме погледна и се усмихна. Казвам ти, тръпки ме побиха. Наистина беше като преди шест години — почти очаквах да е цялата в кръв.

Икономката обясни как изтичала долу, за да повика онази репортерка Фран Симънс, която се появила рано сутринта, и адвокатата на Моли. Те я накарали да седне, после я отвели в дневната и ѝ дали да изпие няколко чаши кафе.

— След известно време Моли започна да възвръща цвета си, въпреки че очите ѝ си останали странно пусти. А после — наведе се към Марта Една Бари, — Моли попита: „Филип, аз не съм убила Анамари Скали, нали?“

— Не! — ахна съседката и удивено я зяпна с разширени очи.

— Уверявам те, веднага след това Фран Симънс ме хвана за ръка и толкова бързо ме изблъска надолу по стълбището, че ми се зави свят. Не искаше да чуя нещо, което после мога да съобщя на полицията.

Една Бари не прибави, че въпросът на Моли невероятно много я е облекчил. Младата жена очевидно бе психически нестабилна. Никой нормален човек не би могъл да убие двама души и после дори да не

знае дали го е сторил. Всичките ѝ тревоги за Уоли се бяха оказали излишни.

И сега, почувствала се в безопасност в собствената си кухня, загърбила страховете за сина си, Една свободно излагаше на приятелката си събитията от сутринта.

— Едва бях слязла долу, когато се появиха двама детективи. Бяха от щатската прокуратура. Фран Симънс ги отведе в дневната. Каза им, че Моли се консултирала с адвоката си, но аз знаех, че той всъщност просто се опитва да ѝ набие малко здрав разум в главата. Не можеха да ѝ позволят да се среща с когото и да било в това състояние.

Тя неодобрително стисна устни и си взе второ парче от кейка.

— Мина половин час преди адвокатът на Моли да слезе долу. Онзи същият, дето я защитаваше първия път.

— И какво стана после? — нетърпеливо попита Марта.

— Господин Матюс, адвокатът де, каза, че щял да направи изявление от името на клиентката си. Според него, предишната вечер Моли се била срещнала в ресторанта с Анамари Скали, защото искала да остави в миналото онази ужасна трагедия. Останали заедно петнайсетина-двайсет минути. Докато Моли плащала сметката, Анамари Скали си тръгнала. После Моли се качила в колата си и се прибрала направо вкъщи. Научила за смъртта на госпожа Скали от новините и изказва съболезнованията си на семейството. Но не знаела нищо повече.

— Една, ти видя ли Моли след това?

— Тя слезе долу веднага щом детективите си тръгнаха. Трябва да е слушала от коридора на втория етаж.

— Как се държеше?

За пръв път по време на разговора Една прояви някакво съчувствие към Моли.

— Ами, тя винаги си е затворена, но тази сутрин беше различна. Като че ли не съзнаваше какво става. Искам да кажа, че обикаляше наоколо като след смъртта на доктор Лаш, сякаш не е сигурна къде се намира и какво се е случило.

Първите ѝ думи към господин Матюс бяха: „Те са убедени, че съм я убила, нали?“ После Фран Симънс ми каза, че трябвало да поговори с мен в кухнята, но всъщност просто не желаше да чуя какво планират.

— Значи не знаеш за какво са приказвали? — попита Марта.

— Не, но се досещам. Полицията иска да знае дали Моли е убила онази медицинска сестра.

— Мамо, да не би някой да се е държал зле с Моли?

Сепнати, Една и Марта вдигнаха поглед и видяха, че Уоли е застанал на прага.

— Не, Уоли, няма такова нещо — успокоително отвърна икономката. — Не се тревожи. Просто ѝ зададоха някои въпроси.

— Искам да я видя. Тя винаги е била много мила с мен. Доктор Лаш се държеше зле с мен.

— Стига, Уоли, няма да говорим за това — нервно каза Една е надеждата, че Марта не е обърнала внимание на гнева на сина ѝ и че не е забелязала ужасното изражение, разкривило лицето му.

Той отиде до плота и се обърна с гръб към тях.

— Вчера Уоли се отби при мен — прошепна Марта. — Приказваше, че искал да посети Моли Лаш. Навярно няма да е зле да го заведеш при нея. Може пък това да го успокои.

Една не я слушаше. Цялото ѝ внимание бе насочено към сина ѝ. Разбираше, че рови в чантата ѝ.

— Какво правиш, Уоли? — остро попита тя.

Той се завъртя към нея и протегна връзка ключове.

— Просто взимам ключа на Моли, мамо. Обещавам ти, този път ще го върна.

39.

В понеделник следобед сервитьорката Гладис Флугъл с готовност придружи детектив Ед Грийн до сградата на съда в Стамфорд, за да разкаже за срещата между Анамари Скали и Моли Карпентър Лаш.

Като се мъчеше да скрие удоволствието от почтителното отношение към нея, Гладис позволи на детектива да я въведе в съда. Там ги посрещна друг млад мъж, който се представи като Виктор Пакуел, прокурор. Той ги покани в стая с голяма маса и попита Гладис дали желае кафе, кола или вода.

— Не се притеснявайте, госпожо Флугъл. Можете много да ни помогнете — увери я той.

— Тъкмо затова съм тук — усмихнато отвърна тя. — Кола. Диетична.

Лицето на петдесет и осем годишната Гладис беше покрито с дълбоки бръчки, резултат от четирийсет години пушене. Корените на яркочервената ѝ коса бяха сиви. Благодарение на пристрастеността ѝ към пазаруването по Интернет тя постоянно имаше дългове. Никога не се бе омъжвала, нито пък имаше сериозни приятели. Живееше със свадливите си възрастни родители.

Когато преваля четирийсетте и после почти незабелязано навърши петдесет, Гладис Флугъл откри, че перспективите ѝ изобщо не са розови. Вече не беше убедена, че някой ден ще ѝ се случи нещо хубаво. Цял живот търпеливо чакаше нещо вълнуващо, но то все не идваше. Досега.

Тя искрено обичаше работата си, но през годините започна да се държи от време на време рязко с клиентите. Болеше я, когато виждаше двойки, вплели пръсти през масата, или родители, излезли да отпразнуват някакъв повод с децата си. Знаеше, че никога няма да има такава възможност.

Задълбочаването на този проблем ѝ костваше няколко уволнения и накрая Гладис се озова в „Морски фар“, ресторант с лоша храна и

оскъдна клиентела. Мястото като че ли съответстваше на личността ѝ.

В неделя вечер беше особено раздразнителна, тъй като другата постоянна сервитьорка си бе взела болнични и се налагаше да поеме смяната ѝ.

— Някъде към седем и половина влезе една жена — обясни на детективите Гладис, като се наслаждаваше на усещането за значимост, резултат от вниманието, което ѝ оказваха тези полицаи и още повече прокурорът, записващ всяка нейна дума.

— Моля ви, опишете я, госпожо Флугъл. — Ед Грийн, младият детектив, който я бе докарал от Стамфорд, се държеше много любезно.

„Чудя се дали родителите му са разведени — помисли си Гладис. — Ако е така, нямам нищо против да се запозная с баща му.“

— Защо не ме наричате просто Гладис? Всички ми викат така.

— Щом предпочитате, Гладис.

Тя се усмихна, после вдигна ръка пред устата си, сякаш се мъчеше да си спомни.

— Жената, дето влезе първа... Чакайте да помисля... — Гладис прехапа устни. Нямаше да им каже, че онази жена я е ядосала, защото беше настояла да седне в сепарето в дъното. — Изглеждаше трийсетинагодишна, имаше къса, тъмна коса и носеше дрехи някъде към четирийсет и четвърти размер. Не съм сигурна. Беше с панталони и яке.

Разбираше, че те със сигурност знаят как е изглеждала жената и че се е казвала Анамари Скали, но и че трябва един по един да установят всички факти. Освен това, цялото това внимание ужасно ѝ допадало.

Каза им, че госпожа Скали си поръчала само кафе, дори без кифла или парче кейк, което означавало, разбира се, че бакшишът няма да е достатъчен, за да си купи даже пакетче дъвка.

Те се усмихнаха, но усмивките им бяха добродушни и Гладис ги прие като окуражителен знак.

— После влезе онази мадама. Човек веднага разбира, че двете хич не се обичаха.

Детектив Грийн ѝ показа снимка.

— Това ли беше жената, която се е срещнала с Анамари Скали?

— Категорично!

— Как точно се държаха помежду си, Гладис? Помислете внимателно — може да се окаже важно.

— И двете бяха нервни — подчертано отвърна тя. — Когато донесох чая на втората, чух другата да ѝ вика „госпожа Лаш“. Не успях да чуя какво си приказват, само отделни реплики, когато носех чая ѝ после разчиствах една от масите до тяхната.

Гладис виждаше, че тази информация е разочаровала детективите, затова побърза да прибави:

— Но нямаше клиенти и след като измих пода, седнах на бара и ги загледах. В двете жени имаше нещо, дете ме правеше любопитна. Разбира се, по-късно се сетих, че миналата седмица съм видяла снимката на Моли Лаш във вестника.

— Какво забелязахте, докато наблюдавахте Моли Лаш и Анамари Скали?

— Ами, тъмнокосата жена, искам да кажа онази, дете се казваше Анамари Скали, ставаше все по-нервна. Честна дума, все едно, че се страхуваше от Моли Лаш.

— Казвате, че се страхувала, така ли, Гладис?

— Да, точно така. Не смееше да я погледне в очите и всъщност, не я обвинявам. Онази русата, искам да кажа госпожа Лаш — е, повярвайте ми, докато Анамари Скали приказваше, трябваше да видите изражението на госпожа Лаш. Ледено като айсберг. Определени не ѝ харесваше какво чува... После видях, че госпожа Скали понечва да се изправи. Беше ясно, че ѝ се ще да се маха колкото може по-скоро. Та затуй се насочих натам да видя дали не искат още нещо — нали разбирате, по още една чаша.

— Тя каза ли нещо? — едновременно попитаха детектив Грийн и прокурорът Виктор Пакуел.

— Чакайте да ви обясня — отвърна Гладис. — Анамари Скали се изправи. Госпожа Лаш я сграбчи за китката и не я пусна да си тръгне. После госпожа Скали се отскубна от нея и се втурна навън. Едва не ме събори, толкова бързаше.

— Какво направи госпожа Лаш? — попита Пакуел.

— Не успя да я последва веднага — каза сервитьорката. — Защото ѝ донесох сметката. Беше долар и трийсет. Тя хвърли петачка на масата и изтича след госпожа Скали.

— Стори ли ви се разстроена? — попита прокурорът.

Гладис присви очи в драматичен опит да си спомни и да опише Моли Лаш.

— Бих казала, че изглеждаше странно, като че ли я бяха ударили в корема.

— Видяхте ли госпожа Лаш да влиза в колата си?

Гладис енергично поклати глава.

— Не. Когато отвори вратата и тръгна към паркинга, тя сякаш си говореше сама, после я чух да вика „Анамари“ и реших, че иска да каже още нещо на другата жена.

— Знаете ли дали Анамари Скали я е чула?

Гладис усещаше, че детективите ужасно ще се разочароват, ако им отговори, че не е сигурна. Тя се поколеба.

— Ами, трябва да е успяла да привлече вниманието ѝ, защото госпожа Лаш пак извика името ѝ и после прибави: „Почакай.“

— Извикала е на Анамари да почака!

„Наистина беше така, дали? — запита се Гладис. — Почти очаквах госпожа Лаш да се върне за рестото, но после видях, че единственото ѝ желание е да настигне другата жена.“

„Почакай.“

Дали го бе казала Моли Лаш, или просто някой друг от клиентите в ресторанта?

Тя виждаше възбудата, изписала се на лицата на детективите. Искаше ѝ се този миг да продължи вечно. Откога го очакваше! Цял живот. Най-после беше дошъл нейният ред. Гладис отново погледна нетърпеливите им лица.

— Извика името на Анамари два пъти, после, когато ѝ каза да почака, имах чувството, че е успяла да привлече вниманието ѝ. Тогава си казах, че Анамари Скали сигурно я е изчакала на паркинга.

„Няма начин да не е било така“ — помисли си тя, докато двамата мъже широко се усмихваха.

— Гладис, ти си много важен свидетел за нас — признателно рече Виктор Пакуел. — Трябва да те предупредя, че и по-нататък ще се наложи да те потърсим.

— С удоволствие ще помогна — увери го сервитьорката.

След час, прочела и подписала показанията си, тя пътуваше обратно за Роуейтън в колата на детектив Грийн. Единственото, което

разваляше удоволствието ѝ, беше отговорът на въпроса ѝ за семейното положение на баща му.

Родителите му съвсем наскоро отпразнували четирийсетата годишнина от сватбата си.

В същото време в станфордския съд прокурорът Том Серацано отправяше към съдията молба за заповед за обиск на дома и автомобила на Моли Карпентър Лаш.

— Господин съдия — каза Серацано, — имаме основание да смятаме, че Моли Лаш е убила Анамари Скали. Възможно е да открием там важни улики. Ако по дрехите ѝ има кръв, косми или нишки, или пък в колата ѝ е скрито оръжие, искаме да ги намерим, преди да ги почисти или да се избави по друг начин от тях.

40.

По обратния път от Гринидж за Ню Йорк Фран систематично си припомняше събитията от сутринта.

Репортерите бяха пристигнали в дома на Моли навреме, за да заварят детективите от щатската прокуратура. Тюс Бранд пусна архивния запис от освобождаването на Моли от затвора, докато Фран предаваше на живо по телефона от къщата.

Когато продължи от Мерит по Хътчинсън Ривър Паркуей, тя мислено повтори репортажа си:

„Потвърди се поразителната новина, че жената, открита снощи убита с нож на паркинга, на ресторант «Морски фар» в Роуейтън, Кънектикът, е идентифицирана като Анамари Скали. Госпожа Скали беше така наречената «друга жена» от случая с доктор Гари Лаш преди шест години.

Макар че засега не разполагаме с много подробности, полицията загатна, че снощи госпожа Лаш е била видяна в роуейтънския ресторант и че очевидно се е срещнала с жертвата.

С предварително приготвеното си изявление адвокатът Филип Матюс обясни, че Моли Лаш е поискала да се, срещне с госпожа Скали, за да приключи болезнения епизод, от живота си и че двете със Скали провели откровен разговор, Анамари Скали първа си тръгнала от ресторанта и Моли Лаш повече не я видяла. Тя изказвала съболезнованията си към семейството на Скали.“

След края на предаването Фран се качи в автомобила си с намерението незабавно да се върне обратно в града, но госпожа Бари изтича от къщата и я повика. Когато влезе вътре, мрачният Филип

Матюс я помоли да отиде заедно с него в кабинета. Тя завари Моли да седи на канапето, стиснала ръце една в друга, с отпуснати рамене. На Фран ѝ се стори, че джинсите и синият плетен пуловер, които Моли носеше, внезапно са удвоили размера си — изглеждаше толкова слаба в тях.

— Моли ме увери, че веднага щом си тръгна, ще ви разкаже всичко, което разказа на мен — започна Матюс. — Като неин адвокат, мога само да я съветвам. За съжаление, не съм в състояние да я принудя да последва съветите ми. Разбирам, че Моли ви смята за приятелка, Фран, и вярвам, че я обичате, но истината е, че ако се стигне да ви призоват за свидетелка, може да бъдете принудена да отговаряте на въпроси, на които ние не бихме желали да дадете отговор. Именно поради тази причина я посъветвах да не ви разказва за събитията от снощи. Но повтарям, аз мога само да я съветвам.

Фран потвърди, че думите на Филип са абсолютно верни, но Моли продължи да настоява, че искала да ѝ разкаже какво се е случило.

— Снощи се срещнах с Анамари. Разговаряхме петнайсетинадвайсет минути. Тя си тръгна преди мен и аз се прибрах вкъщи. Не я видях на паркинга. Когато излизах от ресторанта, тъкмо потегляше някаква кола и аз извиках, като си мислех, че може да е тя. Който и да е бил обаче, или не ме е чул, или не е искал да ме чуе.

Фран я попита дали е възможно наистина да е била Анамари и по-късно да се е върнала на паркинга, но Филип отбеляза, че са открили, сестрата в джипа ѝ, докато Моли бе сигурна, че е видяла да потегля седан.

След като чу как са се разделили, Фран попита за какво са разговаряли, но Моли не ѝ отговори почти нищо. „Дали има нещо, което не иска да зная? — запита се репортерката. — В такъв случай какво е то и защо Моли е толкова потайна? Дали не се опитва да ме използва по някакъв начин?“

Докато шофираше по Крос Каунти Паркуей, който щеше да я отведе до уестсайдската магистрала в Манхатън, тя разсъждаваше върху още няколко въпроса, свързани с Моли Лаш, например защо сутринта Моли се е върнала в леглото, след като е взела душ и се е облякла.

Полазиха я тръпки. „Дали все пак не съм била права? Дали Моли наистина не е убила съпруга си? А може би основният въпрос: коя всъщност е Моли и що за човек е?“

Абсолютно същото я попита Гюс Бранд, когато се отби в кабинета му.

— Фран, този случай като че ли ще се превърне в нова сензация и ти вече познаваш доста добре Моли Лаш. Ако тя продължава да трепе хората, докато стане време да излъчим предаването ти, ще се наложи да пуснем два епизода, за да представим цялата история.

— Убеден ли си, че Моли е убила Анамари Скали? — попита го тя.

— Видяхме записите от местопрестъплението, Фран. Левият преден прозорец на джипа, беше отворен. Помисли. Скали е чула Лаш да я вика и го е свалила.

— Това означава, че когато е отишла в онзи ресторант, Моли вече трябва да е била замислила всичко и да е носела нож — отвърна Фран.

— Може би не е успяла да открие скулптура, която да се побира в чантата ѝ — сви рамене той.

Пъхнала ръце в джобовете на панталона си, Фран се върна в стаята си. Това внезапно ѝ напомни за доведените ѝ братя, който често я дразнеха заради този ѝ навик. „Когато ръцете на Франи кротуват, мозъчето ѝ вдига пушек“ — обичаха да казват те.

Щеше да се повтори същото като предишния път. Даже да не успееш да открият нито едно убедително доказателство, което да свърже Моли със смъртта на Анамари, вече я бяха осъдили. „Едва вчера си мислех, че преди шест години никой не си е направил труда да потърси друго обяснение за убийството на Гари Лаш. Същото се повтаря и сега.“

— Една Бари — гласно каза тя, когато влезе в стаята си.

— Една Бари ли?

Сепната, Фран се завъртя. Точно зад нея стоеше Тим Мейсън.

— Току-що осъзнах нещо, Тим. Тази сутрин икономката на Моли Лаш Една Бари изтича надолу по стълбището, за да ни каже, че Моли пак си е легнала. „Мили Боже, също като миналия път“ — това бяха точните ѝ думи.

— И какво от това?

— Стори ми се, че нещо не е наред. Не самите й думи, а начинът, по който ги изрече. Сякаш се радваше, че я е открила така. Защо, за Бога, ще се радва, че Моли повтаря реакцията си след смъртта на Гари Лаш?

41.

— Моли не отговаря на телефона. Откарай ме право при нея, Лу. Раздразнена, че не е била в състояние да напусне службата си порано заради отдавна насрочено заседание по обед, Джена хвана влака в 14:10 до Гринидж, където Лу Нокс трябваше да я посрещне на гарата.

Шофьорът присви очи и погледна в огледалото. Забелязал лошото ѝ настроение, той разбра, че моментът не е подходящ още повече да я ядосва, но нямаше друг избор.

— Госпожо Уайтхол, съпругът ви иска да се приберете вкъщи.

— Ами, много жалко, Лу. Съпругът ми може да почака. Откарай ме при Моли и ме остави там. Ако му трябва колата, по-късно ще дойдеш да ме вземеш иди ще си повикам такси.

Бяха спрели на кръстовище. Завоят надясно щеше да ги отведе към дома на Моли. Нокс включи левия мигач и получи реакцията, която очакваше.

— Да не си оглушал, Лу?

— Госпожо Уайтхол — отвърна той с надеждата, че гласът му звучи достатъчно раболепно, — знаете, че не мога да противореча на господин Уайтхол. — „Само на теб ще ти се размине такова нещо“ — помисли си шофьорът.

Когато влезе в дома си, Джена затръшна входната врата е такава сила, че трясъкът отекна из цялата къща. Завари мъжа си в кабинета на втория етаж. С гневни сълзи в очите и с глас, разтреперан от ярост, че се отнасят с нея толкова пренебрежително, тя се приближи до бюрото и с две ръце се облегна на него. После погледна Кал право в очите.

— Откога ти е хрумнала абсурдната идея, че онзи твой мазен лакей може да ми казва къде да ходя?

Калвин Уайтхол ледено изгледа жена си.

— Онзи „мазен лакей“, както наричаш Лу Нокс, не е имал друг избор, освен да изпълни нарежданията ми. Така че трябва да се сърдиш на мен, скъпа моя, не на него. Искане ми се само да можех да внуша същата преданост на цялата ни прислуга.

Джена усети, че е прекалила и отстъпи.

— Извинявай, Кал. Просто най-добрата ми приятелка е сама. Сутринта ми се обади майката на Моли. Научила за Анамари Скали и ме помоли да отида при Моли. Не иска тя да знае, но миналата седмица баща ѝ получил лек удар и лекарите му забранили да пътува. Иначе щели да пристигнат, за да са при нея в този момент.

Когато се изправи и излезе иззад бюрото, на лицето на Калвин Уайтхол вече нямаше нито следа от гняв. Той прегърна жена си и нежно ѝ заговори на ухото:

— Изглежда просто не сме се разбрали, нали, Джен? Не исках да ходиш при Моли, защото преди час ми съобщиха, че прокуратурата получила заповед за обиск на дома и колата ѝ. Така че, нали виждаш, няма как да ѝ помогнеш, а и за сливането на „Ремингтън“ може да е фатално, ако докато изпълняват заповедта се разчуе, че известна личност като госпожа Калвин Уайтхол е свързана с Моли Лаш. По-късно, разбира се, самият аз бих искал да отидеш при нея. Разбра ли ме?

— Заповед за обиск! Защо заповед за обиск, Кал? — Джена се отскубна от прегръдката на мъжа си и го погледна.

— Поради основателната причина, че косвените улики срещу Моли за убийството на онази медицинска сестра вече ставали прекалено много. Моят човек ми каза, че били разкрити нови факти. Явно прокурорите са разпитали сервитьорката от ресторанта в Роуейтън и показанията ѝ сочели към Моли. Тъкмо поради тази причина толкова бързо са успели да получат заповед за обиск. Но моят източник има и друга информация. Например, че чантата на Анамари Скали била на седалката до нея. Вътре имало няколкостотин долара. Ако мотивът е бил обир, със сигурност щяха да я вземат. — Той отново я притегли към себе си и я прегърна. — Джен, твоята приятелка все още е момичето, с което сте били съученички, сестрата, която не си имала. Обичай я, естествено, но разбери, че в нея бушуват сили, които са я превърнали в убийца.

Телефонът иззвъня.

— Очаквам да ме потърсят — рече Кал, пусна я и я потупа по рамото.

Джена знаеше, че това е знак да го остави сам и да затвори вратата след себе си.

42.

„Това не е възможно! — каза си Моли. — Това е сън. Не, не е сън. Това е кошмар!“

От сутринта в ума ѝ се рояха объркани мисли и смътни спомени. Тя седеше на канапето в кабинета, опряла гръб на страничната облегалка, свила колене към стомаха си, обгърнала рамене с ръце и отпуснала брадичка върху дланите си.

„Почти ембрионална поза, помисли си Моли. Седеше свита на кълбо в собствения си дом, а наоколо обикаляха непознати, които ровеха навсякъде.“ „Заеми ембрионална поза“ шегуваха се двете с Джен, когато изпаднеха в тежка ситуация.

Но това беше отдавна, когато счупеният нокът или загубената партия тенис означаваха много. Внезапно понятието „тежка ситуация“ беше възприело съвсем нов смисъл.

„Казаха ми да чакам тук — помисли си тя. — Смятах, че когато ме освободят от затвора, никога няма да се налага да изпълнявам заповеди, никога. До преди една седмица все още бях затворничка. Сега съм си вкъщи. И въпреки че съм в собствения си дом, не мога да изпъдя тези ужасни хора... Сигурно ще се събудя и всичко ще свърши“ — каза си Моли и затвори очи. Но разбира се, това изобщо не ѝ помогна.

Тя вдигна клепачи и се огледа наоколо. Полицайте вече бяха претърсили стаята, след като провериха под възглавниците на канапето, отвориха всички чекмеджета на масичките и прокараха ръце по завесите на прозореца в случай, че в гънките е скрито нещо.

В момента се бавеха в кухнята и несъмнено претърсваха всеки шкаф. Моли чу някой да казва, че трябвало да вземат всички ножове, които открият.

По-възрастният следовател нареди на колегата си да прибере дрехите и обувките, с които сервитьорката я описала.

Сега можеше само да чака. Да чака полицайте да си тръгнат. Да чака животът ѝ отново да потече нормално — каквото и да означаваше

това.

„Не мога просто да седя тук помисли си тя. — Трябва да изляза. Но където и да отида, хората ще ме сочат с пръст, ще си шушукат и медиите няма да ме оставят на мира... Доктор Даниълс. Трябва да говоря с него — реши Моли. — Той ще ми помогне... Сега е пет часът. Дали още е в кабинета си? Странно, все още си спомням номера му, въпреки че са минали почти шест години.“

Когато телефонът извънтя, Рути Ройтънбърг тъкмо заключваше бюрото си и доктор Даниълс се канеше да си облече палтото. Дватама се спогледаха.

— Да оставя ли да отговорят от централата? — попита Рути. — Дежурен е доктор Маклейн.

Джон Даниълс се чувстваше уморен. Бе провел тежък сеанс с един от най-проблемните си пациенти и бремето на възрастта му тежеше. Нямахше търпение да се прибере вкъщи и се благодареше, че вечерята, на която бяха канени с жена му, е отменена.

Инстинктът обаче му подсказа, че трябва да отговори.

— Поне провери кой е, Рути — каза той.

Доктор Даниълс видя шокираното ѝ изражение, когато секретарката погледна към него и прошепна:

— Моли Лаш.

За миг психиатърът като че ли се колебаеше какво да направи, стоейки с палто в ръката.

— Боя се, че докторът може вече да си е тръгнал, госпожо Лаш — каза Рути. — Току-що излезе. Ще се опитам да го настигна.

Моли Лаш. Даниълс се замисли, после отиде при бюрото и взе слушалката от ръката на Рути.

— Чух за Анамари Скали, Моли. С какво мога да ти помогна?

Той я изслуша и трийсет минути по-късно Моли пристигна в кабинета му.

— Съжалявам, че толкова се забавих, докторе. Полицията не ми позволи да взема колата си и трябваше да повикам такси.

Гласът ѝ звучеше объркано, сякаш не можеше да повярва на собствените си думи. Очите ѝ напомниха на Даниълс за кошута, попаднала под автомобилни фарове, макар че Моли явно не беше

просто сепната. Не, изглеждаше измъчена. Той незабавно разбра, че има опасност да изпадне в същото летаргично състояние като след смъртта на Гари Лаш.

— Защо не се отпуснеш на кушетката, докато разговаряме, Моли? — предложи психиатърът. Тя седеше на стола срещу бюрото му. Тъй като не му отговори, доктор Даниълс се приближи до нея и я хвана под ръка. Можа да усети колко вцепенено е тялото ѝ. — Хайде, Моли — помогна ѝ да стане той.

Тя се остави да я води.

— Зная, че е много късно. Много любезно от ваша страна да ме приемете, докторе.

Даниълс си спомни за милото момиченце, което бе виждал в клуба. Златно дете, каза си той, съвършен продукт на възпитанието ѝ неограничените възможности на семейството ѝ. Кой би могъл да си помисли, че я очаква такава бъдеще, че ще я заподозрат в престъпление — второ престъпление — и че полицията отново ще претърсва дома ѝ, за да търси улики срещу нея. Той печално поклати глава.

През следващия час тя се опита да обясни — не само заради него, но и заради самата себе си — точно защо е трябвало да разговаря с Анамари.

— Какво има, Моли? Кажете ми какво си мислите.

— Просто сега осъзнавам, че навремето избягах в Кейп Код, защото бях побесняла. Но не защото разбрах за Анамари. Всъщност, докторе, изобщо не бях разгневена, че Гари има връзка с друга жена. Измъчваше ме това, че аз съм изгубила бебето си, докато тя е бременна. Това бебе трябваше да е мое.

Ужасен, Джон Даниълс зачака Моли да продължи.

— Докторе, исках да се срещна с Анамари, защото си мислех, че ако не съм убила Гари, може да го е извършила тя. Никой не е в състояние да докаже къде е била онази вечер. И знаех, че също е била бясна — разбрах го по гласа ѝ, когато ги чух да разговарят по телефона.

— Попита ли я, когато се срещнахте снощи?

— Да. Отговори ми, че не го е убила и аз ѝ вярвам. Но тя ми каза нещо ужасно. Гари се радвал, че съм изгубила бебето, защото щял да иска развод и то само щяло да усложни всичко.

— Мъжете често казват на другите жени, че възнамеряват да искат развод. В повечето случаи не е вярно.

— Зная. Може и наистина да я е лъгал, но не и за бебето.

— Анамари ли ти го каза?

— Да.

— Как се почувства ти?

— Докторе, тъкмо това ме плаши най-много. Мисля, че в този момент го мразех до мозъка на костите си само заради тези му думи.

„До мозъка на костите си“ — мислено повтори Даниълс.

Моли внезапно заговори със светкавична скорост.

— Знаете ли какво ми дойде наум, докторе? Онзи цитат от Библията: „Рахил скърбеше за изгубените си деца и не искаше да се примири.“ Спомних си как аз скърбях за бебето си. Тъкмо бях усетила, че отново започвам да живея и всичко свърши. В онзи момент се превърнах в Рахил, гневът ми се стопи и остана само скръбта.

Моли въздъхна и когато продължи, гласът ѝ не изразяваше каквато и да е емоция.

— Анамари си тръгна преди мен, докторе. Когато излязох на паркинга, вече я нямаше. Имам съвсем ясен спомен, че се прибрах вкъщи и си легнах рано.

— „Съвсем ясен спомен“ ли, Моли?

— Докторе, ченгетата претърсват дома ми. Сутринта детективите се опитаха да разговарят с мен. Филип ми нареди да не споделям с никого, даже с Джен, какво ми е разказала Анамари Скали.

Тя отново се развълнува.

— Като миналия път ли е, докторе? Наистина ли съм извършила нещо ужасно, което после съм забравила? Ако е така и успеят да го докажат, няма да им позволя пак да ме върнат в затвора. Предпочитам да умра.

„Отново“ — помисли си Даниълс.

— Моли, откакто те освободиха, продължаваш ли да изпитваш същото чувство, че онази вечер, когато са убили Гари, в къщата е имало друг човек?

Той видя, че напрежението започва: да я напуска и че в очите ѝ проблясва надежда.

— Имаше — отвърна тя. — Вече съм убедена.

„А аз съм убеден, че не е имало никой“ — тъжно си помисли Даниълс.

Няколко минути по-късно психиатърът я откара у тях. В къщата беше тъмно. Тя отбеляза, че навън няма паркирани автомобили. Докторът не си тръгна, докато Моли не влезе вътре и не включи осветлението във фойето.

— Не забравяй довечера да изпиеш хапчето, което ти дадох — напомни ѝ той. — Утре пак ще си поговорим.

Доктор Даниълс изчака, докато чу изщракването на ключалката. После бавно се върна при колата си.

Не вярваше, че е стигнала дотам, че да посегне на живота си. Но ако откриеха улики, на основата на които да я осъдят за убийството на Анамари Скали, Моли Лаш можеше да избере друг начин да избяга от действителността. Този път не дисасоциативната амнезия, а смъртта.

Даниълс се прибра тъжен вкъщи при изстиналата си вечеря.

43.

Когато във вторник сутринта отиде на работа, Фран завари съобщение от Били Гало. В него се казваше само, че е приятел на Тим Мейсън и че я моли спешно да му телефонира по много важен въпрос.

Той отговори още на първото извънмяване и направо премина на проблема.

— Госпожице Симънс, вчера погребяхме майка ми. Почина от инфаркт, който можеше и трябваше да бъде предотвратен. Чух, че подготвяте предаване за убийството на доктор Гари Лаш и исках да ви помоля да включите проучване на така наречения „медицински застрахователен проект“, създаден по негова идея.

— Тим ми каза за майка ви. Моите най-искрени съболезнования — отвърна Фран. — Но ако смятате, че за нея не са се погрижили както трябва, можете да подадете жалба.

— О, нали знаете как ви мотаят, когато подавате жалби, госпожице Симънс — възкликна Били Гало. — Вижте, аз съм музикант и не мога да си позволя да изгубя работата си, която за съжаление е в Детройт. Скоро трябва да се връщам. Приказвах с Рой Къркуд, домашният лекар на майка ми, и той ми каза, че препоръчал спешни изследвания. Но знаете ли какво станало? Искането било отхвърлено. Той е убеден, че са можели да спасят майка ми, но че не са му позволили да опита. Моля ви, поговорете с него, госпожице Симънс. Отидох в кабинета му, готов да му разбия главата, но сега му съчувствам. Доктор Къркуд е едва шейсетинагодишен, но ми каза, че щял да се пенсионира преждевременно. Толкова отвратен бил от „Ремингтън Хелт Мениджмънт“.

„Да му разбия главата“ — помисли си Фран. Хрумна й безумната идея, че има някаква, макар и съвсем нищожна вероятност роднина на пациент да е изпитвал същите чувства към Гари Лаш.

— Дайте ми телефона и адреса на доктор Къркуд — отвърна тя. — Ще поговоря с него.

В единайсет часа сутринта Фран отново отбиваше, от Мери Паркуей към Гринидж.

С Моли се бяха уговорили да обядват заедно в един, но въпреки настоятелните молби на Фран, тя не се съгласи да напусне дома си. „Не мога — просто каза Моли. — Чувствам се прекалено изложена на показ. Всички ще ме зяпат. Ще бъде ужасно. Не мога.“

Тя прие предложението на репортерката да купи нещо за ядене и да го донесе. „Госпожа Бари не идва във вторник — поясни Моли, — а полицията ми взе колата, така че няма как да отида до магазина.“

„Единствената добра новина засега е, че госпожа Бари няма да се мотае наоколо, докато двете с Моли обядваме — помисли си Фран. — Така за пръв път ще мога да си поприказвам с нея без онази жена през две минути да влиза и излиза от стаята.“

Но все пак искаше да се срещне с Една Бари и когато стигна в Гринидж, първо отиде в дома на икономката, без да я, е предизвестила.

„Ще бъда пряма — реши тя, докато търсеше адреса в бележника си. — Поради някаква причина Една Бари е враждебно настроена към Моли и се страхува от мен. Навярно ще успея да открия какъв е проблемът.“

Човек предполага, Господ разполага, каза си Фран, докато стоеше на тясното стъпало пред входа и натискаше звънеца. Отговор нямаше и червеното субару на икономката не се виждаше наоколо.

Разочарована, тя се поколеба дали е разумно да пхне бележка под вратата, за да ѝ съобщи, че е идвала по важен въпрос. Знаеше, че така ще разстрои госпожа Бари, което влизаше в плановете ѝ.

Но пък дали нямаше само да я предупреди и да я направи още по-предпазлива, запита се репортерката. Нямаше съмнение, че крие нещо и това можеше да се окаже от изключително значение. Не искаше да я подплашва.

Докато се чудеше какво да направи, някой извика:

— Хееей!

Тя се завъртя и видя петдесетинагодишна жена припряно да пресича моравата от съседната къща.

— Една трябва всеки момент да се прибере задъхано обясни тя, когато стигна при Фран. — Днес Уоли, синът ѝ, беше много нервен, затова Една го заведе на лекар. Когато не си пие лекарството, Уоли

става ужасен. Защо не я почакаете у нас? Аз съм Марта Джоунс, съседката на Една.

— Много мило от ваша страна — искрено отвърна Фран. — Госпожа Бари не ме очаква, но наистина бих искала да я изчакам. — „И с удоволствие бих си побъбрила с вас“ — мислено прибави тя. — Аз съм Фран Симънс.

Марта Джоунс я покани в дневната, която очевидно бе приспособена от остъклената веранда.

— Тук е много приятно и така ще можем да видим Една, когато се прибере — поясни тя, докато носеше вдигащи пара чаши току-що сварено кафе.

— Най-много обичам кафето, когато е сварено в обикновена стара кафеварка — каза съседката. — Във всички онези нови машини не става със същия вкус. — Жената се отпусна на креслото срещу Фран. — Жалко, че Една трябваше да заведе Уоли на лекар, но поне не ѝ попречи на работата. Тя работи при Моли Лаш три пъти седмично в понеделник, сряда и петък.

Фран кимна и си отбеляза да го запомни.

— Сигурно сте чували за Моли Лаш — рече Марта Джоунс. — Онази, дете съвсем наскоро я пуснаха от затвора, след като излежа присъда за убийството на мъжа си, а сега се носи слух, че щели да я арестуват и за убийството на любовницата му. Чували ли сте за нея, госпожо... извинявайте, не запомних името ви.

— Казвам се Симънс, Фран Симънс.

Тя видя изражението на Марта Джоунс и разбра какво ѝ минава през ума. „Фран Симънс. Онази телевизионна репортерка, дъщерята на човека, дете откъсна парите от фонда за библиотеката и после се самоуби.“ Фран се напрегна, но на лицето на по-възрастната жена се изписа съчувствие.

— Няма да се преструвам, че не зная за баща ти — тихо каза тя. — Навремето ми беше много мъчно за вас е майка ви.

— Благодаря ви.

А сега си в телевизията и правиш предаване за Моли. Явно знаеш всичко за нея, разбира се.

— Точно така.

— Е, сигурно Една ще те послуша. Нали може да те наричам Фран?

— Естествено.

— Снощи не мигнах цяла нощ и се чудех дали за Една не е опасно да работи при Моли Лаш. Искам да кажа, че е едно да убие мъжа си. Онова е било временна лудост, убедена съм. Искам да кажа, че той я е лъгал и прочее. Но ако по-малко от седмица след като са я пуснали от затвора, е убила любовницата му, според мен, тя съвсем е откачила.

Фран се замисли за онова, което ѝ бе казал Гюс Бранд за Моли. Идеята, че е вманиачена убийца започваше да възприема епидемични размери, осъзна тя.

— Аз лично — продължи Марта, — не бих искала да оставам часове наред в една къща сама с такъв човек. Сутринта си поприказвах с Една — когато тръгнаха с Уоли при доктора, — и ѝ казах: „Една, какво ще се случи с Уоли, ако Моли Лаш се побърка и те фрасне по главата или те намушка с нож? Тогава кой ще се грижи за него?“

— Уоли нуждае ли се от много грижи?

— Когато си взима лекарството, няма проблем. Но когато не го взима, става голям инат и... хм, превръща се в друг човек, понякога става даже неуправляем. Вчера например взе ключа за къщата на Моли Лаш от връзката на Една. Искал да ѝ отиде на гости. Разбира се, Една го застави да го върне.

— Взел е ключа за къщата на Моли Лаш, така ли? — опита се да овладее гласа си Фран, Някога правил ли го е досега?

— А, едва ли. Една не му позволява да ходи там. Доктор Лаш не даваше никой да пипа колекцията му от ранно американско изкуство. Очевидно някои от нещата са били доста ценни. Веднъж обаче Уоли отишъл там и взел нещо. Една беше съсипана. Нищо не счупил, но предметът бил скъп и доктор Лаш побеснял, разкрещял се и го изгонил от къщата. На Уоли хич не му хареса... А, виж, ето я и Една.

Настигнаха икономката на входната врата. Уплашеното ѝ изражение, когато я видя с Марта Джоунс, още повече затвърди заключението на Фран, че жената крие нещо.

— Влизай вътре, Уоли — нареди на сина си тя.

Фран едва успя да зърне високия, приятен наглед трийсетинагодишен мъж, преди Една да го натика в къщата и да затвори вратата.

Когато се завъртя, за да погледне репортерката, на лицето ѝ бяха избили гневни червени петна и гласът ѝ трепереше.

— Госпожице Симънс — каза тя, — не зная защо сте тук, но имах много неприятна сутрин и в момента не мога да разговарям с вас.

— О, Една! — възкликна Марта Джоунс. — Уоли не се ли поуспокои?

— Уоли си е наред — изсумтя Една Бари и Фран долови в гласа ѝ смесица от страх и гняв. — Марта, надявам се, че не си засипала госпожица Симънс с клюки за него.

— Как можеш да говориш така, Една? Уоли няма по-добър приятел от мен. — Очите на икономката се напълниха със сълзи.

— Зная, Зная... Просто е толкова трудно... Извинявай. По-късно ще ти позвъня, Марта.

За миг Фран и Марта Джоунс останаха на стълбището, загледани в затворената врата.

— Една не е груб човек — тихо рече Марта. — Просто ѝ е ужасно тежко. Първо почина бащата на Уоли, после и доктор Мороу. Веднага след това беше убит доктор Лаш и...

— Доктор Мороу ли? — прекъсна я Фран. — Какво общо има той с Една Бари?

— А, той беше домашен лекар на Уоли и знаеше как да се справя с него. Наистина беше много симпатичен. Когато Уоли отказваше да си пие лекарството или имаше други проблеми, Една само трябваше да повика доктор Мороу.

— Доктор Мороу... — повтори Фран. — Говорите за доктор Джак Мороу, нали?

— Да. Познаваш ли го?

— Да. — Тя отново си помисли за любезния млад мъж, който преди четиринайсет години ѝ бе съобщил за смъртта на баща ѝ и после я бе прегърнал.

— Ако си спомняш, той беше убит при грабеж само две седмици преди доктор Лаш — тъжно каза Марта.

— Предполагам, че това е разстроило Уоли.

— Не питай. Беше ужасно. И струва ми се, беше точно след като го изгони доктор Лаш. Бедничкият Уоли. Хората не разбират. Той не е виновен, че е такъв.

„Не, не разбират“ — помисли си Фран, благодари на Марта Джоунс за гостоприемството и седна в колата си. Но хората не само не разбираха, те може би дори не знаеха колко сериозни са проблемите, на Уоли. Дали Една Бари не криеше нещо? Дали не бе оставила да осъдят Моли за престъпление, извършено от нейния син?

Можеше ли наистина да се е случило така?

44.

Сънотворното, което доктор Даниълс даде на Моли, имаше отличен ефект. Тя го изпи в десет часа вечерта и спа непробудно до осем сутринта. Събуди се малко замаяна, но освежена.

Облече си халат с намерението да слезе и да си приготви кафе и сок и да се върне с тях в леглото. После щеше да се опита да се съсредоточи. Но още преди да стигне до кухнята, Моли осъзна, че първо трябва да се погрижи за безредието в къщата.

Въпреки че се бяха постарали да върнат всичко на мястото му, полицаите бяха променили цялото усещане за дома ѝ.

Беше изчезнала хармонията, споменът за която я поддържаше през онези дни и нощи в затвора. Трябваше да я възстанови.

Тя взе душ, облече си джинси, стар блузон и меки обувки и се захвана на работа. Изкушението да позвъни на госпожа Бари и да я помоли да ѝ помогне, бързо я напусна. „Това е моят дом — каза си Моли. — И аз ще го сложа в ред... Може и да нямам власт над живота си — отчаяно си помисли тя, докато пълнеше мивката с гореща вода. И сипваше вътре течен сапун, — но все още съм в състояние да се справям с къщата си... Не че са изцапали навсякъде — оставили са само няколко петна и отпечатъци от пръсти“ — откри Моли, докато подреждаше разместените съдове.

Този обиск беше като неочаквана проверка на килията ѝ. Спомняше си кънтящите стъпки по коридора, заповедта да застане до стената и да гледа, докато ровят в леглото ѝ за наркотици.

Осъзна, че по страните ѝ се стичат сълзи, едва когато потърка лице с опакото на дланта си и в окото ѝ попадна сапун.

„Още една причина да съм доволна, че днес госпожа Бари я няма — каза си Моли. — Не се налага да крия чувствата си. Мога да си поплача на воля. Доктор Даниълс ще ми пише отличен.“

Лъскаше масата във фойето, когато в 09:30 позвъни Фран Симънс.

„Защо се съгласих да обядвам с нея?“ — запита се Моли, докато затваряше.

Но знаеше причината. Въпреки предупрежденията на Филип, искаше да каже на Фран, че Анамари Скали като че ли се е страхувала.

„При това не от мен — помисли си тя. — Не се боеше от мен, макар да беше убедена, че аз съм убила Гари. О, Господи, Господи, защо позволяваш да ми се случи всичко това?“ — Моли се отпусна на едно от долните стъпала.

После чу собствените си ридания. „Толкова съм самотна.“ Спомни си думите на майка си по телефона предишния ден: „Имаш право, скъпа, по-добре засега да не идваме при теб.“

„Искаше ми се мама да каже, че скоро ще дойдат. Имам нужда от тях. Някой трябва да ми помогне.“

В 10:30 на вратата се позвъни. Тя се приближи на пръсти и зачака. „Няма да отворя. Ще си помислят, че ме няма.“

После чу глас:

— Отвори, Моли. Аз съм.

Тя облекчено изхлипа, отключи вратата и миг по-късно вече плачеше в прегръдките на Джена.

— С какво да ти помогна? — попита приятелката ѝ. В очите ѝ блестяха сълзи на съчувствие.

Въпреки че все още ридаеше, Моли успя да се усмихне.

— Върни часовника с дванайсет години назад — отвърна тя, — и не ме запознавай с Гари Лаш. Ако не можеш, просто постой при мен.

— Филип още ли го няма?

— Каза, че по някое време щял да намине. Налагало се да отиде в съда.

— Трябва да му позвъниш, Моли. Кал получил поверителна информация. Открили кръв от Анамари Скали в колата ти и по ботите, които си носила в неделя вечер. Прокурорът щял да те арестува.

45.

Когато му съобщиха, че в колата и по обувката на Моли Лаш са открили кръв от Анамари Скали, Калвин Уайтхол незабавно отиде в кабинета на доктор Питър Блак.

— Очертава се нов цирк — каза той, после замълча и внимателно се вгледа в партньора си. — Това като че ли не те разстройва.

— Дали съм разстроен, че Анамари Скали, от която всеки момент можехме да очакваме неприятности, вече не е между живите? Не, не съм — с доволно изражение отвърна Питър.

— Ти ми каза, че нямало никакви доказателства и че ако се разприказвала, щяла да обвини сама себе си.

— Да, това е абсолютно вярно. И все пак съм признателен на Моли. Колкото и неприятен да е скандалът, той няма нищо общо нито с нас двамата, нито с болницата, нито с „Ремингтън Хелт Мениджмънт“.

Уайтхол се замисли над думите му.

Способността на Кал да стои неподвижно, когато се концентрира, винаги удивляваше Питър Блак. Сякаш грамадното му тяло ставаше непоклатимо като скала.

Накрая Калвин Уайтхол кимна в знак на съгласие.

— Имаш право, Питър.

— Как го приема Джена?

— В момента е при Моли.

— Дали е разумно?

— Джена разбира, че този път няма да позволя във вестниците да се появят нейни снимки, хваната ръка за ръка с Моли. След сливането нека ѝ помага колкото ще. Дотогава обаче трябва да стои на известно разстояние.

— С какво би могла да ѝ помогне, Кал? Ако започнат нов процес срещу Моли, даже онзи страхотен адвокат няма да успее да убеди прокурора да се съгласи на сделка.

— Това ми е ясно. Но трябва да разбереш, че Джена и Моли са като сестри. Възхищавам се на предаността на жена си, въпреки че точно сега трябва да я обуздавам.

Блак нетърпеливо си погледна часовника.

— Кога каза, че щял да се обади?

— Вече всеки момент.

— Най-добре да е по-скоро. Ще дойде Рой Къркуд. Онзи ден загубил пациентка и хвърля вината върху системата. Синът ѝ ни създава проблеми.

— Къркуд не носи никаква отговорност. Той наистина поиска да ѝ се направят допълнителни изследвания. А със сина на пациентката можем да се справим.

— Не става дума за пари.

— Винаги става дума за пари, Питър.

Личният телефон на Питър Блак иззвъня. Той вдигна слушалката, послуша няколко секунди, после натисна бутона за разговор и намали звука.

— Кал е тук и сме готови, докторе — почтително рече Блак.

— Добро утро, докторе. — Във властния глас на Кал не се долавяше и следа от обичайната му безцеремонност.

— Поздравления, господа. Мисля, че постигнахме нов успех — каза мъжът от другия край на линията, — и ако съм прав, всички други постижения бледнеят в сравнение с него.

46.

Когато в един часа пристигна при Моли, Фран веднага забеляза, че е плакала. Очите ѝ бяха подути и въпреки че носеше лек грим, по страните ѝ имаше червени петна.

— Влизай, Фран. Филип дойде преди малко. В кухнята е, гледа ме как правя салатата.

„Значи Филип е тук — помисли си репортерката. — Чудя се какво го е накарало толкова да бърза. Каквото и да е, обзалагам се, че няма да ми се зарадва много.“

— Сутринта идва Джена — каза Моли, докато вървяха по коридора. — Тръгна си само преди няколко минути, защото имала среща за обяд с Кал, но знаеш ли какво направи тя, Фран? Помогна ми да разтребя къщата. Навярно в полицията трябва да организират курсове как се правят обиски, без да се оставя всичко с главата надолу.

Гласът на Моли трепереше. Още малко и щеше да изпадне в истерия, помисли си Фран.

Очевидно Филип Матюс беше стигнал до същото заключение. Погледът му постоянно следеше Моли, докато младата жена вадеше готовия обяд от кутията и го поставяше във фурната. През цялото време тя не преставаше да приказва.

— Явно са открили кръв от Анамари по ботите, с които бях в неделя вечер, Фран. И в колата ми.

Фран размени тъжен поглед с адвоката, убедена, че лицето ѝ има същото загрижено изражение като неговото.

— Кой знае? Може би това е последният ми обяд в тази къща — нали, Филип? — попита Моли.

— Не е така — напрегнато отвърна той.

— С други думи, след като ме арестуват, пак ще ме пуснат под гаранция. Е, това му е хубавото на богатството, нали? Щастливите хора като мен могат просто да напишат чек.

— Престани, Моли — скара ѝ се Фран. Тя отиде при нея и я хвана за раменете. — Когато започнах разследването, вярвах, че си

убила съпруга си. После постепенно ме обзеха съмнения. Струваше ми се, че полицията е трябвало да проведе по-задълбочено следствието и навярно да провери още няколко версии. Но признавам, че ме обезпокои решението ти да откриеш Анамари Скали. После си се срещнала с нея и сега тя е мъртва. Макар все още да не съм убедена, че си патологична убийца, продължавам да храня сериозни съмнения. Мисля, че става въпрос за някаква безумно злостна мрежа от интриги и че си се оплела в нея като в паяжина. Разбира се, може и да греша. Възможно е наистина да си такава, за каквато те смятат деветдесет и девет процента от хората, но ти се кълна, че аз съм от оставащия един процент. И ще обърна и последния камък, но ще докажа, че ти не си виновна за смъртта на Гари Лаш и Анамари Скали.

— Ами ако грешиш? — попита Моли.

— Ако греша, Моли, ще направя всичко възможно да бъдеш пратена на място, където ще се чувстваш добре и ще те лекуват.

В очите на Моли блеснаха сълзи.

— Не искам да плача повече — каза тя. — Фран, ти си единственият човек, който е готов да допусне възможността, че съм невинна. — Моли погледна към адвоката. — Включително и ти, скъпи ми Филип, макар да зная, че си готов на всичко за мен. Включително Джена, която би поставила ръката си в огъня заради мен, включително родителите ми, които щяха да са тук, ако вярвах, че съм невинна. Мисля — и се надявам, — че не съм убила Гари и Анамари. В противен случай, обещавам ви, че повече няма да представлявам опасност за никого.

Фран и Филип Матюс размениха погледи. Двамата безмълвно се разбраха да не отвърщат на тази очевидна заплаха за самоубийство.

„Грациозна, макар и измъчена“ — помисли си Фран, докато Моли сервираше обяда от скъп порцеланов поднос с тънко столче и позлатена основа. Салфетките с изящни флорални мотиви върху масата бяха комплект с гоблена на стената.

Към градината гледаше огромен френски прозорец. Няколкото зелени филизи навън предизвестяваха края на зимата. В дъното на двора Фран забеляза алпинеум и си спомни за нещо, за което искаше да разговаря с Моли.

— Моли, онзи ден те питах за ключовете от къщата. Не спомена ли нещо за резервен ключ?

— Винаги криехме един хей там. — Тя посочи по посока на алпинеума. — Една от скалите е фалшива. Хитро, не мислиш ли? Поне е по-добре, отколкото да криеш ключа за всеки случай в подвижното ухо на изкуствен заек.

— За всеки случай ли? — попита Филип.

— В случай, че забравиш своя.

— Ти забравяла ли си го, Моли? — небрежно подхвърли репортерката.

— Фран, нали знаеш, че съм добро момиче — с престорено сериозна усмивка отвърна Моли. — Винаги правя каквото трябва. Всички казваха така. Сигурно си го спомняш от училище.

— Да, и това беше самата истина — потвърди Фран.

— Някога се чудех какво ли ще е, ако пътят ми не е толкова гладък. Знаех, че животът ми е лек, че съм привилегирована. Възхищавах ти се, защото ти постигаше всичко със собствени усилия. Спомням си, че когато започна да играеш баскетбол, още беше нисичка, но тичаше адски бързо и те взеха в отбора.

„Моли Карпентър да се възхищава на мен! — удиви се Фран. — А аз си мислех, че дори не забелязва съществуването ми.“

— И после, когато умря баща ти, ми беше ужасно мъчно за теб. Хората винаги са уважавали татко, което е естествено — той го заслужава. Прекрасен баща е. Но твоят знаеше как да покаже колко се гордее с теб. Беше му в природата, а и ти му даваше тази възможност — докато при мен никога не е било така. Господи, спомням си изражението на баща ти, когато вкара победния кош в онзи последен мач. Беше страхотно!

„Престани, Моли — искаше да изкрещи Фран. — Моля те, стига!“

— Съжалявам, че животът му се обърка, Фран. Може да е било като сега с мен. Поредица от събития, които не сме в състояние да контролираме. — Тя остави вилицата си. — Фран, обядът е чудесен. Аз просто не съм гладна.

— Гари някога забравял ли си е ключа, Моли? — попита репортерката. Без да поглежда, тя усети, че Филип Матюс я наблюдава и се опитва да я накара да не измъчва повече Моли с въпроси.

— Гари ли? Да забрави нещо? Божичко, не. Той беше самото съвършенство. Винаги ми повтаряше, че едно от нещата, които обичал

в мен, била предвидимостта. За разлика от повечето жени, аз никога не закъснявах, никога не си забравях ключовете в колата, нито ключовете за вкъщи. В това отношение бях пълна отличничка. — Тя замълча, после леко се усмихна, като че ли си спомняше нещо. — Странно, направи ли ти впечатление, че днес мисля като ученичка?

Моли отмести назад стола си и се разтрепери. Уплашена, Фран се втурна към нея. Точно в този момент извъня телефонът.

— Сигурно са мама и татко или Джена. — Гласът на Моли беше прекалено висок, за да я разберат.

Филип Матюс вдигна слушалката.

— Доктор Даниълс е, Моли. Пита как си.

— Нуждае се от помощ — вместо Моли отвърна Фран. — Помоли го да дойде и да поговори с нея.

Адвокатът тихо заговори по телефона. Когато свърши, се обърна към двете жени.

— Веднага ще дойде — каза Филип. — Моли, защо не си легнеш докато пристигне? Изглеждаш доста неспокойна.

— И се чувствам доста неспокойна.

— Хайде, ела. — Той я прегърна през раменете и я изведе от стаята.

„Не е зле да поразтребя тук — помисли си Фран, когато погледна към почти недокоснатата храна. — Едва ли на някого му е до ядене точно сега.“

— Какви са перспективите? — когато Матюс се върна, попита тя.

— Ако лабораторните анализи на нещата, които взеха от тук, по някакъв начин я свържат с убийството на Анамари, ще я арестуват. Съвсем скоро ще разберем.

— О, Господи.

— Фран, накарах Моли да скрие от теб по-голямата част от разговора си с Анамари Скали. Бил е ужасно болен и всички щяха да го възприемат като основание да намрази до смърт Анамари. Ще рискувам и ще ти предам всичко, което тя ми разказа, с надеждата, че можеш да ѝ помогнеш. Вярвам ти, че си решена да докажеш невинността ѝ.

— В която самият ти не си убеден, нали? — безизразно попита Фран.

— Убеден съм, че не носи отговорност за двете убийства.

— Не е същото.

— Фран, Анамари каза на Моли, че Гари се чувствал облекчен, когато пометнала, защото детето само щяло да усложни нещата. После споменала, че няколко дни преди да убият доктор Джак Мороу, чула двамата с Гари да се карат. По-късно доктор Мороу помолил Анамари да скрие някъде много важни материали, но умрял, преди да успее да ѝ ги даде. Моли останала с впечатлението, че Анамари знае още нещо и че много се страхува.

— За своя живот ли се е страхувала?

— Така смята Моли.

— Е, това все пак е някакво начало. Искам да поразговя и другаде. Госпожа Бари има син, Уоли, млад мъж със сериозни психически проблеми. Смъртта на доктор Мороу ужасно го разстроила и поради някаква причина, която все още не ми е известна, бил много ядосан на Гари Лаш. Освен това изглежда, проявява особен интерес към Моли. Вчера взел от майка си ключа за тази къща.

На вратата се позвъни.

— Аз ще отида — каза Фран. — Сигурно е доктор Даниълс.

Когато отвори, на прага стояха двама мъже, вдигнали служебните си карти.

— Имаме заповед за арест на Моли Карпентър Лаш — заяви по-възрастният. — Бихте ли я повикали, моля?

Петнайсет минути по-късно се появиха първите оператори, които заснеха отвеждането на Моли Лаш с оковани зад гърба ръце, наметнато на раменете палто и сведена глава. Автомобилът на щатската прокуратура я откара в сградата на съда в Стамфорд, където, също както преди близо шест години, я обвиниха в извършване на убийство.

47.

Докато чакаше вечерните новини и пиеше чай, третата чаша за последния час, Една Бари усещаше бремето на всеки ден от шейсет и петте си години. Уоли беше отишъл в стаята си да подремне и тя се молеше лекарството да му подейства, докато се събуди. Днес се бе чувствал ужасно, измъчваха го гласове, които чуваше само той. На връщане от болницата удари с юмрук радиото в колата, защото си мислеше, че говорят за него.

Една поне успя да го вкара в къщата, преди Фран Симънс да види колко е възбуден. Какво ли ѝ бе разказала за сина ѝ Марта?

Знаеше, че съседката и не би навредила умишлено на Уоли, но репортерката бе много умна и вече бе насочила вниманието си към резервния ключ на Моли.

Едва предишния ден Марта видя сина ѝ да взема ключа от чантата на Една и го чу да казва, че този път ще го върне. „Господи, дано не го е споменала на Фран Симънс“ помоли се тя.

После отново си представи онази ужасна сутрин, когато откри трупа на доктор Лаш, помисли си за страха, който я измъчваше всеки път, щом се споменеше за ключ. „Когато полицаите поискаха ключовете от къщата, аз им дадох онзи от градината — спомни си Една. — Не успях да откроя моя и ужасно се уплаших, че го е взел Уоли. По-късно разбрах, че страховете ми са основателни. Ужасях се, че полицаите пак ще ме разпитват за ключа, но те за щастие не го направиха.“

Когато започнаха новините, тя насочи вниманието си към екрана и ужасена научи, че са арестували Моли по обвинение в убийство и че преди минути са я освободили под гаранция от един милион долара при условие да не напуска дома си. После показаха Фран Симънс, застанала пред паркинга на ресторант „Морски фар“ в Роуейтън. Местопрестъплението все още бе оградено с жълта полицейска лента.

— Тук е била убита Анамари Скали — каза Фран, — престъпление, за което днес следобед арестуваха Моли Карпентър

Лаш. Беше съобщено, че по подметката на едната от обувките ѝ и в колата ѝ са открили кръв от Анамари Скали.

— Мамо, Моли пак ли е цялата в кръв?

Една се завъртя. Уоли стоеше зад нея е разрошена коса и блеснали от гняв очи.

— Не говори такива неща, Уоли — нервно му се скара тя.

— Скулптурата на коня и каубоя, дето я взех онзи път, спомняш ли си я?

— Недей да споменаваш за това, Уоли, моля те.

— Просто искам да ти разкажа всичко — сприхаво отвърна той.

— Няма да разговаряме за това, Уоли.

— Но всички говорят за това, мамо. В моята стая ми крещяха в главата. Всички! Приказваха за скулптурата. На мен не ми беше много тежка, защото съм силен, но Моли не би могла да я вдигне.

Бяха се върнали гласовете, които го измъчваха, стъписано си помисли икономката. Лекарството не му действаше.

Тя се изправи, отиде при сина си и притисна слепоочията му с длани.

— Шшт — успокоително рече Една. — Стига си говорил за Моли и за скулптурата. Знаеш колко те объркват гласовете, миличък. Обещай ми, че повече няма да споменаваш за скулптурата, доктор Лаш и Моли. Хайде сега да изпиеш още едно хапче.

48.

Фран завърши репортажа си и изключи микрофона. Тази вечер от Ню Йорк беше пристигнал младият оператор Пат Лайънс, за да я запише пред ресторант „Морски фар“.

— Този град ми харесва — каза той. — Напомня ми за рибарско селище.

— Наистина е чудесен град — съгласи се Фран. Като по-млада от време на време бе идвала на гости на своя приятелка в Роуейтън. Макар че „Морски фар“ не е най-приятното място помисли си тя, загледана в позападналия ресторант. Въпреки събитията от последните два дни, полицейската лента и следите от жълт тебешир, очертаващи мястото на автомобила на Анамари Скали, заведението продължаваше да работи.

Фран вече знаеше, че Гладис Флугъл, сервитьорката, обслужвала Моли и Анамари Скали, е на работа. Трябваше да седне на някоя от нейните маси.

С изненада откри, че ресторантът е полупълен, но после реши, че това навярно се дължи на любопитството, предизвикано от убийството. Тя остана за миг на прага. Чудеше се дали ще е по-вероятно да успее да си поговори с Флугъл, ако седне на бара. Проблема обаче реши самата сервитьорка, която се втурна към нея.

— Вие сте Фран Симънс. Гледахме ви по телевизията. Аз съм Гладис Флугъл. Онази вечер сервирах на Моли Лаш и Анамари Скали. Седяха хей там. — Тя посочи към свободното сепаре в дъното на помещението.

Очевидно Гладис гореше от нетърпение да й разкаже историята.

— Наистина бих желала да разменя няколко думи с вас — рече Фран. — Искате ли да седнем на същата маса? Ще имате ли скоро почивка?

— Изчакайте десет минутки — отвърна Флугъл. — Ще ги накарам да побързат. — Тя кимна с глава към възрастна двойка на една от масите до прозореца. — Жената е бясна, защото мъжът ѝ иска

телешко с пармезан, от което според нея винаги получавал газове. Ще им кажа, че е крайно време да решат и щом взема поръчката, ще дойда при вас.

Фран преброи крачките до сепарето в дъното. Дванайсетина метра от входа, реши тя. Докато чакаше Гладис да се освободи, репортерката разгледа обстановката в ресторанта. Осветлението беше слабо и масата попадеше в сянка. Всеки, който не искаше да го виждат, естествено щеше да седне там. Моли беше казала на Филип, че докато разговаряли, Анамари ѝ се сторила уплашена, но не от нея.

„От какво се е страхувала — зачуди се Фран. — И защо си е променила името? Дали само заради шумотевицата, съпровождаща убийството на Гари Лаш? Или е имала друга причина да се опитва да се скрие? Анамари първа си тръгнала от ресторанта. Моли платила сметката и я последвала. Колко време е отнело това? Не може да е много, защото иначе Моли щеше да реши, че Анамари вече е потеглила. Но все пак трябва да е било достатъчно медицинската сестра да пресече паркинга и да стигне до джипа си... Моли казва, че я повикала от вратата. Дали я е настигнала?“

— Можете ли да познаете какво си поръчаха? — попита Гладис и посочи с палец през рамо към възрастната двойка. — Спанак. Жената поръча и за двамата. Мъжът щеше да припадне. Горкият човечец.

Тя подаде на Фран меню.

— Тази вечер специалитетите са пилешки гърди фрикасе и унгарски гулаш.

„Когато се върна в Ню Йорк, ще си взема хамбургер“ — реши Фран, измърмори, че имала късна среща за вечеря и си поръча кафе с кифличка.

Малко по-късно Гладис ѝ сервира и се настани срещу нея.

— Имам само две минути — каза тя. — Моли Лаш седеше тук. Анамари Скали беше на вашето място. Както вчера обясних на детективите, Скали беше нервна — кълна се, че се страхуваше от Лаш. После, когато Скали стана да си ходи, Моли Лаш я сграбчи за китката. Скали трябваше да се отскубне от нея и после адски бързо си излезе, сякаш я беше страх, че Моли Лаш ще тръгне да я гони, както, разбира се, и стана. Нали разбирате, колко други жени хвърлят петачка за чаша чай и кафе, които струват долар и трийсет? Казвам ви, тръпки ме побиват, когато си помисля, че само секунди след като си е тръгнала от

моята маса, онази Скали вече е била мъртва. — Тя въздъхна. — Предполагам, че ще се наложи да свидетелствам на процеса.

„Направо си умираш да свидетелстваш“ — помисли си Фран.

— В неделя вечер имаше ли други сервитьорки? — попита тя.

— Миличка, в неделя вечер на това място не ти трябват две сервитьорки. Всъщност, по принцип аз съм свободна в неделите, ама другото момиче си взе болнични и нали се сещате кой трябваше да поеме смяната? От друга страна, покрай всички тези събития, си прекарах адски интересно.

— Ами готвачът или барманът?

— А, естествено, готвачът беше тук, ама казвам ви, направо си е пресилено да му викаш „готвач“. Но не стоеше тук — той винаги си е в кухнята. Ни чул, ни видял, ако разбирате какво искам да кажа.

— Кой беше на бара?

— Боби Бърк, момчето на една колежка. Работи тук през почивните дни.

— Бих желала да поговоря с него.

— Живее на Ярмът Стрийт на Бел Айланд. Това е точно отгатык мостчето на две преки от тук. Казва се Робърт Бърк Младши. Има ги в телефонния указател. Искате ли да ме интервюирате по телевизията или нещо подобно?

— Когато записвам предаването за Моли Лаш, бих искала да разговарям с вас — отвърна Фран.

— За мен ще е удоволствие да ви услужа.

„Убедена съм“ — помисли си Фран.

Тя позвъни в дома на семейство Бърк от телефона в колата си. Отначало бащата на Боби категорично отказа да й позволи да разговаря със сина му.

— Боби вече даде показания в полицията и каза всичко, което знае. Почти не е обърнал внимание на онази жена. И от бара не е можел да вижда паркинга.

— Господин Бърк — отвърна Фран, — ще бъда съвсем откровена с вас. Намирам се само на няколко минути от дома ви. Преди малко разговарях с Гладис Флугъл и съм сигурна, че не представя съвсем точно срещата между Моли Лаш и Анамари Скали. Аз съм репортерка, но съм й приятелка на Моли Лаш. Съученички сме. Умолявам ви в името на справедливостта. Тя се нуждае от помощ.

— Почакайте.

Когато се върна на телефона, Бърк каза:

— Добре, госпожице Симънс, можете да дойдете и да поговорите с Боби, но настоявам да присъствам. Сега ще ви обясня как да стигнете до нас.

„Всеки родител би се гордял с такъв син“ — помисли си Фран, докато седеше заедно с Боби Бърк в дневната на скромния му дом. Той бе слабо, осемнайсетгодишно момче с буйна светлокестенява коса и интелигентни кафяви очи. Държеше се стеснително и от време на време хвърляше поглед към баща си, но когато отговаряше на някои от въпросите и особено щом станеше дума за Гладис, очите му весело проблясваха.

— Нямахме много хора, така че видях двете жени да влизат — поясни Боби. — Искам да кажа, че пристигнаха поотделно. Стана малко смешно. Гладис винаги се опитва да настанява клиентите на маса близо до бара, за да не ѝ се налага да носи поръчката надалече, но жената не се съгласи и посочи към сепарето в дъното.

— Стори ли ти се нервна?

— Не съм забелязал такова нещо.

— Значи казваш, че нямало много хора, така ли?

— Точно така. Имаше само неколцина души на бара. Макар че точно преди да си тръгне онази жена, дойде семейна двойка, която зае една от масите. Когато влизаха, Гладис беше при двете жени.

— Сервираше ли им?

— Пишеше сметката. Но изобщо не бързаше. Тя си пада любопитна и обича да знае какво става. Спомням си, че новите клиенти започнаха да се дразнят и я повикаха. Тъкмо тогава си тръгна втората жена.

— Боби, мислиш ли, че жената, която първа си е тръгнала — онази, която е била убита на паркинга, — е избягала? Изглежда ли е нервна или уплашена?

— Бързаше, да, но не тичаше.

— Ами втората? Сигурно знаеш, че се казва Моли Лаш, нали?

— Да, знам.

— Видя ли я да си тръгва?

— Да.

— Тя тичаше ли?

— И тя бързаше. Но останах с впечатлението, че още малко и ще се разплаче, затова си помислих, че просто не иска никой да я види. Стана ми мъчно за нея.

„Още малко и щяла да се разплаче — помисли си Фран. — Не е много присъщо за жена, изпаднала в убийствена ярост.“

— Боби, чу ли я на излизане да вика някакво име?

— Стори ми се, че я чух да вика някого, но не разбрах името.

— Тя извика ли втори път? Извика ли „Анамари, почакай“?

— Не съм я чул да вика втори път. Но тогава наливах кафе и може да не съм обърнал внимание.

— Преди малко бях в ресторанта, Боби. Барът е близо до вратата. Не смяташ ли, че ако Моли Лаш беше извикала достатъчно високо, за да я чуе някой на паркинга, щеше да я чуеш и ти?

Момчето се замисли за миг.

— Предполагам, че имате право.

— Полицаяте разпитваха ли те за това?

— Не. Питаха ме дали съм чул госпожа Лаш да вика другата жена от вратата и аз отговорих, че съм я чул.

— Имаше ли клиенти на бара тогава, Боби?

— Само двама мъже, които се отбиват от време на време. Идваха от боулинг и разговаряха помежду си, без да обръщат внимание на никой друг.

— Боби, кои бяха хората, които са дошли последни и са повикали от масата си Гладис?

— Не знам как се казват. На възрастта на мама и татко са. Виждам ги понякога. Мисля, че ходят на кино или някъде другаде и после идват да хапнат на път за вкъщи.

— Боби, ако се появят пак, би ли ги попитал от мое име за телефонния им номер? А ако не искат да ти го кажат, ще им дадеш ли визитката ми с молбата да ми позвънят?

— Разбира се, госпожице Симънс — усмихна се той. — Репортажите ви ми харесват и винаги гледам „По истински случай“. Страхотна програма.

— Работя за предаването съвсем отскоро, но все пак ти благодаря — отвърна Фран. — Случаят Лаш ще е първото ми предаване. — Тя се изправи и се обърна към бащата. — Много любезно от ваша страна, че ми позволихте да разговарям с Боби.

— Ами, истината е, че гледах новините — рече той, — и останах с впечатлението, че адски бързат да издадат присъдата. Явно и вие смятате така. — Мъжът се усмихна. — Разбира се, може да съм пристрастен. Аз съм адвокат, работя като служебен защитник.

Той изпрати Фран и отвори вратата.

— Госпожице Симънс, щом сте приятелка на Моли, трябва да знаете още нещо. Когато днес полицаите разпитваха Боби, имах чувството, че ги интересува само да получат потвърждение на показанията на Гладис Флугъл. А онази жена е жадна за внимание. Не бих се изненадал, ако започне да си припомня всевъзможни неща. Познавам този тип хора. Тя е готова да каже на полицията всичко, което искат да чуят, и бъдете уверена, че това няма да е в полза на Моли Лаш.

49.

Прочетоха ѝ обвинението. Взеха ѝ отпечатъци. Снимаха я. Тя чу Филип Матюс да казва:

— Клиентката ми не се признава за виновна, ваше благородие.

Прокурорът възрази, че обвиняемата можела да изчезне и поиска да бъде поставена под домашен арест. Съдията определи гаранция от един милион долара и постави условието да не напуска дома си.

Треперенето в килията. Плащането на гаранцията. Моли послушно правеше каквото ѝ кажат и Филип най-последно я откара у тях.

Той я прегърна и почти я отнесе на ръце в дневната. Накара я да легне на дивана, постави под главата ѝ една от декоративните възглавници, после отиде да потърси одеяло и я зави.

— Ти трепериш. Къде е запалката за камината? — попита адвокатът.

— На полицата. — Тя не осъзна, че отговаря на въпрос, докато не чу собствения си глас.

След малко се разгоря огъни изпълни стаята с отпускаща топлина.

— Ще остана при теб — каза Филип. — Взех си куфарчето и ще работя на масата в кухнята. Затвори си очите.

Когато се събуди, вече беше седем часа и до нея седеше доктор Даниълс.

— Как си, Моли?

— Анамари — задъхано отвърна тя. — Сънувах Анамари!

— Искаш ли да ми разкажеш съня си?

— Анамари знаеше, че с нея ще се случи нещо ужасно. Затова бързаше да се махне от ресторанта. Искаше да избяга от съдбата си. Но вместо това намери гибелта си.

— Според теб, Анамари е знаела, че ще умре, така ли, Моли?

— Да.

— Защо смяташ така?

— Просто го сънувах, докторе. Нали знаете баснята за човека, на когото предсказали, че ще срещне смъртта си същата нощ в Дамаск, затова избягал да се скрие в Самара? И там на улицата го спряла непознатата, която му каза: „Аз съм Смъртта. Мислех си, че имаме среща в Дамаск.“ Тя стисна ръцете на доктор Даниълс. — Всичко беше толкова истинско!

— Искаш да кажеш, че Анамари не е можела да избегне смъртта, така ли?

— По никакъв начин. Самата аз също не мога да се спася.

— Разкажи ми за това, Моли.

— Всъщност, не зная — промълви тя. — Когато днес ме заведоха в килията и заключиха вратата, постоянно чувах да отключват и заключват друга врата. Странно, нали?

— Затворническа врата ли чуваше?

— Не. Но не зная точно каква. Същият звук като вечерта, в която умря Гари. — Моли въздъхна, отметна одеялото и седна на дивана. — О, Господи, защо не мога да си спомня? Ако можех, навярно щях да имам някакъв шанс.

— Това, че си спомняш конкретни случаи или звуци е добър признак, Моли.

— Наистина ли? — измъчено попита тя.

Психиатърът внимателно се вгледа в нея. Виждаше въздействието на стреса, изписано на лицето ѝ — летаргично, унило, затворено. Моли беше убедена, че е обречена. Очевидно повече не желаше да разговаря.

— Моли, бих искал известно време да се срещаме всеки ден. Съгласна ли си?

Очакваше да му възрази, но тя безразлично кимна с глава.

— Ще кажа на Филип, че си тръгвам — рече Даниълс.

— И той вече трябва да си върви. Много съм признателна и на двама ви. Напоследък наоколо няма много хора. Баща ми и майка ми, например. Те се отдръпнаха от мен.

На вратата се позвъни. Доктор Даниълс забеляза паниката в очите ѝ. „Дали не е полицията?“ — помисли си той.

— Аз ще отворя — извика Филип.

Психиатърът видя облекчението, изпълнило Моли, когато чу тракането на точета и гласа на Джена Уайтхол. Съпругът ѝ и

адвокатът влязоха в стаята след нея.

Джена прегърна приятелката си.

— Тук е поръчаната от вас готвачка, госпожо — каза тя. — Не икономка, уви, а самият могъщ Калвин Уайтхол ще сервира и разтреби с вещата помощ на Филип Матюс, адвокат.

— Аз си тръгвам — усмихна се докторът, доволен, че приятелите на Моли са при нея. Нямахше търпение да излезе от тук. Инстинктивно не харесваше Калвин Уайтхол, когото бе срещал само няколко пъти. Усещаше, че този човек е жесток по природа, че нито за миг не се колебае да използва огромната си власт, при това не само за да постига целите си, но и да манипулира хората, наслаждавайки се на гледката.

Даниълс се изненада и не се зарадва много, когато Уайтхол го придружи до вратата.

— Докторе — тихо каза той, като че ли се боеше да не го подслушат, — много мило, че сте дошли да видите Моли. Тя е ужасно важна за всички ни. Смятате ли, че има някаква вероятност да я признаят за невменяема и да не я изправят пред съд или да не я осъдят за второто убийство поради психическо разстройство?

— Въпросът ви не оставя съмнение, че смятате Моли за виновна в убийството на Анамари Скали — студено отвърна доктор Даниълс.

Уайтхол видимо се сепна и се обиди от загатнатия укор.

— Надявам се, въпросът ми показва колко много двамата с жена ми обичаме Моли. За нея една тежка присъда ще е равна на смърт.

„Бог да е на помощ на онзи, който ти се изпречи на пътя“ — помисли си психиатърът, забелязал гневните червени петна по скулите на Уайтхол и ледения блясък в очите му.

— Оценявам загрижеността ви, господин Уайтхол. Имам намерение всекидневно да се срещам с Моли. Просто ще трябва да проявим огромно търпение. — Той кимна и се обърна към вратата.

„Джена Уайтхол може да е най-добрата ѝ приятелка — докато шофираше към дома си, мислеше доктор Даниълс, — но е омъжена за човек, който не търпи чужда намеса и не позволява никой да му се пречка.“ Хрумна му, че подновеният интерес към скандала, съпровождащ смъртта на Гари Лаш, основател на „Ремингтън Хелт Мениджмънт“, със сигурност не е приятен за председателя на директорския борд на компанията.

„Дали Уайтхол е у Моли като съпруг на нейната най-добра приятелка, или защото се опитва да измисли най-добрия план за овладяване на положението?“ — зачуди се той.

Джена беше донесла огретен от аспержи, агнешки ребърца, пресни картопки, броколи и бисквити — всичко готово за сервиране. Тя бързо нареди масата в кухнята, а Кал отвори бутилка вино, като не забрави да информира Моли, че е „Шато Лафит Ротшилд Бордо“, „най-доброто от личните ми запаси“.

Моли вдигна поглед навреме, за да зърне смутеното изражение на Филип и леката гримаса на Джена от надутия тон на Кал.

„Намеренията им са добри — измъчено си помисли тя, — но всъщност не искам да са тук. Преструват се, че всичко е наред и че си устройваме импровизирана вечеря в кухнята.“ Спомняше си как преди години, когато Гари все още беше жив и тя си мислеше, че животът ѝ е щастлив, Джена и Кал наминаваха, без да ги предупреждават и неминуемо оставаха за вечеря.

„Съвършената домакиня — това беше моят живот. Доставяше ми удоволствие да готвя и не ми струваше нищо да стъкмя вечеря за нула време. Обичах да парадирам с факта, че не се нуждая от готвачка или постоянна икономка. Гари изглеждаше толкова горд с мен: «Тя не е само прекрасна и интелигентна, но и може да готви. Голям късметлия съм, нали?» — питаше той и ми се усмихваше пред гостите. А всичко е било само театър.“

Ужасно я болеше глава. Тя притисна слепоочията си с пръсти и леко започна да ги разтрива.

— Моли, искаш ли да отложим вечерята? — тихо попита Филип. Той седеше срещу нея, както ги бе настанила Джена.

— Като съпруг и лекар, той не си заслужаваше цената, която платихте за убийството му, госпожо Лаш.

Тя вдигна очи и видя, че Филип удивено я наблюдава.

— Какво означава това, Моли? — попита я той.

Моли се обърка. Джена и Кал също я гледаха.

— Извинете ме — с пресеклив глас рече тя. — Сигурно съм изпаднала в такова състояние, че не правя разлика между мислите и думите си. Просто си спомних, че така ми каза Анамари Скали, когато в неделя вечерта се видяхме в онзи ресторант. Останах поразена. Тя беше абсолютно сигурна, че съм убила Гари, докато аз бях отишла на

срещата с надеждата да открия, че Анамари му е била достатъчно разгневена, за да го убие.

— Недей да мислиш сега за това, Моли — каза Джена. — Изпий си виното. Помъчи се да се отпуснеш.

— Чуй ме, Джена! — разпалено отвърна Моли. — Анамари каза, че като лекар, Гари не си заслужавал цената, която съм платила за убийството му. Какво е имала предвид? Той беше чудесен лекар. Нали?

Последва мълчание, по време на което Джена продължаваше да нарежда масата. Кал просто я гледаше.

— Разбирате ли какво се опитвам да ви обясня? — почти умолително попита Моли. — Възможно е в професионалния живот на Гари да е имало нещо, за което не знаем.

— Трябва да проверим този въпрос — тихо рече Филип. — Защо не поговорим с Фран? — Той се обърна към Кал и Джена. — Отначало не исках Моли по никакъв начин да помага на Фран Симънс, но след като прекарах известно време с нея, вече съм убеден, че тя наистина е на нейна страна.

Адвокатът погледна към Моли.

— Между другото, Фран позвъни, докато ти спеше. Разговаряла с момчето, което в неделя вечерта работело на бара в онзи ресторант. Не те било чуло втори път да викаш Анамари, както твърди сервитьорката. Не е чак толкова важно, но сигурно ще можем да го използваме, за да опровергае нейните показания.

— Това е чудесно — защото и аз не си спомням да съм я викала два пъти — отвърна Моли. — Понякога обаче се чудя кое е действително и кое — плод на въображението ми. Преди малко Казах на доктор Даниълс, че в главата ми постоянно се върти нещо от онази вечер, когато умря Гари — някаква врата. Според него това е добър признак. Може би има друго обяснение за двете убийства. Поне се надявам. Но със сигурност зная, че никога повече няма да позволя да ме тикнат отново в затвора. — Тя замълча, после прошепна по-скоро на себе си, отколкото на другите: — В никакъв случай.

Последва продължителна тишина, която Джена наруши с престорено бодър глас:

— Хей, да не оставяме тази страхотна вечеря да изстине — каза тя и зае мястото си на масата.

Един час по-късно, докато седяха на задната седалка и Лу Нокс ги откарваше в дома им, Джена и Кал дълго мълчаха.

— Кал — накрая попита тя, — смяташ ли, че е възможно Фран Симънс наистина да открие нещо, което да помогне на Моли? Тя е репортерка, която прави журналистически разследвания, при това явно добра.

— Но за тази цел трябва да има какво да разследва — рязко отвърна Калвин Уайтхол. — А тя няма. Колкото повече рови, толкова повече ще се убеждава в отговора, а той и без това е очевиден.

— Какво е имала предвид Анамари Скали с това, че Гари не е бил добър лекар?

— Според мен, мила моя, откъслечните спомени на Моли са абсолютно недостоверни. Не им отдавам никакво значение и съм убеден, че съдебните заседатели също няма да им повярват. Нали я чу? Тя заплаши, че ще се самоубие.

— Не бива да й дават напразни надежди. Искан ми се Фран Симънс да стоеше настрана от нея!

— Да, Фран Симънс наистина е ужасна досада — съгласи се Кал.

Нямаше нужда да поглежда в огледалото, за да види, че Лу Нокс го наблюдава. С едва доловимо кимване той отговори на неизречения въпрос на шофьора.

50.

„Дали наистина миналата седмица забелязах промяна в Таша, или само съм си въобразила?“ — питаше се Барбара Колбърт, докато се взираше в мрака по пътя за Гринидж и нервно си играеше с пръсти.

Тъкмо се готвеше да тръгне за „Метрополитън“ — имаше билети за оперните представления всеки вторник вечер, — когато ѝ позвъни доктор Блак.

— Госпожо Колбърт — мрачно каза лекарят, — страхувам се, че в състоянието на Таша е настъпила промяна. Мисля, че животът ѝ гасне.

„Моля Те, Господи, нека пристигна навреме — помисли си Барбара. — Искам да съм с нея, когато умира. Винаги са ми казвали, че навярно не чува и не разбира какво ѝ говорим, но аз не съм съвсем сигурна. Искам да знае, че съм там. Искам да я прегръщам, когато сетният ѝ дъх отлети.“

Тя се отпусна назад и изхлипа. Мисълта да изгуби детето си я прониза като кама в сърцето. „Таша... Таша... Как Изобщо се случи това?“

Барбара Колбърт завари Питър Блак до леглото на дъщеря ѝ. На лицето му бе изписана добре отиграна скръб.

— Остава ни само да чакаме — загрижено каза той.

Барбара не му обърна внимание, Една от сестрите премести стол до леглото, така че да може да седне и да прегърне Таша през раменете. Тя се вгледа в прелестното ѝ лице, толкова ведро, като че ли просто спеше и всеки момент можеше да отвори очи.

Остана при дъщеря си през цялата нощ, без да усеща присъствието на сестрите, нито на Питър Блак, който се грижеше за разтвора, вливан във вените на Таша.

В шест часа той я докосна по ръката.

— Госпожо Колбърт, изглежда състоянието ѝ се стабилизира, поне до известна степен. Защо не отидете да изпиете чаша кафе? После пак ще се върнете.

Барбара вдигна поглед.

— Да, освен това трябва да разговарям с шофьора си. Сигурен ли сте...

Лекарят разбра какво иска да каже и кимна.

— Никой не може да бъде сигурен, но мисля, че Таша няма да ни напусне, поне още известно време.

Госпожа Колбърт излезе във фоайето. Както очакваше, Дан спеше на един от фотьойлите. Беше достатъчно да постави ръка на рамото му, за да го събуди.

Той работеше при тях още отпреди раждането на Таша и през годините двамата се бяха сприятелили.

— Още не — отговори на неизречения му въпрос Барбара. — Казват, че засега се стабилизираща. Но може да е всеки момент.

Бяха се подготвили за този случай.

— Ще съобщя на момчетата, госпожо Колбърт.

„Единият е на петдесет, другият на четирийсет и осем, а той продължава да ги нарича момчета“ — помисли си тя, смътно утешена от факта, че Дан скърби заедно с нея.

— Помоли някой от тях да мине през апартамента и да ми донесе багажа. Свържи се с Нетни й кажи да е готова.

Барбара се насили да отиде в малкото кафене. Безсънната нощ още не й се бе отразила, но разбираше, че е неизбежно.

Сервитьорката очевидно бе разбрала за състоянието на Таша.

— Молим се — въздъхна тя. — Много тъжна седмица. В събота сутрин почина господин Маджим.

— Нямах представа. Съжалявам.

— Не че не се очакваше, но всички се надявахме, че ще доживее до осемдесетия си рожден ден. Ала имаше и нещо хубаво. Точно преди да умре, очите му били отворени и госпожа Маджим се кълне, че я гледал.

„Само да можех да се сбoguвам с Наташа — помисли си Барбара. — Бяхме толкова щастливо семейство, но никога не сме проявявали външно любовта си. Сега съжалявам. Толкова много родители постоянно казват на децата си, че ги обичат. Винаги съм смятала, че е излишно, даже глупаво. Сега ми се иска да й го бях повтаряла всеки път щом я видя.“

Когато се върна при дъщеря си, състоянието ѝ изглеждаше непроменено. Доктор Блук стоеше до прозореца в дневната с гръб към нея и разговаряше по клетъчния си телефон. Преди да успее да му съобщи за присъствието си, Барбара го чу да казва:

— Не одобрявам, но щом настояваш, не ми остава друг избор, нали? — Гласът му трепереше от гняв. А може, би от страх?

„Чудя се кой му дава заповеди“ — помисли си тя.

51.

В сряда сутринта Фран имаше среща в Гринидж с доктор Рой Къркуд, домашният лекар на Джоузефин Гало, майка на приятеля на Тим Мейсън, помолил я да разследва смъртта ѝ. Тя с изненада откри приемната на доктор Къркуд празна — нещо необичайно за лекар напоследък, помисли си Фран.

Секретарката отвори прозорчето, което разделяше бюрото ѝ от чакалнята.

— Госпожице Симънс — без да я пита за името, каза тя, — докторът ви очаква.

Рой Къркуд изглеждаше шейсетинагодишен. Когато видя оредяващата му сребриста коса, сивите вежди, очилата със стоманени рамки, набръчканото чело и любезните му, интелигентни очи, Фран незабавно си каза, че този човек наистина прилича на лекар. „Ако идвах на преглед, щях да изпитвам пълно доверие към него“ — реши тя.

Но докато седнаше на стола срещу бюрото, Фран си помисли, че всъщност е тук, защото е починала една от пациентките му.

— Много мило от ваша страна, че се съгласихте да се срещнем, докторе — започна репортерката.

— Не, бих казал, че просто трябваше да се срещна с вас, госпожице Симънс — отвърна той. — Може да сте забелязали, че в приемната ми няма никой. Пенсioniрах се. Правя изключение само за старите си пациенти, за които ще се грижа, докато предам картоните им на други лекари.

— Това свързано ли е с майката на Били Гало?

— Да. Госпожа Гало щеше да получи инфаркт при всички случаи, но с четворен байпас имаше сериозни шансове да оживее. Кардиограмата ѝ беше в рамките на нормалното, но тя не е единственото, което показва, че пациентът е в опасност. Подозирах, че има запушени артерии и исках да ѝ се направят допълнителни изследвания. Искането ми обаче беше отхвърлено.

— От кого?

— От осигурителната компания. По-точно от „Ремингтън Хелт Мениджмънт“.

— Вие възразихте ли?

— Възразих, госпожице Симънс, и продължих да възразявам, докато все още имаше смисъл. Също като в много други случаи, в които са отхвърляли препоръките ми за прегледи при други специалисти.

— Тогава Били Гало има право — майка му е можела да бъде спасена. Нали това искате да кажете?

Рой Къркуд изглеждаше примирен и тъжен.

— След като госпожа Гало получи емболия, госпожице Симънс, отидох при Питър Блак и поисках да ѝ се направи байпас.

— И какво ви отговори доктор Блак?

— Неохотно се съгласи, но междувременно госпожа Гало почина. Ако бяха позволили да ѝ направим операция по-рано, можехме да я спасим. Разбира се, за здравноосигурителната компания тя беше само статистика и смъртта ѝ носи на „Ремингтън“ печалба, така че човек започва да се съмнява дали наистина ги интересува.

— Вие сте направили всичко възможно, докторе — тихо отвърна Фран.

— Всичко възможно ли? Вече съм на възраст и спокойно мога да се оттегля. Но Господ да е на помощ на младите лекари. Повечето от тях започват затънали до шия в дългове и трябва да изплащат заемите за образованието си. Ако щете вярвайте, но те дължат средно по сто хиляди долара. После пък трябва да взимат заеми, за да оборудват кабинет и да установят практика. Днес те или директно работят за здравноосигурителен фонд, или деветдесет процента от пациентите им са застраховани там... В наше време лекарите получават нареждане колко пациенти да преглеждат. Някои компании дори стигат дотам, че определят по петнайсет минути на пациент и изискват точно спазване на графика. Често се случва лекари да работят по петдесет и пет часа седмично за по-малко пари, отколкото са изкарвали преди здравноосигурителните фондове да завладеят медицината.

— И какво е решението? — попита Фран.

— Според мен, нестопански здравноосигурителни фондове, ръководени от лекари. Освен това, лекарите трябва да са обединени в

професионални съюзи. Медицината постига забележителни успехи. Има много нови лекарства и процедури, някои от които ни позволяват да удължаваме и облекчаваме човешкия живот. Нелепо е да бъдат отказвани, както е в случая с госпожа Гало.

— Каква е позицията на „Ремингтън“ в сравнение с други здравноосигурителни фондове, докторе? В края на краищата той е основан от двама лекари.

— От двама лекари, които са наследили великия Джонатан Лаш. Гари Лаш не беше от класата на баща си — нито като доктор, нито като човек. Що се отнася до „Ремингтън“, той не се различава от останалите. Например, системно орязват услугите и персонала в болницата „Лаш“ в рамките на кампанията си за икономии. Искане ми се „Ремингтън“ и фирмите, които се опитват да спечелят, да бъдат погълнати от организацията на бившия министър на здравеопазването. Системата се нуждае от тъкмо такъв човек.

Рой Къркуд се изправи.

— Извинете ме, госпожице Симънс. Прекалено се разгорещих. Но имам основание. Мисля, че ще направите огромна услуга на хората, ако използвате влиянието на предаването си, за да информирате обществото за това тревожно положение. Мнозина не разбират, че лудите са завладели лудницата.

Фран също стана на крака.

— Доктор Къркуд, познавахте ли доктор Джак Мороу?

Лекарят се усмихна.

— Джак Мороу беше много добър. Прекрасен диагностик, обичаше пациентите си. Смъртта му беше ужасна трагедия.

— Изглежда странно, че убийството му е останало загадка.

— Ако ви се струвам бесен на „Ремингтън Хелт Мениджмънт“, то трябваше да чуете Джак Мороу. Признавам, че той навярно прекаляваше с обвиненията си.

— Прекаляваше ли? — бързо попита Фран.

— Джак много се палеше. Чух, че наричал Питър Блак и Гари Лаш „партньори убийци“. Това е прекалено, макар че когато Джоузефин Гало умря, и аз си мислех същото. Но не съм го казвал.

— Кой е чул тези думи на доктор Мороу, доктор Къркуд?

— Ами, например моята секретарка госпожа Русо. Преди работеше при Джак. За други не зная.

— За жената в приемната ли говорите?

— Да.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, докторе.

Фран излезе в приемната и спря при секретарката.

— Разбрах, че сте работили при доктор Мороу, госпожо Русо — каза на дребната сивокоса жена тя. — Когато умря баща ми, той се държа много мило с мен.

— Той беше много мил с всички.

— Госпожо Русо, когато дойдох, вие знаехте името ми. Известно ли ви е, че разследвам смъртта на доктор Гари Лаш и подготвям предаване за „По истински случай“?

— Да.

— Доктор Къркуд току-що ми каза, че сте чули доктор Мороу да нарича доктор Лаш и доктор Блак „партньори убийци“. Доста силно определение.

— Тъкмо се връщаше от болницата и беше ужасно ядосан. Сигурна съм, че пак се беше карал заради пациент, на когото са отказали някаква процедура. Само няколко дни по-късно го убиха.

— Ако си спомням точно, полицията е решила, че е бил изненадан от наркоман в кабинета си.

— Така беше. Всички чекмеджета на бюрото му бяха изсипани на пода и в аптекката не беше останало абсолютно нищо. Знам, че наркоманите са отчаяни хора, но защо са го убили? Можели са да го завържат или нещо подобно и просто да си вземат каквото им трябва. — В очите на секретарката блеснаха сълзи.

„Освен ако престъпникът не се е страхувал, че могат да го познаят — помисли си Фран. — Това е обичайната причина опитът за грабеж да прерасне в убийство.“ Тя понечи да се сбогува. После си спомни за другия въпрос, който искаше да зададе.

— Госпожо Русо, присъстваха ли други хора, когато доктор Мороу е нарекъл доктор Лаш и доктор Блак „партньори убийци“?

— Слава Богу, само двама души, госпожице Симънс. Уоли Бари, дългогодишен пациент на доктор Мороу, и майка му Една.

52.

Лу Нокс живееше над гаража до къщата на семейство Уайтхол. Тристайният апартамент го устройваше. Единственото му хоби беше дърводелството и Калвин Уайтхол му позволяваше да използва за работилница един от складовете в огромния гараж. Освен това, разрешаваше му да ремонтира апартамента както намери за добре.

Дневната и спалнята бяха с ламперия от бял дъб. По стените имаше стелажи, макар и не за книги, тъй като Лу Нокс не обичаше да чете. Вместо това обожаваше да гледа телевизия и полиците бяха отрупани с дискове и видеокасети. Те бяха отлично прикритие за голямата и постоянно растяща колекция от улики срещу Калвин Уайтхол.

Той беше почти сигурен, че никога няма да се наложи да ги използва, тъй като двамата с Кал отдавна се бяха разбрали какви са задълженията му. А и знаеше, че това би означавало да обвини самия себе си. Пазеше ги като последно средство. Да ги вкара в употреба, щеше да е все едно да си отреже носа, за да ядоса лицето си, както казваше някога баба му, щом ѝ се оплачеше от месаря, при когото работеше като разносвач. „Плаща ли ти редовно?“ — питаше го тя. „Да, но кара клиентите да записват бакшиша в сметката — възразяваше Лу, — и после го включва в заплатата ми.“

След толкова години Лу с удоволствие си спомняше как откъщаваше на месаря. Когато отиваше да доставя поръчки, той отваряше пакета и изваждаше част от него — парче пиле, котлет или говеждо филе, достатъчно за приличен хамбургер.

Баба му работеше от четири до полунощ като телефонистка в мотел на петнайсет километра от тях и му оставяше за ядене спагети, кюфтета или нещо друго, което му се струваше ужасно противно. Така че в онези дни, в които успяваше да открадне нещо, Лу се прибираше къщи и пируваше с плячката. После изхвърляше останената от баба му храна.

Единственият човек, който разбра какво върши, беше Кал. Веднъж привечер, когато бяха втора година в гимназията, той се отби у тях и завари Лу да пържи котлет. „Какъв си идиот — каза му Кал. — По-вкусен е печен, не пържен.“

С това беше поставено началото на съюза между двамата: Кал, син на градските пияници, и Лу, внук на Биби Клаус, чиято единствена дъщеря бе избягала с Лени Нокс, за да се върне две години по-късно и да остави сина си в ръцете на майка си. Смъкнала от раменете си този товар, тя отново изчезна.

Въпреки произхода си, интелигентният и амбициозен Кал отиде в колеж. Лу сменяше работа след работа, често прекарваше по месец в градския арест за кражби в магазини и веднъж излежа три години в щатския затвор за нападение. После, преди близо шестнайсет години, от Гринидж, Кънектикът, му се обади Кал, вече известен като господин Калвин Уайтхол.

„Отивам да целуна краката на старото си приятелче“ — така характеризира поканата Лу. Кал пределно ясно му даде да разбере, че го интересува единствено потенциалната ценност на някогашния му съученик като момче за всичко.

И така, той се премести в Гринидж и се настани във, втората спалня в къщата на Кал. Тя беше далеч по-малка от сегашната, но определено се намираше на подходящото място.

Когато Кал започна да ухажва Джена Греъм, очите на Лу най-после се отвориха. Как можеше човек с външност на бивш професионален боксьор да преследва богата красавица? Какво би могла да открие в него тя?

Още докато си задаваше тези въпроси, Лу знаеше отговора. Властност, Джена харесваше властността на Кал, очароваше я начинът, по който я използваше. Той може и да нямаше нейния произход, може и да не идваше от нейния свят, но бе способен да се справя с всякакви ситуации и този неин свят скоро щеше да стане негов. Каквото й да си мислеха за Калвин Уайтхол, хората от старата гвардия знаеха, че е най-добре да не му се изпречват на пътя.

Кал никога не канеше родителите си на гости. Когато починаха един след друг, Лу беше пращан с нареждането колкото може по-скоро да уреди кремирането им. Кал не беше сантиментален.

С годините ролята на Лу ставаше все по-важна — и той го знаеше. Въпреки това, не се съмняваше, че ако реши да се избави от него, Калвин Уайтхол няма да се поколебае да го хвърли на вълците. Кал винаги планираше нещата така, че да може да си измие ръцете.

Е, тоягата си имаше два края, със зловна усмивка си помисли Лу.

Сега зависеше от него дали Фран Симънс ще е само досадна, или ще стане опасна. Щеше да е интересно, каза си той. Какъвто бащата, такава и дъщерята, нали?

Лу се усмихна, когато си спомни бащата на Фран, онзи винаги готов да се мазни кретен, чиято майка не му бе обяснила да не вярва на хора като Калвин Уайтхол. Затова, когато най-после си научи урока, вече беше прекалено късно.

53.

Доктор Питър Блук рядко ходеше до Уест Рединг денем. Дори в ненатоварените часове пътят от Гринидж отнемаше четирийсет минути, но по-важно беше, че се боеше лицето му да не стане прекалено познато в района. Целта му беше далечна фермерска къща, оборудвана с най-модерна лаборатория.

Сградата фигурираше в окръжните данъчни списъци като частен дом, собственост на доктор Ейдриън Лоуг, пенсиониран офталмолог. Всъщност, къщата и лабораторията принадлежаха на „Ремингтън Хелт Мениджмънт“ и всички доставки се пренасяха от централната лаборатория в багажника на Питър Блук.

Когато спря пред къщата, дланите на лекаря се потяха. Ужасяваше се от неизбежния спор, който го очакваше. Нещо повече, той предварително знаеше, че няма начин да го спечели.

По-малко от половин час по-късно Блук излезе с пакет в ръце. Обемът му не оправдаваше напрежението, което изпитваше, докато го поставяше в багажника и потегляше обратно към къщи.

54.

Една Бари веднага разбра, че предишната вечер Моли е имала гости. Въпреки че кухнята беше разтребена и на съдомиялната машина светеше надписът „ЧИСТО“, разликите бяха очевидни. Солта и пиперът бяха на лавицата, вместо на плота, фруктиерата беше върху дъската за рязане, вместо на масата, кафеварката стоеше до печката.

Перспективата да възстанови обичайния ред в кухнята ѝ поддейства успокоително. Работата ѝ харесваше, помисли си тя, докато закачаше палтото си в гардероба до вратата. Нямаше да ѝ е приятно отново да се откаже от нея.

Но нямаше избор. Когато бе научила, че скоро ще я освободят, Моли накара родителите си да наемат госпожа Бари. Сега обаче имаше проблеми с Уоли. Той почти не споменаваше за нея, докато тя беше в затвора, но завръщането ѝ задейства нещо в него. Постоянно приказваше за Моли и за доктор Лаш. И всеки път побесняваше.

„Ако не идвам тук три пъти седмично, той няма да си мисли само за това“ — каза си Една, докато си завързваше престилката. Беше я избрала сама. Майката на Моли винаги изискваше униформа, но Моли ѝ бе казала: „О, Една, това не е необходимо.“

Тази сутрин отново нямаше признаци Моли да си е правила кафе, всъщност, нищо не показваше, че се е събудила. „Ще се кача горе да проверя — реши икономката. — След всичко, което и се струпа на главата, може още да спи. Наистина ѝ се събра много. Откакто идвах в понеделник, пак я арестуваха за убийство и после я освободиха под гаранция. Също като преди шест години. Колкото и да не ми харесва, може би ще е по-добре да я приберат в лудница... Марта мисли, че трябва да напусна тази работа, защото Моли била опасна“ — каза си Една, докато се изкачваше по стълбището, което ѝ напомни за артритата в коленете.

„И ти се радваш, че смята така — прошепна в главата ѝ някакъв глас. — Нека полицията се занимава с Моли. Така Уоли ще остане в сянка.“

„Но тя винаги е била толкова мила с теб — обади се друг глас. — Би могла да ѝ помогнеш, но няма да го сториш. Уоли е бил тук онази вечер — знаеш го. Навярно той ще ѝ помогне да си спомни какво се е случило. Но ти не можеш да рискуваш. Просто не знаеш какво ще ѝ каже.“

Когато стигна горе, Моли тъкмо излизаше изпод душа. В дебелия си хавлиен халат и с увита в хавлия коса, тя напомни на Една за момиченцето от едно време, винаги толкова любезно, което я поздравяваше с тихия си приятен глас „Добро утро, госпожо Бари“.

— Добро утро, госпожо Бари.

Икономката се сепна и осъзна, че това не е отглас на стар спомен — говореше ѝ Моли, вече зрялата жена.

— О, Моли, кълна се, че за миг те видях като десетгодишна! Май съм се побъркала, нали?

— Не вие — отвърна Моли. — Може би аз, но не и вие. Съжалявам, че трябваше да се качите, за да ме потърсите. Не съм толкова мързелива, колкото изглеждам. Легнах си рано, но успях да заспя едва на разсъмване. — Това не е на добре, Моли. Не можеш ли да накараш доктора да ти даде нещо за сън?

— Онази вечер взех сънотворно и ми помогна. Проблемът е, че доктор Даниълс не вярва в лекарствената терапия.

— Аз имам от онези хапчета, които докторът ми даде за Уоли. Не са много силни. Искаш ли дати оставя, за да ти са под ръка?

Моли седна на тоалетката и понечи да вземе сешоара. После се завъртя и погледна Една Бари право в очите.

— Да, госпожо Бари — бавно отвърна тя. — Можете ли да ми оставите едно шишенце?

— О, не ти трябва цяло шише. Вътре са около четирийсет таблетки.

— Тогава да си ги разделим, какво ще кажете? Както се очертават нещата, може да ми потрѣбват през следващите няколко седмици.

Една не знаеше дали ѝ каже, че знае за арестуването ѝ.

— Ужасно съжалявам за всичко, което се случи, Моли. Нали разбираш...

— Разбирам. Благодаря ви, госпожо Бари. А сега, ще ми донесете ли чаша кафе, моля? — Тя взе сешоара и го включи.

Когато се увери, че икономката е излязла, Моли изключи сешоара и остави влажната коса да падне върху тила ѝ. Допирът ѝ я накара да потръпне от студ.

„Нали не възнамеряваш да се самоубиеш с хапчета — запита се тя. После погледна към лицето в огледалото. Струваше ѝ се почти непознато. — Все едно че си попаднала на чуждо място и търсиш изхода, просто в случай, че се наложи бързо да излезеш, нали?“ Моли се наведе напред и се вгледа в очите, които виждаше пред себе си. Не знаеше отговорите на тези въпроси.

Един час по-късно тя седеше в кабинета и преглеждаше кашоните, които беше донесла от тавана. „От прокуратурата на два пъти се занимаваха с тези книжа — помисли си Моли. — Конфискуваха ги след смъртта на Гари и ги върнаха след процеса. Вчера пак ги преровиха. Предполагам, че вече са се отказали да търсят нещо интересно в тях... Но какво търся аз? Търся нещо, което може да ми помогне да разбера какво е имала предвид Анамари Скали с това, че Гари не си струвал цената, която съм платила за убийството му. Изневярата му вече изобщо не ме вълнува.“

В кашона имаше няколко поставени в рамки снимки. Тя извади една от тях и внимателно я разгледа. Дватама с Гари, снимани на благотворителния бал на Асоциацията на кардиолозите в годината на сватбата им. Баба ѝ казваше, че Гари ѝ приличал на Тайрон Пауър, кинозвездата, карала сърцето ѝ да се разтуптява шейсет години преди това.

„Предполагам, че не съм успяла да проникна по-надълбоко от красотата и чара му. Очевидно само Анамари е разбрала що за човек е той. Но как? И какво е научила?“

В 11:30 позвъни Фран.

— Моли, бих искала да се отбия за няколко минути. Там ли е госпожа Бари?

— Да.

— Чудесно, След десет минути съм при теб.

Когато пристигна, Фран направо отиде при Моли и я прегърна.

— Разбрах, че вчера си прекарала прекрасен следобед.

— Страхотен — успя да се усмихне тя.

— Къде е госпожа Бари?

— Сигурно е в кухнята. Изглежда е решила да ми приготви обяд, макар да ѝ казах, че не съм гладна.

— Ела, с мен. Трябва да поговоря с нея.

Когато чу гласа на Фран Симънс, сърцето на Една Бари се сви. „Помогни ми, мили Боже — помисли си тя. — Не ѝ позволявай да ме разпитва за Уоли. Той не е виновен, че е такъв.“

Фран пристъпи директно към въпроса.

— Госпожо Бари, доктор Мороу е лекувал сина ви, нали?

— Да, точно така. Уоли ходеше и на психиатър, но доктор Мороу беше неговият домашен лекар — като се мъчеше да не проявява нервността си, отвърна Една.

— Онзи ден вашата съседка госпожа Джоунс ми каза, че Уоли бил много разстроен от смъртта на доктор Мороу.

— Да, така е.

— Разбрах, че тогава кракът на Уоли е бил гипсиран, така ли е?
— попита Фран.

Икономката се вцепени, после сковано кимна.

— От ходилото до коляното — рече тя. — Свалиха му го една седмица след като откриха бедния доктор Мороу.

„Не трябваше да казвам това — помисли си Една. — Тя не обвинява Уоли в нищо.“

— Искрах да ви попитам, госпожо Бари, дали вие или Уоли сте чули доктор Мороу да приказва за доктор Гари Лаш или доктор Питър Блак. Случайно да ги е наричал пред вас „партньори убийци“?

Моли ахна.

— Не си спомням такова нещо — тихо отвърна Една Бари. Начинът, по който бършеше длани в престилката си, издаваше явното ѝ притеснение. — Всъщност, защо ме разпитвате?

— Струва ми се, че ако бяхте чули такива думи, едва ли щяхте да ги забравите, госпожо Бари. На мен със сигурност щяха да ми направят силно впечатление. На идване се обадох от колата на господин Матюс, адвокатът на Моли, и го попитах за резервния ключ от къщата, който е скрит в градината. Според неговите записки, сутринта след убийството на доктор Лаш вие сте го дали на полицията и сте заявили, че отдавна е бил в кухненското чекмедже. Казали сте, че

веднъж Моли си забравила ключа, взела резервния от скривалището и после изобщо не го върнала там.

— Но това не е вярно — възрази Моли. — Никога не съм си забравяла ключа и съм сигурна, че резервният беше в градината една седмица преди смъртта на Гари. Минавах през алпинеума и случайно проверих. Защо сте казали, че отдавна е бил в къщата заради мен, госпожо Бари? Не разбирам.

55.

Вечерта Фран завърши репортажа си за последните разкрития около убийството на Анамари Скали с молба:

„Според Боби Бърк, който вечерта на убийството е бил барман в «Морски фар», малко преди Анамари Скали да си тръгне, в ресторанта влязла семейна двойка и заела маса до вратата. Адвокатът на Моли Лаш, Филип Матюс, призовава тези хора да дадат показания. Възможно е да са забелязали нещо на паркинга, преди да влязат в ресторанта или да са чули нещо вътре. Телефонният номер на господин Матюс е 212-555-2800. Можете да потърсите и мен на телефон 212-555-6850.“

Камерата угасна.

— Благодаря за репортажа, Фран — бодро каза водещият Бърт Дейвис. — Със спортните новини ще ви запознае Тим Мейсън, след което Скот Робъртс ще ви информира за прогнозата за времето. Но преди това няколко съобщения.

Фран откопча микрофона от сакото си и свали слушалките. На излизане от студиото спря пред бюрото на Тим Мейсън.

— Какво ще кажеш да те почерпя един хамбургер, след като свършиш? — попита тя.

Тим вдигна вежди.

— Бях се настроил за пържола, но щом ти се яде хамбургер, с удоволствие приемам поканата.

— А, не. И пържола става. Ще бъда в стаята си.

Докато чакаше Тим, Фран се замисли за събитията от деня. За срещата си с доктор Рой Къркуд, за телефонния разговор с Филип Матюс и накрая за реакцията на Една Бари на въпроса за резервния ключ. Икономката твърдеше, че ключът месеци наред стоял в

кухненското чекмедже и когато Моли го отрече, Бари отвърна: „Моли трябва да е сгрешила, но по онова време тя все пак беше толкова обърквана.“

На връщане към града отново позвъни на Филип и му каза, че Една Бари със сигурност крие нещо, свързано с резервния ключ. Фран му предложи да я притисне и да изтръгне от нея истината.

Филип обеща внимателно да прегледа показанията на икономката пред полицията и съда, после попита за реакцията на Моли към думите на госпожа Бари.

Фран му каза, че те очевидно я удивили и че може би дори я разстроили. Когато госпожа Бари си тръгна, Моли подхвърлила нещо от рода на „Сигурно не съм била на себе си още преди шока от разкритието за Анамари. Бих могла да се закълна, че ключът беше в градината само няколко дни преди да чуя разговора им с Гари.“

„Убедена съм, че си права, Моли“ — гневно си каза Фран, когато Тим почука и надникна в кабинета ѝ. Тя му махна да влезе.

— Да вървим — каза Тим. — Направих резервация за „Сибоус“ на Второ Авеню.

— Добър избор. Страхотен ресторант.

Докато вървяха по Пето Авеню към Четирийсет и първа улица, Фран махна с ръка към сградите и суетнята около тях.

— Моят град — с въздишка рече тя. — Обичам го. Ужасно се радвам, че се върнах.

— И аз го обичам — съгласи се Тим, — и също се радвам, че си се върнала.

В ресторанта избраха едно от уединените сепарета.

Когато сервитьорът им сипа вино и отиде да изпълни поръчките им, тя каза:

— Тим, нали ми каза, че баба ти починала в болницата „Лаш“? Кога беше това?

— Чакай да помисля. Преди малко повече от шест години, струва ми се... Защо питаш?

— Защото, когато се запознахме миналата седмица, стана дума за Гари Лаш. Ти ми каза, че преди баба ти да почине, той много се грижел за нея, нали така?

— Да. Защо?

— Защото чувам от някои места, че като лекар, Гари Лаш имал и друга страна. Разговарях с доктор Къркуд, който е лекувал майката на Били Гало. Той ми обясни, че искал да я види друг специалист, но не получил разрешение от здравноосигурителния фонд. После жената получила инфаркт и починала. Разбира се, Гари Лаш отдавна е мъртъв и това не е свързано пряко с него, но доктор Къркуд каза, че този „икономически“ подход в здравеопазването водел началото си от доста време преди това. Той е едва на шейсет години, а вече се пенсионира. През по-голямата част от кариерата си е работил в болницата „Лаш“ и беше категоричен, че Гари Лаш изобщо не приличал на баща си. Проблемите, с които се сблъскал в случая с госпожа Гало, не били нещо ново. Поставянето на здравето на пациента На първо място отдавна не било приоритет за хората, ръководещи болницата и „Ремингтън“. — Фран се наведе към него и сниши глас. — Каза ми също, че доктор Мороу, младият лекар, който бил убит при грабеж две седмици преди Гари Лаш, наричал него и доктор Блак „партньори убийци“.

— Доста силно определение — отбеляза Тим, като си отчупи парче от кифличката. — И все пак личните ми впечатления за него са много по-положителни. Харесвах Гари Лаш и смятах, че прави всичко възможно за баба ми. Но се сецам за едно съвпадение, за което може да не съм ти споменал. Казах ли ти, че Анамари Скали беше една от медицинските сестри, които се грижеха за нея?

Очите на Фран се разшириха.

— Май спомена нещо.

— Всички сестри бяха чудесни. Спомням си Анамари като всеотдайна и много внимателна. Когато ни съобщиха, че баба ми е починала, веднага отидохме в болницата. Анамари седеше до леглото ѝ и плачеше. Колко други сестри биха реагирали така, особено когато става дума за почти непознат пациент?

— Не много — съгласи се тя. — Не биха могли да издържат, ако се обвързват емоционално с всичките си пациенти.

— Анамари беше много красиво момиче, но ми се струваше наивна — продължи Тим. — Беше едва двајсетинагодишна, за Бога. Когато по-късно научих, че Гари Лаш ходи с нея, бях отвратен от него като човек, но като лекар не мога да го укоря в нищо.

Шегувахме, се, че баба ми е влюбена в Лаш. Той наистина беше очарователен мъж и оставяше у човек впечатлението, че изпитва дълбока загриженост за пациентите си. Просто вдъхваше доверие. Баба ми казваше, че понякога минавал да я види в единайсет часа вечерта. Колко други лекари биха го сторили?

— Според Моли Лаш, Анамари Скали казала, че като лекар и съпруг, Гари Лаш не си струвал цената, която платила за убийството му — рече Фран. — Анамари била категорична за това.

— Но, Фран, такива думи би трябвало да се очакват от жена в положението на Анамари, нали?

— Да, имаш право. Но ми се струва, че в този случай тя е говорела и като медицинска сестра. — Фран поклати глава. — Не зная, може да правя прибързани заключения, но като имам предвид, че доктор Мороу е нарекъл Гари Лаш и Питър Блук „убийци“, не мога да не си мисля, че във всичко това има нещо тъмно. Предчувствам, че съм попаднала на някаква следа и подозирам, че в цялата тази история има адски много неизвестни.

— Ти имаш опит в журналистическите разследвания, Фран. Убеден съм, че ще откриеш истината. Почти не познавах Анамари Скали, но ѝ бях благодарен за грижите, които положи за баба ми. Искане ми се да заловят убиеца ѝ, но би било ужасно, ако Моли Лаш е несправедливо обвинена.

Сервитьорът им поднесе салатите.

— Несправедливо обвинена за втори път — отбеляза Фран.

— Възможно е, но какво възнамеряваш да правиш сега?

— Успях да си уредя среща за утре с доктор Питър Блук. Ще е интересно. Продължавам да се опитвам да се видя със съученичката ми от „Крандън Академи“ Джена Уайтхол и съпруга ѝ, могъщият Калвин Уайтхол.

— Много ангажирани хора.

Тя кимна.

— Зная, но те са от изключително значение за разследването и при всички случаи ще се срещна с тях. — Фран въздъхна. — Какво ще кажеш да променим темата? Според теб, „Янките“ ще спечелят ли пак шампионата?

Тим се усмихна.

— Разбира се.

56.

— Този път идвам сама — каза Джена, когато телефонира на Моли от автомобила си. — Пусни ме само за няколко минути.

— Много си мила, Джен, но току-що отмених срещата си с доктор Даниълс. Зная, че е едва девет часът, но очите ми се затварят и искам да си легна.

— Петнайсет минути — не те моля за повече.

— О, Джен — въздъхна Моли. — Печелиш. Добре, идвай. Но внимавай. Следобед наоколо се мотаеха репортери и съм сигурна, че Кал няма да се зарадва, ако види жена си и злощастно известната Моли Лаш заедно на първа страница на таблоидите.

Тя предпазливо отвори вратата и пушна Джена вътре.

— О, Моли — каза Джена, когато я прегърна. — Толкова ми е мъчно, че трябва да преживееш всичко това.

— Ти си единствената ми приятелка — рече Моли и бързо добави: — Не, не е така. Фран Симънс също е на моя страна.

— Фран се е обаждала да си уредим среща, но още не сме се уговорили. Кал ми обеща да се видим с нея. Разбрах, че утре щяла да ходи при Питър.

— Да, тя искаше да разговаря с вас. Можете спокойно да й кажете, всичко. Фран няма да използва думите ви в моя вреда.

Отидоха в дневната. Моли беше запалила камината.

— Открих, че използвам само три стаи от тази огромна къща — каза тя, — кухнята, спалнята и дневната. Когато — и ако — всичко това свърши, ще се преместя в по-малко жилище.

— Чудесна идея — кимна в знак на съгласие Джена.

— Разбира се, както знаеш, властите на щата Кънектикът имат други планове за мен и ако успеят, ще ме тикнат в съвсем малка килия.

— Моли! — скара ѝ се Джена.

— Извинявай. — Моли се отпусна на дивана. — Изглеждаш страхотно. Семпъл черен костюм — „Ескада“, нали? Високи токчета. Семпли, но стилни бижута. Къде си била? Или пък къде отиваш?

— Имах делови обяд. Взех късен влак за вкъщи. Сутринта си оставих колата на гарата и тази вечер дойдох направо тук. Цял ден се чувствам отвратително. Моли, ужасно се страхувам за теб.

Моли се опита да се усмихна.

— И аз ужасно, се страхувам за себе си.

Двете седяха една до друга. Моли се наведе напред и склочи пръсти.

— Джен, мъжът ти е убеден, че съм убила Гари, нали?

— Да — тихо отвърна. Джена.

— Убеден е, че съм убила и Анамари Скали.

Приятелката и не отговори.

— Така е — продължи Моли. — Знаеш колко много означаваш за мен, но Джен, направи ми услуга, недей повече да водиш тук Кал. Единственото място, в което се чувствам сигурна, е тази къща. Не искам в нея да влизат врагове. — Моли погледна към Джена. — О, Джен, недей да ми се сърдиш. Това няма нищо общо с нас. Ние още сме си момичетата от „Крандън Академи“, нали?

— Разбира се — отвърна Джена И нетърпеливо избърса очи с опакото на дланта си — Но Кал не ти е враг, Моли. Той иска да наеме други адвокати, блестящи специалисти по наказателно право, които заедно с Филип да подготвят защитата ти, като се позоват на невменяемост.

— Невменяемост ли?

— Моли! — избухна Джена. — Не разбираш ли, че присъдата за убийство може да означава за теб доживотен затвор? Особено след като веднъж вече си била осъждана? Не можем да го допуснем.

— Не, не можем — каза Моли и се изправи. — Джен, ела да отидем в кабинета на Гари.

В стаята беше тъмно. Тя включи осветлението, после нарочно отново го изключи.

— След като снощи си тръгнахте, аз си легнах, но не успях да заспя. Към полунощ слязох тук долу и знаеш ли какво? Когато запалих лампата, точно като сега, си спомних, че онази неделя вечер, след като се върнах от Кейп направих същото. Сигурна съм, че когато се прибрах, лампата в кабинета не светеше, Джена. Заклевам се!

— Какво означава това, Моли?

— Помисли. Гари беше на бюрото си. Около него имаше някакви документи, така че трябва да е работил. Беше се свечерило. Трябваше да е включил осветлението. Ако си спомням вярно, че съм се прибрала вкъщи, отворила съм вратата и съм включила лампата, убиецът на Гари трябва да я е изключил. Не разбираш ли?

— Моли — спокойно, но укорително изрече Джена.

— Вчера казах на доктор Даниълс, че си спомням нещо от онази вечер, свързано с врата и ключ.

Моли се завъртя, за да погледне към приятелката си и прочете съмнението в очите ѝ.

— Днес госпожа Бари каза, че резервният ключ, който криехме в градината, бил в къщата седмици наред. Според нея, веднъж съм била забравила своя, но аз изобщо не си спомням такова нещо.

— Моли, позволи на Кал да наеме адвокати, за да помогнат на Филип с подготовката на защитата ти — помоли я Джена. — Днес той разговаря с двама от най-добрите в тази област. Те са много опитни в подобни процеси и наистина смятаме, че могат да ти помогнат. — Тя видя измъченото изражение на приятелката си. — Поне си помисли.

— Може би тъкмо затова съм сънувала врата и ключалка — без да обръща внимание на думите на Джена, мрачно произнесе Моли. — Може би имам избор: заключена затворническа килия или заключена стая в лудница.

— Стига, Моли. — Джена се изправи. — Хайде да изпием по чаша чай, после ще те оставя да си легнеш. Казваш, че не си спала много. Доктор Даниълс не ти ли даде нещо за сън?

— Даде ми онзи ден, а днес следобед госпожа Бари донесе таблетките, които предписали на Уоли.

— Не трябва да пиеш чужди лекарства!

— Прочетох етикета. Няма проблем. Не забравяй, че все пак бях съпруга на лекар и съм понаучила нещичко.

Когато няколко минути по-късно Джена си тръгна, Моли заключи два пъти вратата и спусна резето.

Звукът, който издаде металът — нещо средно между изщракване и тракане — я накара да се изправи на нокти.

После пак го вдигна и спусна, като внимателно се вслушваше и се молеше подсъзнанието да ѝ подскаже причината, поради която този познат звук внезапно ѝ се бе сторил толкова ужасяващ.

57.

Когато в четвъртък сутрин пристигна на работа, доктор Питър Блак първо отиде при Таша. Според всички медицински стандарти, тя вече трябваше да е мъртва, нервно си помисли той, докато вървеше по коридора към апартамента ѝ.

Сигурно бяха допуснали грешка, като я включиха в експеримента. Обикновено той даваше полезни, а понякога и интересни клинични резултати, но в случая провеждането му се оказа трудно най-вече заради майката на Таша. Барбара Колбърт беше прекалено бдителна и имаше много връзки. В центъра се лекуваха достатъчно други пациенти, които можеха да бъдат подложени на това изключително важно изследване, пациенти, чиито близки изобщо нямаше да заподозрат, че нещо не е наред и щяха да приемат дори най-дребния признак за предстоящата смърт на роднината им като дар Божи.

„Не трябваше да споменавам на доктор Лоуг, че преди да умре, Харви Маджим като че ли е познал жена си“ — помисли си той. Но вече не можеше да се откаже. Трябваше да направи следващата стъпка. Ясно му бяха дали да го разбере. И тази следваща стъпка се съдържаше в пакета, който носеше от лабораторията в Уест Рединг.

Когато влезе в стаята, Блак завари дежурната сестра да дреме до леглото на Таша. Чудесно, помисли си той. Точно както се надяваше. Това му даваше повод да я отпрати.

— Предлагам ви да си вземете чаша кафе — строго ѝ каза доктор Блак, след като рязко я събуди. — Донесете го тук. Ще ви изчакам. Къде е госпожа Колбърт?

— Спи на кушетката — прошепна сестрата. — Клетата жена, най-после успя да задреме. Синовете ѝ си тръгнаха. Довечера пак ще дойдат.

Блак кимна и се обърна към пациентката. Състоянието на Таша оставаше същото като предишната вечер. Знаеше, че се е

стабилизираща благодарение на инжекцията, която ѝ бе направил още при първите признаци за влошаване.

Той извади пакетчето от джоба си. Струваше му се неестествено тежко в дланта му. Инжекцията оказваше очакваното въздействие, но последиците от тази, която щеше да ѝ направи сега, бяха абсолютно непредвидими.

Лоуг не се поддаваше на контрол, помисли си Блак.

Лекарят повдигна неподвижната ръка на Таша и потърси подходяща вена. После бавно натисна буталото на спринцовката и видя как течността изчезва в тялото ѝ.

Питър Блак си погледна часовника. Беше осем. След дванайсетина часа всичко щеше да е свършило — по единия или по другия начин. Междувременно му предстоеше неприятната перспектива да се срещне с онази любопитна журналистка Фран Симънс.

58.

Прекарала неспокойна нощ, в четвъртък сутринта Фран отиде рано на работа, за да направи някои проверки за обедния си разговор с доктор Питър Блак. Беше поискала от информационния отдел да ѝ осигурят биографията му и се зарадва, когато я откри на бюрото си.

Бързо я прочете и тя ѝ се стори изненадващо безинтересна. Роден в Денвър в работническо семейство, учил в местни училища, завършил медицина с успех между среден и слаб, стажувал в малка чикагска болница, след което постъпил на работа там. Нищо особено, каза си тя.

Което навеждаше на въпроса защо все пак го е привлякъл Гари Лаш.

Точно в дванайсет я въведоха в кабинета на доктор Блак. Фран остана поразена от пищната мебелировка. Струваше ѝ се подходяща за директор на богата компания, отколкото за лекар, въпреки че този лекар наистина беше главен изпълнителен директор на болница и здравноосигурителен фонд.

Не бе сигурна как си е представяла Питър Блак. „Може би съм очаквала да прилича на Гари Лаш, доколкото го познавам от разказите за него“ — помисли си тя, докато се ръкуваха и сядаха край голям френски прозорец. Великолепен кожен диван, две кресла и малка масичка създаваха уютна атмосфера.

Всички описваха Гари Лаш като красив и обаятелен мъж. Питър Блак имаше блед, нездрав тен и Фран се изненада от нервността му. По челото и горната му устна лъщяха, капчици пот. Държеше се сковано и седеше на самия край на стола. Като че ли се готвеше да отблъсне атака. Макар че се опитваше да е любезен, гласът му издаваше очевидно напрежение.

Предложи ѝ кафе. Когато Фран отказа, той рече:

— Госпожице Симънс, днес имам особено натоварен график, а предполагам, същото се отнася и за вас. Да преминем направо на въпроса. Съгласих се да се срещнем, защото исках да подчертая категоричното си убеждение, че в стремежа си за популярност вие използвате Моли Лаш, жена, която явно има психически проблеми.

Фран отвърна на погледа му, без да мигне.

— Мислех, че помагам на Моли, а не, че я използвам, докторе. Може ли да ви попитам дали вашата диагноза за психическо заболяване действително има медицински основания, или е само прибързана присъда, на каквато изглежда, са склонни всичките и приятели?

— Госпожице Симънс, явно няма какво повече да си кажем. — Питър Блак се изправи. — Моля да ме извините...

Фран остана на стола си.

— Не, боя се, че няма да ви извиня. Доктор Блак, знаете, че съм дошла тук от Манхатън, за да ви задам няколко въпроса. Фактът, че се съгласихте да ме приемете, според мен показва, че го разбирате. Мисля, че ми дължите поне десет минути от времето си.

Питър Блак неохотно седна.

— Десет минути, госпожице Симънс. Нито секунда повече.

— Благодаря. Научих от Моли, че в събота вечер сте я посетили заедно със семейство Уайтхол, за да я помолите да забави разследването ми заради предстоящото ви сливане с други здравноосигурителни фондове. Вярно ли е?

— Вярно е. Освен това, мислех за доброто на Моли. Вече ви обясних.

— Доктор Блак, вие сте познавали доктор Джак Мороу, нали?

— Естествено. Работеше в нашата болница.

— Бяхте ли приятели?

— Да, отношенията ни бяха приятелски. Уважавахме се. Но не сме поддържали по-тесни контакти.

— Карали ли сте се с него малко преди да умре?

— Не. Разбрах, че са си разменили някои реплики с моя колега доктор Лаш. Струва ми се, че е било заради отказ на процедура, която доктор Мороу препоръчал на един от пациентите си.

— Знаете ли, че той е наричал вас и доктор Лаш „партньори убийци“?

— Определено не, но не ме изненадва. Джак беше емоционален човек и бързо се палеше.

„Уплашен е — забеляза Фран. — Уплашен е и лъже.“

— Докторе, навремето знаехте ли, че Гари Лаш има връзка с Анамари Скали?

— Не знаех. Останах шокиран, когато Гари ни призна.

— Това е било само няколко часа преди да умре — рече Фран. — Нали?

— Да. През цялата седмица Гари изглеждаше разстроен и онази неделя двамата с Кал Уайтхол отидохме да го видим. Тогава ни разказа всичко. — Питър Блук си погледна часовника и леко се премести напред.

„Готов е да ме изхвърли — разбра Фран. — Само че първо трябва да му задам още няколко въпроса.“

— Докторе, с Гари Лаш сте били близки приятели, нали така?

— Много близки. Запознахме се в университета.

— Срецахте ли се редовно след завършването?

— Не. Отначало работех в Чикаго. Веднага след стажа си Гари постъпи при баща си. — Той се изправи. — Госпожице Симънс, наистина трябва да се връщам към задълженията си. — Лекарят се обърна и пристъпи към бюрото си.

Фран го настигна.

— Последен въпрос, докторе. Вие ли помолихте Гари Лаш да ви приеме на работа тук?

— Гари ме потърси след смъртта на баща си.

— При цялото ми уважение, докторе, той ви е поканил да станете негов равноправен партньор в основаната от баща му болница. В района на Гринидж вече е имало достатъчно добри лекари, които е можел да привлече, но Гари Лаш е избрал вас, въпреки че сте работели като ординатор в малка чикагска болница. Какво е повлияло решението му?

Питър Блук рязко се завъртя към нея.

— Махайте се оттук, госпожице Симънс! — изръмжа той. — Имате невероятното нахалство да дойдете тук и да правите отвратителни инсинуации, когато половината от хората в този град са жертви на кражбата на баща ви.

Фран потръпна.

— Туш — отвърна тя. — И все пак, доктор Блак, имам намерение да открия отговорите на въпросите си. Вие определено не ми помогнахте. Защо?

59.

В четвъртък сутринта след служба в църквата погребяха Анамари Скали в гробището в Бъфало, щата Ню Йорк. Поклонение нямаше. Присъстваха само сестра й Луси Скали Бонавентура, нейният съпруг и двете й големи деца.

Решението за скромното погребение взе Луси. Шестнайсет години по-голяма от Анамари, тя винаги я бе възприемала като свое дете. Симпатична, но съвсем обикновена, Луси се беше радвала на хубавото момиченце, което растеше умно и мило.

Двете с майка им често обсъждаха избора й на приятели и бъдещето й. С радост одобриха решението й да учи за медицинска сестра. Това беше прекрасна професия и имаше голяма вероятност да се омъжи за лекар. Кой не би искал да се ожени за момиче като Анамари?

Когато постъпи на работа в болницата „Лаш“ в Гринидж, Къниктикът, те отначало останаха разочаровани, че е толкова далеч от дома, но след като на два пъти доведе в Бъфало доктор Джак Мороу, им се стори, че мечтите им наистина се сбъдват.

Седнала на първия ред в църквата, Луси си спомняше за онова щастливо време. Джак Мороу се шегуваше с майка й, че щял да се примири, даже Анамари да не можела да готви като нея. В паметта й най-силно се бе запечатала онази вечер, когато Джак се бе оплакал: „Как да накарам това твоє момиче да се влюби в мен?“

„Но тя го обичаше — с обляно в сълзи лице си помисли Луси, — докато онзи омразен Гари Лаш реши да му я отнеме. Анамари не трябваше да лежи в този ковчег. Трябваше да се омъжи за доктор Джак. Можеше да е и майка, и медицинска сестра — той не би я накарал да се откаже от работата си.“

Тя се обърна и с болка погледна към покрития с бял саван ковчег. „Ти изстрада толкова много заради онова... копеле Гари Лаш. Когато ти завъртя главата, се опитваше да ми кажеш, че не си готова да се

омъжиш за Джак. Но това не беше вярно. Ти беше готова. Просто се беше объркала, Анамари. Ти беше още дете. Той знаеше какво прави.“

— Нека душата ѝ и душите на всички починали вярващи...

Луси чуваше като в мъгла гласа на свещеника, който благославяше ковчега на сестра ѝ. Скръбта и гневът ѝ бяха прекалено силни. „Виж какво ти причини онзи човек, Анамари — помисли си тя. — Съсипа живота ти. Дори трябваше да се откажеш от болницата — работа, която толкова обичаше. Ти не искаше да говориш за това, но знаех, че никога няма да си простиш нещо, което се беше случило там. Но какво? За доктор Джак. Нещо, свързано с него. Бедната мама толкова много го харесваше. Никога не го наричаше с малкото му име. Винаги «доктор Джак». Самата ти признаваше, че не вярваш да го е убия наркоман... Анамари, от какво се страхуваше през всичките тези години? Страхуваше се дори докато Моли Лаш беше в затвора... О, сестричке... сестричке...“

Луси чу мъчителните ридания, които отекнаха в църквата, и разбра, че идват от нея. Съпругът ѝ я потупа по ръката, но тя се отдръпна. В момента единственият човек, с когото се чувстваше свързана, беше Анамари. Докато изнасяха ковчега навън, единствената ѝ утеха бе мисълта, че сестра ѝ и Джак Мороу може би ще имат втори шанс за щастие в онзи, другия свят.

След погребението синът и дъщерята на Луси се върнаха на работа, а съпругът ѝ отиде в супермаркета, на който беше управител.

Тя се прибра вкъщи и отвори скрина на Анамари. Държаха го в стаята, в която спеше при гостуванията си в Бъфало.

В горните три чекмеджета имаше бельо, чорапи и пуловери, оставени там, за да може да ги използва, когато си идва за уикендите.

Най-долното беше пълно със снимки, семейни албуми, писма и пощенски картички.

И точно докато разглеждаше снимките със замъглени от сълзи очи, по телефона позвъни Фран Симънс.

— Зная коя сте! — гневно ѝ каза Луси. — Репортерката, която иска пак да раздуха онази гадна история. Оставете ни, оставете сестра ми да почива в мир.

— Искрено ви съчувствам — отвърна от Манхатън Фран, — но трябва да ви предупредя — Анамари няма да почива в мир, ако Моли Лаш бъде изправена пред съда. Адвокатът на Моли няма да има друг избор, освен да обрисова Анамари във възможно най-черни краски.

— Не е честно! — изхлипа Луси. — Тя не искаше да разруши ничие семейство. Когато се запозна с Гари Лаш, Анамари беше още дете.

— Моли също — каза Фран. — Колкото повече научавам, толкова по-мъчно ми става и за двете. Госпожо Бонавентура, утре сутрин ще взема самолета за Бъфало. Искам да се срещна с вас. Моля ви, доверете ми се. Опитвам се да открия истината — не само за убийството на Анамари, но и за случилото се в болницата, докато е работела там. Трябва да разбере и защо толкова се е страхувала. Тя се е страхувала, знаете го.

— Да, зная. Малко преди смъртта на Гари Лаш в болницата наистина се е случило нещо — мрачно каза Луси. — Утре заминавам за Йонкърс, за да прибера вещите на Анамари. Няма нужда да идвате в Бъфало. Ще се срещнем там, госпожице Симънс.

60.

В четвъртък следобед Една Бари позвъни на Моли и я попита дали е удобно да намине и да я види за няколко минути.

— Естествено, госпожо Бари — с хладен тон отвърна Моли. Икономката беше настояла на версията си за резервния ключ, нещо повече, твърдеше, че Моли не си спомняла истината. „Дали иска да ми се извини“ — помисли си Моли, докато подреждаше купчините на пода в кабинета.

Гари беше педантично изряден и точен във всичко, което вършеше. След намесата на полицията, сега личната му документация и медицинските му справочни материали бяха в пълен хаос. Имаше ли значение, каза си тя. Разполагаше с предостатъчно време.

Вече беше започнала да отделя настрани снимките, които щеше да изпрати на майка му. „Не тези с мен, разбира се — кисело си помисли Моли, — само на Гари с разни видни личности... Никога не съм била близка с госпожа Лаш и не я обвинявам, че ме ненавижда. Сигурна съм, че и аз бих мразила жената, която приемам за убийца на единственото ми дете. Новината за смъртта на Анамари Скали трябва да ѝ е припомнила всичко и медиите най-вероятно се опитват да се доберат до нея.“

Моли се замисли за Анамари и техния разговор. „Чудя се кой е осиновил сина на Гари. Когато научих, че е бременна, се почувствах жестоко наранена. Мразех я и ѝ завихдах. Но макар сега да зная, че Гари ме е презирал, копнея за бебето, което изгубих... Може би някой ден ще имам нов шанс“ — въздъхна с надежда тя.

Седнала по турски на пода, Моли се вцепени, почти шокирана от тази мисъл. „Каква заблуда. Даже Джена, най-добрата, ми приятелка, ясно ми даде да разбере, че според нея нямам друго бъдеще, освен затворническата килия или лудницата. Как мога да си въобразявам, че този кошмар някога ще свърши?“

Но надеждата оставаше и Моли знаеше защо. Заради откъслечните ѝ спомени, моменти от миналото, заровени дълбоко в

подсъзнанието ѝ, започнали едва сега да изплуват на повърхността. „Когато снощи заключвах вратата, нещо се случи — помисли си тя, спомнила си за странното усещане, което я бе обзело. — Не зная какво, но се случи.“

Започна да подрежда медицинските и научни списания, които Гари държеше в хронологичен порядък на лавиците. Публикациите бяха посветени на най-различни теми, но съпругът ѝ очевидно имаше основание да ги пази. Моли прегледа няколко от тях и видя, че е отбелязал поне по една статия в съдържанието им. „Сигурно спокойно мога да ги изхвърля — реши тя, — но щом подрежда тук, поне ще ги прехвърля от любопитство. Ще ми е интересно да видя какво е смятал за важно.“

Откъм кухнята се разнесе звънец, последван от гласа на госпожа Бари:

— Аз съм, Моли.

— В кабинета съм — отвърна тя, без да престава да реди списанията, после спря, заслушана в стъпките по коридора. Внезапно си спомни колко често ѝ минаваше през ум, че икономката има тежки крака. Винаги носеше ортопедични обувки с гумени подметки.

— Моли, извинявай — едва влязла в стаята, започна Една Бари.

Моли вдигна поглед и веднага разбра, че госпожа Бари няма намерение да се извинява. Изражението ѝ бе решително. В ръката ѝ висеше ключът от къщата.

— Зная, че след всички тези години не постъпвам добре, но повече не мога да работя при теб. Трябва незабавно да напусна.

Объркана, Моли се изправи от пода.

— Няма нужда да напускате заради историята с ключа, госпожо Бари. И двете смятаме, че сме прави, но аз съм убедена, че има някакво обяснение и че Фран Симънс ще го открие. Разберете, този въпрос е ужасно важен за мен. Ако някой е взимал ключа, за да влезе тук, тъкмо той го е оставил в чекмеджето, а не аз.

— Според мен, никой не е влизал — остро отвърна икономката.

— И не напускам заради ключа. Моли, съжалявам, че трябва да ти го кажа, но ме е страх да работя при теб.

— Страх ли ви е? — Смаяна, тя погледна към възрастната жена.

— От какво ви е страх?

Една Бари извърна очи.

— Не може... да се страхувате... от мен! О, Господи. — Моли протегна ръка. — Дайте ми ключа, госпожо Бари. Моля ви, вървете си. Веднага.

— Разбери ме, Моли. Ти не си виновна, че си убила двама души...

— Махайте се!

— Трябва да се лекуваш, Моли. Моля те.

Една Бари изхлипа, завъртя се и избяга от стаята. Моли изчака, докато видя, че автомобилът ѝ излиза на пътя, после се отпусна на колене и скри лицето си в шепа. Докато се олюляваше напред-назад, от гърлото ѝ се изтръгваха тихи стонове.

„Тя ме познава от бебе и въпреки това вярва, че съм убийца. Какви шансове имам?“

Докато чакаше на светофар на няколко преки оттам, съсипаната от мъка Една Бари безспирно си напомняше, че не е имала друг избор, освен да изтъкне тази причина за напускането си. Това потвърждаваше нейната версия за резервния ключ и щеше да попречи на хора като Фран Симънс да продължат да се интересуват от Уоли. „Съжалявам, Моли — мислеше си Една, като си спомняше болката в очите на младата жена, но трябва да разбереш, че кръвта вода не става.“

61.

Докато ядеше обяда, който икономката му сервира на поднос в кабинета, Калвин Уайтхол кисело инструктираше Лу Нокс. Цяла сутрин беше в лошо настроение, отчасти защото положението с Фран Симънс започваше да става неудържимо. Лу знаеше, че тя упорито настоява за среща и че неясните обещания на Кал да се опита да уреди нещо, не могат да я заблудят. От подслушания разговор между Джена и Кал той знаеше също, че репортерката е трябвало да отиде при Питър Блак по обед.

Когато в 12:30 телефонът иззвъня, Лу си помисли, че Блак се обажда, за да докладва за срещата. Инстинктът му не го излъга.

— Ти какво й отговори, когато те е попитала защо Гари те е поканил да работиш с него? Щом е надушила... Защо изобщо се согласи да я приемеш? Знаеше, че само ще си навредиш. Не е нужно да си много интелигентен, за да се досетиш.

Разярен, Кал затръшна слушалката. Телефонът почти незабавно отново иззвъня и резкият тон на Уайтхол бързо омекна, когато разбра кой го търси.

— Да, докторе, разговарях с Питър, всъщност току-що... Не, не ми каза нищо конкретно. Трябваше ли?

Лу знаеше, че сигурно е Ейдриън Лоуг, офталмологът, или там за какъвто се смяташе, който живееше в уестредингската ферма. Поради неизвестна на Нокс причина Уайтхол и Блак — а преди това и Гари Лаш — винаги се отнасяха към него с изключителен респект. Понякога се случваше да вози Кал до Уест Рединг. Но той никога не оставаше дълго и Лу винаги чакаше в колата.

Беше виждал отблизо Лоуг само един-два пъти — слаб, любезен наглед сивокос мъж, който трябва да бе към седемдесетте. По изражението на шефа си Лу разбираше, че думите на лекаря го вбесяват.

Когато, вместо да избухне, Кал започваше да се държи студено, трябваше да се очаква нещо ужасно. Сега лицето му замръзна и се

превърна в ледена маска. Очите му се присвиха в онзи обсебен поглед, напомнящ на Лу за тигър, който се готви за скок.

Уайтхол заговори с овладян, но невероятно самоуверен и властен глас:

— Моите уважения, докторе, но нямате абсолютно никакво, право да настоявате Питър Блук да продължи с тази процедура, а и той няма право да изпълнява желанията ви. Това е излишен риск, особено в този момент. При никакви обстоятелства не мога да допусна да присъствате, когато започне реакцията. Както обикновено, ще трябва да се задоволите с видеозаписа.

Лу не можеше да разбере какво отговаря доктор Лоуг, но чуваше, че е повишил тон.

— Докторе — прекъсна го Кал, — гарантирам ви, че ще получите касетата още тази вечер. — Той рязко затвори и хвърли на шофьора си поглед, който му подсказа, че е загазил.

— Струва ми се, вече ти дадох да разбереш, че си имаме проблем с Фран Симънс — рече Кал. — И е време да го решиш.

62.

Веднага щом напусна кабинета на Питър Блак, Фран позвъни на Филип Матюс. Откри го в офиса му и по гласа му разбра, че е много загрижен за нещо.

— Къде си, Фран? — попита я той.

— В Гринидж. Скоро тръгвам обратно за Ню Йорк. — Можеш ли някъде към три следобед да се отбиеш насам? Боя се, че положението на Моли се усложнява.

— Ще дойда — отвърна тя и прекъсна връзката.

Наближаваше кръстовище и светофарът светна червено. Наляво или надясно? Имаше намерение да наmine покрай редакцията на „Гринидж Таим“ и да поговори Джо Хътник.

Но в този момент нещо по-силно от нея я накара да се отпрати към къщата, в която бе живяла заедно с родителите си. Презрителните думи на Питър Блак дълбоко я бяха наранили. Не я болеше за нея, осъзна тя, а за баща ѝ. Импулсивно пожела отново да види някогашния си дом.

„Защо не?“ — реши Фран. Три преки по-нататък зави по засенчена от дървета улица, която веднага ѝ се стори позната. Бяха живели в тухлена къща в стил Тюдор. Отначало възнамеряваше просто бавно да mine покрай нея, но сега паркира край тротоара отгатък улицата. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Беше красива сграда с оловни стъкла, които лъщяха на слънцето. „Изглежда съвсем същата“ — помисли си тя, докато си представяше продълговатата дневна с висок таван и красива камина от ирландски мрамор. Библиотеката беше малка, спомни си Фран. Баща ѝ се шегуваше, че можела да побере само десетина книги, но на нея ѝ харесваше.

С изненада осъзна колко много прекрасни спомени я изпълват. „Само татко да беше останал жив — помисли си тя. — Даже да го бяха пратили в затвора, вече щяха да са го освободили и щеше да е започнал наново някъде другаде... Това просто не трябваше да се случва —

единствено тази мисъл ни измъчваше с мама. Защо не можахме да забележим какво изживява през последните дни? Щяхме да предотвратим трагедията. Само да беше разговарял с нас. Само да ни беше казал нещо! И къде са изчезнали парите? — запита се Фран. — Защо нямаше нито следа от тях или поне някакви сведения, че ги е инвестирал и изгубил? Някой ден ще открия отговора“ — закле се тя, докато палеше двигателя.

После си погледна часовника. Един и двайсет. Имаше голяма вероятност Джо Хътник да е излязъл на обяд, но въпреки това Фран реши да провери в редакцията.

Завари Джо на бюрото му. Той се зарадва, защото също искаше да поговори с нея.

— От миналата седмица изтече много вода мрачно рече репортерът, покани я да седне и затвори вратата.

— Така е — съгласи се тя.

— Натрупа доста материал за предаването.

— Джо, Моли е невинна и за двете убийства. Зная го. Чувствам го.

Джо свъси вежди.

— Бъди честна, Фран. Лъжеш ме, нали? Защото ако не ме лъжеш, заблуждаваш самата себе си.

— Нищо подобно, Джо. Убедена съм, че тя не е убила нито съпруга си, нито Скали. Виж, ти познаваш града. Какво говорят хората?

— Едно и също. Шокирани са, някои съжаляват, но не са изненадани. Всички смятат, че Моли е психопатка.

— Точно от това се страхувах.

— Трябва да се страхуваш от нещо друго. Том Серацано, прокурорът, настоява комисията по условно освобождаване да отмени решението си за Моли. Ясно му е, че не може да направи нищо за гаранцията по новото обвинение. Според него обаче, изявлението ѝ, че е невинна, влизало в противоречие с признанието пред комисията, че поемала отговорността за смъртта на мъжа си. Тъй като сега го отрича, той твърди, че била измамила комисията и трябвало да доизлежи цялата си присъда. Има реални шансове да постигне своето.

— Това означава, че има вероятност да върнат Моли в затвора.

— Опасявам се, че ще се случи точно така, Фран.

— Не бива да го допуснем — по-скоро на себе си, отколкото на Хътник промълви тя. — Джо, сутринта се срещнах с доктор Питър Блак. Поразрових се в болницата и „Ремингтън Хелт Мениджмънт“. Там става нещо. Още не съм открила точно какво. Но Блак беше много нервен. За малко да изпадне в истерия, когато го попитах защо Гари Лаш е взел тъкмо него за партньор в болницата „Лаш“ и „Ремингтън Хелт Мениджмънт“, след като в района е имало толкова много по-квалифицирани кандидати.

— Странно — отвърна Джо. — Доколкото си спомням, всички останахме с впечатлението, че Лаш едва е успял да го убеди да дойде на работа в болницата.

— Повярвай ми, не е така. — Тя се изправи. — Ще си тръгвам. Джо, искам копия от всички материали на „Тайм“ за фонда, в който баща ми участваше, както и всичко писано за татко и изчезналите средства.

— Ще ги имаш — обеща той.

Фран му бе благодарна, че не ѝ задава въпроси, но въпреки това реши, че му дължи обяснение.

— Когато се опитах да го притисна, доктор Блак се престори на възмутен. Какво право съм имала да го разпитвам, каза той, след като съм била дъщеря на крадец, отмъкнал даренията на половината град.

— Гаден удар — отбеляза Хътник. — Но не е трудно да се досетиш за причината. В момента трябва да е под страхотно напрежение и не иска да се появи нещо ново, което да застраши поглъщането на по-малките здравноосигурителни фондове от „Ремингтън“. Поне според моите източници, истината е, че сделката е под въпрос. Везните започват да се наклоняват в полза на „Америкън Нашънъл“. Доколкото чувам, положението на „Ремингтън“ било поразклатено. Колкото и да са малки, тези здравноосигурителни фондове ще вляят свежи пари и ще им дадат известна отсрочка.

Джо отвори вратата пред нея.

— Както ти казах онзи ден, шефът на „Америкън Нашънъл“ е сред най-уважаваните лекари в страната и един от най-големите критици на начина, по който се ръководят здравноосигурителните фондове. Според него, единственият изход е национална система, но докато това не стане, „Америкън Нашънъл“ си остава най-престижната институция в облага на здравеопазването.

— Значи смяташ, че „Ремингтън“ може да загуби, така ли?

— Така изглежда. По-малките здравноосигурителни фондове, които „Ремингтън“ иска да погълне, вече клонят към „Америкън“. Колкото и да е невероятно, въпреки всичките си акции в „Ремингтън“, Уайтхол и Блак може да не успеят да избегнат поглъщането на собствената им компания.

„Навярно е дребнаво от моя страна — помисли си Фран по обратния път към Ню Йорк, — но след онази гадост за татко, нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие да видя Питър Блак провален.“

Тя се отби в службата си, провери пощата, после взе такси до офиса на Филип Матюс в Световния търговски център.

Завари го мрачно да седи на бюрото си, отрупано с огромни камари документи.

— Току-що разговарях с Моли — рече той. — Потресена е. Една Бари напуснала сутринта и знаеш ли каква причина изтъкнала? Само чуй: страхувала се от Моли, страхувала се да работи при човек, който е убил двама души.

— Как е посмяла! — Фран не вярваше на ушите си. — Казвам ти, Филип, тази жена крие нещо!

— Фран, препрочетох показанията на Една пред полицията, след като открила трупа на Гари Лаш. Няма абсолютно никакви противоречия с онова, което вчера е заявила на теб и Моли.

— Имаш предвид, че само Моли е използвала резервния ключ и че после не го е върнала в градината, така ли? Моли категорично отрича това. Филип, когато полицията е разпитвала хората, не е ли попитала за ключа и самата Моли?

— Когато онзи понеделник сутрин се събудила цялата в кръв и разбрала какво се е случило, Моли изпаднала в кататония, продължила дни наред. Няма никакви данни да са я разпитвали за това. Недей да забравяш, че не са открили никакви следи от взлом и, че по оръжието на убийството е имало отпечатъци от Моли.

— Което означава, че ще повярват на версията на Една Бари, макар Моли да е убедена, че икономката лъже. — Фран раздражено закрачи назад-напред из кабинета. — Боже мой, Филип, Моли няма никакви шансове.

— Фран, сутринта ми позвъни могъщият Калвин Уайтхол. Искал да наеме неколцина първокласни адвокати, за да ми помогнат при защитата на Моли. Вече разговарял с тях и те се съгласили. Съобщили им подробностите по случая и според него, всички били единодушни, че трябва да пледираме за невменяемост.

— Това няма да стане, Филип.

— И аз не искам да стане, но има още един проблем. Прокурорът е готов на всичко, за да отменят условното освобождаване на Моли.

— Джо Хътник от „Гринидж Тайм“ ми го каза. Значи положението е следното: икономката на Моли заявява, че се страхувала от нея, а приятелите ѝ се опитват да я затворят в лудница. Пледирането за невменяемост означава тъкмо това, нали? Да я изпратят в психиатрия.

— Съдебните заседатели няма да я оставят на свобода след второ убийство, така че, да, при всички обстоятелства ще я затворят. Със сигурност няма да успеем да постигнем същата присъда като първия път, а изобщо не съм убеден и че ще я признаят за невменяема.

Фран видя мъката, изписана на лицето на Филип.

— Приемаш го лично, нали? — попита тя.

Той кимна.

— Отдавна е така. Но ти се заклевам — ако усетя, че чувствата ми към Моли започват да ми пречат да я защитавам, ще предам случая на най-добрия адвокат, когото успея да ѝ осигуря.

Фран съчувствено погледна Филип Матюс и си спомни за първите си впечатления от него пред портала на затвора.

— Вярвам ти — тихо отвърна тя.

— Фран, трябва да стане чудо, за да не изпратят Моли в затвора.

— Утре имам среща със сестрата на Анамари — каза репортерката. — И веднага щом днес се върна на работа, ще накарам информационния отдел да изрови абсолютно всичко за „Ремингтън Хелт Мениджмънт“ и хората, свързани с него. Колкото повече научавам, толкова повече се убеждавам, че тези убийства не са свързани с любовните похождения на Гари Лаш, а с проблемите в болницата „Лаш“ и „Ремингтън Хелт Мениджмънт“.

Тя взе чантата си и на излизане спря при прозореца.

— Имаш прекрасен изглед към Статуята на свободата — каза Фран. — За да окуражаваш клиентите си ли избра този кабинет?

Филип Матюс се усмихна.

— Странно — отвърна той. — Същият въпрос ми зададе и Моли, когато преди шест години за пръв път влезе тук.

— Е, заради Моли се надявам, че Статуята на свободата ще се окаже и статуя на късмета. Имам някакво предчувствие и ако се окажа права, това ще е доказателството, което търсим. Пожелай ми късмет, Филип. Доскоро.

63.

Драматичната промяна в Таша започна към пет часа. Барбара Колбърт я видя със собствените си очи.

През последните два дни сестрите не ѝ слагаха лекия грим, който придаваше цвят на пепеливата ѝ кожа, но сега по страните ѝ изби едва забележима розовина.

В същото време вцепенените ѝ крайници, които поддържаха с постоянни масажи, като че ли се поотпуснаха. Барбара нямаше нужда да види, че сестрата се отдалечава на пръсти от леглото или да чуе шепота ѝ по телефона в дневната, за да разбере, че вика лекаря.

„Така е по-добре за Таша — опитваше се да се убеди тя. — Моля Те, Господи, дай ми сили! Моля Те, позволи ѝ да дочака братята си, те искат да са с нея, когато настъпи краят.“

Като внимаваше да не докосва плетеницата от интравенозни системи и кислородни тръбички, Барбара се премести на леглото и хвана ръцете на дъщеря си.

— Таша, Таша — промълви тя. — Единствената ми утеха е, че отиваш при татко си. Той те обичаше също толкова много, колкото и аз.

Сестрата застана на прага и Барбара вдигна поглед към нея.

— Искам да съм сама с дъщеря си — каза тя.

Очите на жената бяха пълни със сълзи.

— Разбирам. Толкова ми е мъчно.

Госпожа Колбърт кимна и се обърна. За миг ѝ се стори, че вижда Таша да помръдва, че усеща дланите ѝ да потръпват.

Дишането на дъщеря ѝ се ускори. Сърцето на Барбара се късаше в очакване на сетния ѝ дъх.

— Таша, Таша...

Смътно осъзна нечие присъствие на вратата. Докторът. „Върви си“ — помисли си тя, но не смееше да се извърне, за да не пропусне последните мигове от живота на дъщеря си.

Внезапно Таша отвори очи. Устните ѝ се извиха в познатата усмивка.

— Стана толкова глупаво, доктор Лаш — прошепна тя. — Препънах се във връзката на маратонката си и се строполих на земята.

Барбара ахна.

— Таша!

Дъщеря ѝ завъртя глава.

— Здравсти, мамо...

Тя затвори очи, после бавно ги отвори.

— Мамо, помогни ми... моля те. — Последният ѝ дъх отлетя като нежен полъх на вятър.

— Таша! — изпищя Барбара. — Таша! — Тя се завъртя. Питър Блак стоеше неподвижно на прага. — Докторе, нали я чухте! Тя ми проговори. Не я оставяйте да умре! Направете нещо!

— О, мила моя — утешително рече доктор Блак, когато сестрата се втурна в стаята. — Оставете нашето скъпо момиче да си иде. Всичко свърши.

— Таша ми проговори! — изкрещя Барбара Колбърт. — Нали я чухте!

Тя отчаяно сграбчи неподвижното тяло.

— Не си отивай, Таша! Ще оздравееш!

Два чифта силни ръце я прегърнаха и внимателно я накараха да остави мъртвата.

— Тук сме, мамо.

Барбара погледна към синовете си.

— Таша ми проговори — изплака тя. — Господ ми е свидетел, че преди да умре, Таша ми проговори!

64.

Когато телефонът иззвъня, Лу Нокс гледаше телевизия. Кал го предупреди, че трябвало да откара пакет в Уест Рединг, но че не бил сигурен по кое време ще се наложи да тръгне.

Завари Калвин Уайтхол и доктор Питър Блук в библиотеката. Той незабавно разбра, че двамата току-що жестоко са се карали. Кал злобно стискаше устни и бузите му бяха зачервени. Доктор Блук държеше в ръка голяма чаша с чист алкохол и по изцъкления му поглед ставаше ясно, че това не е първата за тази вечер.

Телевизорът работеше, но на екрана се виждаше тъмносиният фон на видеото. Очевидно касетата беше свършила. Когато го забеляза, Кал изръмжа на Блук:

— Дай му я, глупак такъв!

— Казвам ти, Кал... — със странно монотонен глас понечи да възрази лекарят.

— Просто му я дай!

Блук взе от масата до него малка кутия, увита с кафява хартия, и безмълвно я протегна на Нокс.

— Това ли е пакетът, който трябва да откарам в Уест Рединг, господине? — попита Лу.

— По дяволите, отлично знаеш, че е това. Размърдай се.

Лу си спомни телефонния разговор на Кал сутринта. Това трябваше да е касетата, за която говореше онзи офталмолог, доктор Лоуг. Кал и Блук сигурно я бяха изгледали, защото се виждаше, че пакетът е разпечатван и после отново увит.

— Веднага, господине — отвърна той. „Но първо ще видя каква е тази касета“ — помисли си на излизане Нокс.

Бързо се върна в апартамента си и внимателно заключи вратата. Не беше трудно повторно да разпечата пакета, без да скъса обвивката. Както очакваше, вътре имаше видеокасета. Той я вкара във видеото и натисна бутона.

„Какво е това?“ — зачуди се Лу, загледан в екрана. Виждаше луксозна болнична стая. На леглото спеше или лежеше в безсъзнание млада жена, до нея седеше изискана възрастна дама.

„Я чакай — помисли си той, — знам коя е онази жена. Барбара Колбърт. А това е дъщеря ѝ, която е в кома от години. Семейството даде толкова много пари за сградата на Центъра за хронично болни в «Лаш», че го нарекоха на името на момичето.“

В долния десен ъгъл на екрана се виждаше часа на записа: 08:30. Дали е записан целият ден, запита се Лу. Не разполагаше с дванайсет часа, за да изгледа касетата.

Той превъртя на бързи обороти до края, после върна малко назад. Сега възрастната дама ридаеше и двама мъже я прегръщаха. Доктор Блак се навеждаше над леглото. Момичето трябваше да е умряло, реши Нокс. Отново погледна часа: 17:40.

Само преди няколко часа, помисли си той. Но не можеше да са записали цяла касета, за да я видят как ще умре. Тя беше в кома от години и това все някога трябваше да се случи.

Лу разбираше, че Кал може всеки момент да пристигне, за да провери защо се бави. Като напрягаше слух, той отново пренави касетата, този път още по-назад.

Гледката го накара да потръпне. Не можеше да повярва, но момичето, останало толкова време в безсъзнание, се събуди, проговори и спомена за доктор Лаш. После затвори очи и издъхна. След това се появи Блак, който заяви на майката, че не е чул дъщеря ѝ да казва нищо.

Беше зловещо. За каквото и да се касаеше, явно беше нещо изключително важно. Лу чудесно разбираше. Разбираше и какъв риск поема, като губи ценно време, за да презапише последните петнайсет минути от касетата и да ги скрие в апартамента си.

Тъкмо сядаше в колата, когато излезе Кал.

— Защо се забави? Какво си правил, Лу?

Нокс беше сигурен, че страхът е изписан на лицето му, но се насили да се овладее. Знаеше какво е записано на онази касета и каква власт му дава тя. Помогнаха му дългите години, през които бе усвоявал изкуството да мами.

— Бях в тоалетната. Нещо стомахът ми не е наред.

Без да изчака отговор, той затвори вратата и запали двигателя. Един час по-късно стигна в уестредингската ферма и предаде пакета на доктор Ейдриън Лоуг.

Почти разтреперан от вълнение, офталмологът го грабна от ръката на Нокс и затръшна вратата в лицето му.

65.

— Никога не ми е било по-трудно — обясни по телефона на Марта Джоунс Една Бари. Току-що беше разтребила кухнята след вечеря и моментът ѝ се струваше подходящ да изпие чаша чай и да разкаже за случилото се на приятелката си.

— Да, трябва да си се чувствала ужасно — съгласи се Марта.

Една не се съмняваше, че Фран Симънс пак ще души наоколо и че спокойно може да се отбие при съседката ѝ. Е, тъкмо затова искаше Марта да е в течение на историята. Този път, закле се икономката, Марта щеше да предаде информация, която нямаше да навреди на Уоли. Тя отпи от чая и прехвърли слушалката на другото си ухо.

— Марта — продължи Една, — нали точно ти ми подхвърли идеята, че Моли може да е опасна, спомняш ли си? Опитвах се да не мисля за това, но тя наистина се държи странно. Много е мълчалива. Седи часове наред, затворена в себе си. Не иска да вижда никого. Днес я заварих да рови в някакви кашони на пода. Имаше купища снимки на доктора.

— Не! — ахна Марта. — Би трябвало отдавна да се е избавила от тях. Защо ги пази? Ти би ли искала да видиш снимка на мъжа, когото си убила?

— Именно това имах предвид, когато ти казах, че се държи много странно — отвърна Една. — Вчера, когато заяви, че никога не била взимала ключа от скривалището в градината — хм, Марта, тогава разбрах, че цялата тази работа със забравянето е започнала преди смъртта на доктора. Още с помятането ѝ. Тогава трябва да е изпаднала в депресия, след което Моли вече не беше същата.

— Клетата жена — въздъхна Марта. — За Моли ще е много по-добре, ако я изпратят някъде, където да ѝ помогнат, но се радвам, че вече не си при нея, Една. Не забравяй, Уоли се нуждае от теб и трябва да го поставяш на първо място.

— Така смятам и аз. Марта, чудесно е, че, имам приятелка като теб. Бях толкова разстроена и трябваше да си излея душата пред

някого.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, Една. А сега върви да си легнеш и се наспи добре.

Постигнала целта си, Една изключи лампата в кухнята и отиде в дневната. Уоли гледаше новини. Дъхът ѝ секна, когато видя запис на Моли пред портала на затвора. Водещият казваше:

— Изтекли са само десет дни, откакто освободиха Моли Карпентър Лаш от затвора „Найънтик“, след като излежа пет и половина години за убийството на съпруга си доктор Гари Лаш. Сега е арестувана за убийството на любовницата му Анамари Скали и прокурорът Том Серацано настоява за отмяна на условното ѝ освобождаване.

— Защо не превключиш на друг канал, Уоли? — предложи Една.

— Ще върнат ли Моли в затвора, мамо?

— Не зная, скъпи.

— Тя изглеждаше толкова уплашена, когато го откри. Беше ми мъчно за нея.

— Мълчи, Уоли. Ти не знаеш какво говориш.

— Зная, мамо. Бях там, забрави ли?

Изпаднала в паника, Една хвана лицето на сина си и го повдигна така, че да я погледне.

— Спомняш ли си как те уплашиха полицаите след убийството на доктор Мороу? Как постоянно те разпитваха къде си бил онази вечер? Спомняш ли си, че преди да дойдат, те накарах да си сложиш гипса и да ходиш с патерици, за да те оставят на мира?

Ужасен, той се опита да се отскубне от ръцете ѝ.

— Пусни ме, мамо.

Една не откъсваше поглед от него.

— Уоли, никога не трябва да приказваш за Моли и за онази вечер. Никога повече, разбираш ли?

— Няма.

— Уоли, вече няма да работя при Моли. Всъщност, двамата е теб заминаваме на пътешествие. Ще отидем на планина, а може би дори в Калифорния. Искаш ли?

Той колебливо я погледна.

— Да, струва ми се.

— Тогава се закълни, че повече няма да споменаваш Моли.

Последва продължителна пауза. Накрая Уоли тихо каза:
— Заклевам се, мамо.

66.

Колкото и Моли да опитваше, доктор Даниълс нямаше намерение да ѝ позволи да отложи сеанса за втори път. Той ѝ каза, че ще намине към шест и в уречения час позвъни на вратата.

— Вие сте толкова смел, че оставате насаме с мен — промълви тя, когато го покани вътре. — Но ако бях на ваше място, щях да внимавам. Не се обръщайте с гръб към мен. Може да съм опасна.

Докато тя говореше, психиатърът си събличаше палтото. Той замръзна на място, все още с едната ръка в ръкава и я погледна.

— Какво би трябвало да означава това, Моли?

— Елате. Ще ви разкажа. — Тя го въведе в кабинета. — И ще ви покажа — прибави Моли и махна с ръка към купчините папки и списания на пода, към снимките и албумите на канапето. — Можете да се убедите, че не съм стояла без работа.

— Струва ми се, че си разтребвала — отбеляза доктор Даниълс.

— В известен смисъл, да, но всъщност не е толкова просто, докторе. Нарича се „ново начало“, „нова глава от живота“ или може би „да погребеш миналото“.

Даниълс отиде при канапето.

— Може ли? — посочи към снимките той.

— Разгледайте ги. Онези отляво ще пратя на майката на Гари. Другите отдясно отиват в коша за смет.

— Искаш да ги изхвърлиш ли?

— Струва ми се, че така е най-здравословно, докторе, не смятате ли?

Той запрехвърля снимките.

— Изглежда доста от тях са със семейство Уайтхол.

— Джена е най-добрата ми приятелка. Както знаете, Кал, Гари и Питър Блак заедно ръководеха „Ремингтън“. Някъде там има много снимки на Питър с двете му бивши съпруги.

— Зная, че обичаш Джена, Моли. Ами Кал?

Даниълс вдигна поглед и забеляза леката усмивка на устните ѝ.

— Кал не е човек, когото можеш да обичаш, докторе — отвърна тя. — Съмнявам се дали някой наистина го харесва, включително неговият съученик, шофьор и момче за всичко Лу Нокс. Хората не толкова харесват Кал, колкото попадат в плен на чара му. Той може да се държи ужасно забавно. И е изключително интелигентен. Спомням си, че веднъж бяхме на вечеря в негова чест, на която присъстваха около шестстотин важни личности. Знаете ли какво ми прошепна Джена? „Деветдесет и девет процента от тях са тук от страх.“

Мислиш ли, че това я смущава?

— Божичко, не. Джена е влюбена във властността на Кал. Макар че, разбира се, самата тя е много силна личност. Нищо не може да ѝ се изпречи на пътя. Тъкмо затова и вече е партньор в престижна адвокатска кантора. Постигна го със собствени сили. — Моли замълча за миг. — Аз от друга страна, съм слаб човек. Винаги съм била такава. Кал би направил всичко, за да изчезна от лицето на земята.

„Съгласен съм с теб“ — помисли си доктор Даниълс.

— Джена ще идва ли довечера? — попита той.

— Не. Трябвало да присъства на вечеря в Ню Йорк, но следобед ми позвъни. Зарадвах се, когато чух гласа ѝ. След като госпожа Бари си тръгна, наистина имах нужда от някой, който да повдигне духа ми.

Даниълс зачака. Пред очите му изражението на Моли се промени и на лицето ѝ се изписа скръб, примесена със съмнение. Гласът ѝ звучеше безизразно, почти монотонно, докато му предаваше прощалните думи на Една Бари.

— Следобед се обадох на майка си. Попитах я дали с баща ми също се страхуват от мен, дали затова не идват, когато толкова се нуждая от тях. Разбирате ли, миналата седмица исках да съм сама. Когато се прибрах къщи, се чувствах така, както, предполагам, се чувстват оживелите от пожар жертви: „Не ме докосвайте! Стойте надалеч от мен!“. Но след убийството на Анамари всичко се промени. Имам нужда от тях.

— Те какво ти отговориха?

— Че не можели да дойдат. Татко бил получил слаб удар и трябвало да оздравее. Затова не дошли. Свързали се е Джена и я помолили да ме посещава. Тя, разбира се, го прави. Сам се убедихте.

Моли гледаше някъде покрай доктор Даниълс.

— Трябваше да говоря с тях. Исках да зная, че не са ме изоставили. Те изстрадаха толкова много. След като госпожа Бари си отиде, ако и те ме изоставеха, щях...

— Гласът ѝ секна.

— Какво щеше да направиш, Моли?

— Не зная.

„Много добре знаеш — помисли си психиатърът. — Това щеше да те накара да посегнеш на живота си.“

— Как се чувстваш сега, Моли? — внимателно попита той.

— Готова за битка, докторе. Ако отменят условното ми освобождаване и ме върнат в затвора, мисля, че няма да издържа. Трябва ми още време, защото, кълна ви се, ще си спомня всичко, което се е случило онази вечер след връщането ми от Кейп.

— Можем да опитаме с хипноза, Моли. Предишния път не се получи, но това не означава, че няма да успеем и сега. Този дълбоко скрит спомен е като айсберг, който започва да се пропуква. Навярно ще мога да ти помогна.

Тя поклати глава.

— Не, трябва да го направя сама. Има... — Моли замълча. Струваше ѝ се твърде рано да каже на доктор Даниълс, че цял следобед в главата ѝ се върти едно и също име: Уоли.

Но защо?

67.

Барбара Колбърт отвори очи. „Къде съм? Какво се е случило? Таша!“ Тя си спомни, че преди да умре, дъщеря ѝ бе проговорила.

— Мамо. — До нея стояха синовете ѝ Уолтър и Рон и съчувствено я гледаха.

— Какво се е случило?

— Мамо, спомняш ли си, че Таша умря?

— Да.

— Ти припадна. Шокът. Изтощението. Доктор Блак ти даде успокоително. В болницата си. Той иска да останеш тук ден-два. За да те наблюдава. Пулсът ти не беше съвсем нормален.

— Уолтър, Таша излезе от комата. Тя ми проговори. Доктор Блак трябва да я е чул. И сестрата — питайте я.

— Мамо, отпратила си сестрата в другата стая. Ти си приказвала на Таша, мамо, не тя.

Барбара се бореше със съня.

— Може да съм стара, но не съм изкуфяла — отвърна тя. — Дъщеря ми излезе от комата. Зная го. И ми говореше. Ясно си спомням какво ми каза. Чуй ме, Уолтър. Таша каза: „Стана толкова глупаво, доктор Лаш, препънах се във връзката на маратонката си и се строполих на земята.“ После ме позна и рече „Здрасти, мамо.“ И ме помоли да ѝ помогна. Доктор Блак я чу да моли за помощ. Убедена съм. Защо не направи нищо? Просто си стоеше там.

— Мамо, мамо, той направи за Таша всичко, каквото можеше. Така е най-добре.

Барбара се опита да седне.

— Повтарям ви, не съм изкуфяла. Не съм си въобразила, че Таша е излязла от комата — каза тя. Гневът придаваше на гласа ѝ обичайния ѝ властен тон. — Има някаква ужасна причина, поради която Питър Блак ни лъже.

Уолтър и Роб Колбърт стиснаха дланите на майка си, докато доктор Блак, който стоеше извън полезрението ѝ, пристъпи напред и

заби игла в ръката ѝ.

Барбара Колбърт усети, че потъва в топъл, всепоглъщащ мрак. Тя се опита да се съпротивлява, но бавно се отпусна.

— Най-важно е да почива — увери синовете ѝ Блак. — Колкото и да си мислим, че сме подготвени за загубата на любим човек, когато настъпи моментът на раздялата, шокът може да се окаже непреодолим. По-късно пак ще дойда да я видя.

Когато след визитацията Блак влезе в кабинета си, там го очакваше съобщение от Кал Уайтхол. Трябваше незабавно да му се обади.

— Убеди ли Барбара Колбърт, че снощи е имала халюцинации? — попита Кал.

Питър Блак разбираше, че положението е отчаяно и че няма полза да го лъже.

— Трябваше пак да ѝ дам успокоително. Няма да се остави лесно да я убедим.

Калвин Уайтхол дълго мълча. После тихо каза:

— Мисля, че ти е ясно какво докара на всички ни.

Блак не отговори.

И като че ли госпожа Колбърт не ни е достатъчна, току-що разговарях с Уест Рединг. След като многократно гледал записа, докторът иска проектът му да бъде представен на медиите.

— Не знае ли какво означава това? — слисано попита Блак.

— Не го интересува. Той е побъркан. Настоях да изчака до понеделник, за да подготвим представянето. Дотогава ще трябва да се погрижа за него. Междувременно, предлагам ти да се справиш с госпожа Колбърт.

Кал затръшна слушалката и не остави у Питър Блак никакво съмнение, че очаква да му се подчини.

68.

Рано сутринта Луси Бонавентура взе самолета от Бъфало за Ню Йорк, кацна на „Ла Гуардия“ и в десет часа пристигна в апартамента на Анамари. През шестте години, откакто сестра ѝ живееше там, Луси никога не беше ходила в Йонкърс. Знаеше, че жилището е малко, само с една спалня, поради което винаги бе по-удобно Анамари да ѝ гостува в Бъфало.

След убийството полицаите бяха претърсили апартамента. Дреболиите по масичката бяха събрани на купчина, книгите бяха безразборно натрупани по лавиците. Съдържанието на чекмеджетата в спалнята просто беше нахвърляно обратно вътре.

Бяха се уговорили с домоуправителя той да се заеме с продажбата на апартамента. Луси само трябваше да разчисти. Искаше ѝ се да свърши за един ден, но сега виждаше, че тази работа ще ѝ отнеме и нощта. Беше мъчително да види на тоалетката любимия парфюм на Анамари, недочетената книга върху нощното шкафче, да отвори гардероба с костюмите, роклите и униформите ѝ и да знае, че сестра ѝ никога повече няма да ги докосне.

Всички дрехи и мебели щяха да бъдат дарени на благотворителни организации. „Така поне ще помогнат на нуждаещи се хора — помисли си Луси. — Това все пак е някаква утеха.“

Фран Симънс, репортерката, трябваше да пристигне в 11:30. Докато я чакаше, започна да разчиства тоалетката на Анамари и да подрежда вещите в кашоните, които ѝ даде домоуправителят.

Разплака се, когато откри снимките в чекмеджето — Анамари със сина си на ръце, очевидно само минути след раждането му. Беше ужасно млада и гледаше бебето с огромна нежност. Имаше и други негови снимки, всички с надпис на гърба, „първи рожден ден“, „втори рожден ден“ И така нататък до петия. Красиво дете с искрящи сини очи, тъмнокестенява коса и топла, весела усмивка. „Сърцето ѝ се е късало, когато го е дала за осиновяване“ — каза си Луси. Замисли се дали да покаже снимките на Фран Симънс и реши да го направи. Те

можеха да ѝ помогнат да разбере Анамари и ужасната цена, която бе платила за грешката си.

Фран позвъни на вратата точно в 11:30 и Луси Бонавентура я покани да влезе. За миг двете застанаха една срещу друга, Фран видя пълна, около четирийсет и пет годишна жена с подути очи и приятно, макар и подпухнало от плач лице.

А Луси видя стройна, трийсетинагодишна жена с дълга до раменете светлокестенява коса и синьо-сиви очи. Както на следващия ден обясни на дъщеря си: „Не че беше чак толкова специално облечена — носеше тъмнокафяв костюм с панталон, пъстро шалче и семпли златни обеци — но изглеждаше истинска нийоркчанка. Имаше приятно излъчване и когато ми изказа съболезнованията си за Анамари, усетих, че не го прави лицемерно. Предложих ѝ кафе и тя каза, че с удоволствие би изпила една чашка, затова седнахме на малката кухненска маса на Анамари.“

Фран знаеше, че е най-добре веднага да пристъпи към въпроса.

— Госпожо Бонавентура, започнах да разследвам убийството на доктор Лаш, защото Моли Лаш, която познавам от училище, ме помоли да направя предаване за случая. Тя иска да разкрие истината за тези убийства, също колкото и вие. Лежала е пет и половина години в затвора заради престъпление, което не си спомня да е извършила и което според мен не е извършила. Около смъртта на доктор Лаш има прекалено много неизяснени въпроси. Навремето не са провели следствието с необходимата сериозност и затова сега аз се опитвам да поправа тази грешка.

— Да, нейният адвокат се опитваше да изкара виновна Анамари — гневно си спомни Луси.

— Той е постъпил като всеки друг добър адвокат. Отбелязал е, че според собствените ѝ показания, вечерта на убийството Анамари е била сама в жилището си в Кос Коб, но нямало кой да го потвърди.

— Ако не бяха прекратили процеса, той щеше да подложи Анамари на кръстосан разпит и да се опита да я уличи в убийство. Сигурна съм. Още ли е адвокат на Моли Лаш?

— Да. При това е добър. Госпожо Бонавентура, Моли наистина не е убила доктор Лаш. Не е убила и Анамари. Със сигурност не е убила доктор Джак Мороу, когото почти не е познавала. Трима души са мъртви и съм убедена, че за смъртта им е виновен един и същ човек.

Убиецът трябва да бъде наказан, но това не е Моли Лаш. Този човек е причината да тикнат Моли в затвора. Този човек е причината да я арестуват и заради убийството на Анамари. Искате ли да изпратят Моли Лаш в затвора за нещо, което не е извършила? Или искате да открият убиеца на сестра ви?

— Защо Моли Лаш се срещна с нея?

— Моли е вярвала, че бракът ѝ е щастлив. Очевидно се е заблуждавала. Опитвала се е да открие защо е бил убит съпругът ѝ и защо бракът ѝ се е провалил. Какво по-добро начало от това да разговаря с любовницата му? Ето къде можете да помогнете вие. Анамари се е страхувала от някого или от нещо. Когато са се срещнали, Моли го е забелязала, но вие трябва да сте го разбрали отдавна. Защо е сменила фамилията си и е приела моминското име на майка си? Защо се е отказала да работи в болница? Доколкото зная, тя е била прекрасна медицинска сестра и е обичала професията си.

— Да, така е — тъжно потвърди Луси Бонавентура. — Напускането ѝ беше много мъчително за нея.

„Но аз трябва да разбера защо е напуснала“ — помисли си Фран.

— Госпожо Бонавентура, казахте, че в болницата се е случило нещо — нещо, което ужасно е разстроило Анамари. Имате ли представа какво точно и кога се е случило?

Луси не отговори веднага. Очевидно в душата ѝ се бореха стремежът да запази неопетнена паметта на сестра ей и отчаяното желание да накажат убиеца ѝ.

— Зная, че е било малко преди да убият доктор Лаш — бавно каза тя. — През почивния ден. Някакъв инцидент с млада пациентка. Били са замесени доктор Лаш и неговият партньор доктор Блак. Анамари смяташе, че доктор Блак допуснал ужасна грешка, но не съобщила, защото доктор Лаш я помолил да го запази в тайна. Казал, че ако се разчуело, това щяло да унищожи болницата.

Тя взе кафеарката и въпросително погледна към репортерката. Фран поклати глава и Луси напълни чашата си. После остави кафеарката на котлона и поседя известно време, загледана в чашата, преди да продължи.

— В болниците стават случайни грешки, госпожице Симънс, Всички го знаем. Според Анамари, младата жена тичала, спънала се и получила травма. Когато я докарали в спешното отделение, била

обезводнена. Вместо обичайния солен разтвор, доктор Блак ѝ дал някакво експериментално лекарство и тя изпаднала в кома.

— Но това наистина е ужасно!

— Анамари била длъжна да докладва за случая, но не го направила заради молбата на доктор Лаш. Няколко дни по-късно обаче чула доктор Блак да му казва: „Този път го дадох на подходящ пациент. Веднага подейства.“

— Искате да кажете, че са провеждали експерименти с пациентите, така ли? — шокира се Фран.

— Мога само да ви предам малкото, което съм чувала от Анамари. Обикновено не говореше за това. Но явно имаше нужда да сподели с някого, защото се отпускате, когато пийнеш чаша-две вино. — Луси замълча и отново впери поглед в кафето си.

— Има ли нещо друго? — внимателно попита Фран. Трябваше да научи всичко, което знаеше Луси, но не искаше да я плаши с прекалената си настойчивост.

— Да. Анамари ми каза, че на другата вечер, след като момичето изпаднало в кома, починала възрастна жена, която била получила два инфаркта и от известно време лежала в болницата. Сестра ми не беше сигурна, но подозираше, че са ѝ дали от същото експериментално лекарство и че очевидно тя била „подходящата пациентка“, за която говорел доктор Блак, защото тази седмица не бил починал никой друг и защото доктор Блак бил влизал в нейната стая, без да отбележи нищо в картоната ѝ.

— Защо Анамари не е съобщила за тази смърт?

— Нямала абсолютно никакви доказателства за втория случай, а когато направили изследвания на момичето, резултатите не показвали присъствие на подозрителни вещества. Анамари обаче разговаряла с доктор Блак и го попитала защо не е записал лекарството в картоната на възрастната жена. Той ѝ казал, че не знаела какво говори и я предупредил, че ако започнела да разпространява безпочвени слухове, щял да я съди за клевета. Когато го попитала за младата жена, Блак отговорил, че още в линейката сърдечната ѝ дейност била нарушена.

Луси замълча и отново доля чашата си.

— Помъчете се да я разберете. Отначало Анамари смятала, че първият инцидент е случайна грешка. Тя беше влюбена в Гари Лаш и дори вече знаеше, че е бременна от него, макар да не му беше казала.

Не можеше да повярва, че би могъл да направи нещо лошо и не желаше да причинява неприятности нито на него, нито на болницата. Но после, докато се колебаеше все пак как да постъпи, убиха Джак Мороу и тя се уплаши. Според нея, той започнал да подозира, че в болницата става нещо нередно, но това било само подозрение. Спомена, че искал да ѝ даде да скрие някакви материали, папка с документи или нещо подобно, но не успял. Две седмици по-късно беше убит и Гари Лаш. Анамари изпадна в ужас.

— Още ли го обичаше? — попита Фран.

— Накрая не. Той я избягваше и тя бе започнала да се страхува от него. Когато му съобщила, че е бременна, Лаш ѝ казал да направи аборт. Беше убедена, че ако не съществуваша ДНК-тестовете, щял да се закълне, че детето не е от него. Смъртта на Джак Мороу беше жесток удар за Анамари. Въпреки връзката си с доктор Лаш, според мен тя винаги е обичала Джак. После ми показа снимката на доктор Лаш. „Бях полудяла по него — рече ми тя. — Гари знае как да завърти главата на една жена. Той просто използва хората.“

— Анамари смяташе ли, че нередностите в болницата продължават дори след убийството на Гари Лаш?

— Нямахме как да знае. И освен това, скоро посвети цялата си енергия на бебето, което носеше. Госпожице Симънс, ние умолявахме Анамари да го запази. Щяхме да ѝ помогнем да го отгледа. Но тя го даде за осиновяване, защото смяташе, че не е достойна за майка. Каза ми: „Какво ще обясня на детето си — че съм въртяла любов с баща му, който е бил убит заради това ли? Когато ме попита какъв е бил баща му, трябва ли да му отговоря, че е представлявал опасност за пациентите си и е предавал хората, поверили му живота си?“

— Анамари е казала на Моли, че като лекар и съпруг, Гари Лаш не заслужавал да лежи в затвора заради него — рече Фран.

Луси се усмихна.

— Типично в нейния стил.

— Не мога да изразя колко съм ви признателна, госпожо Бонавентура. И разбирам колко ви е тежко.

— Да, така е. Но преди да си тръгнете, искам да ви покажа нещо. — Луси отиде в спалнята и ѝ донесе снимките от тоалетката. — Това е Анамари с бебето. Вижте колко е млада. През първите пет години осиновителите ѝ пращаха снимки от рождените му дни. Това е

момченцето, от което сестра ми се отказа. Тя плати ужасна цена за грешката си. Ако Моли Лаш наистина е невинна, надявам се, че ще успеете да го докажете. Но ѝ предайте, че по свой собствен начин Анамари също е била в затвор, навярно въображаем, но достатъчно мъчителен. И ако искате да научите от кого се е страхувала, имате право, мисля, да знаете, че това не беше Моли Лаш. Според мен, човекът, който я ужасяваше, беше доктор Питър Блук.

69.

— Какво ти е, Кал? Постоянно ми крещиш, докато най-лошото нещо, което изглежда съм извършила, е, че ти предложих за няколко дни да се откъснеш малко и да поиграеш голф.

— Джена, струва ми се, че дори само като четеш вестниците с всички репортажи за смъртта на онази медицинска сестра и ареста на Моли, би трябвало да разбираш защо съм в такова състояние. Би трябвало да ти е ясно, скъпа, че ако „Америкън Нашънъл“ успее да привлече другите здравноосигурителни фондове и след това атакува самия „Ремингтън“, измежду пръстите ни ще изтече цяло състояние. И двамата знаем, че се омъжи за мен заради онова, което мога да ти дам. Готова ли си да се откажеш от начина си на живот?

— Готова съм да призная нещо друго — ужасно съжалявам, че си взех почивен ден — рязко отвърна тя. Беше последвала Кал в кабинета му, разтревожена от очевидната му напрегнатост по време на закуската.

— Защо не отидеш да видиш Моли? — предложи съпругът ѝ. — Сигурен съм, че се нуждае от утехата ти.

— Толкова ли е сериозно положението, Кал? — тихо попита Джена. — Ще ти кажа нещо — не като твоя съпруга, а като човек, който също се бори да постигне нещо. Познавам те. Колкото и да е тежко, ти ще измислиш начин, за да обърнеш нещата в твоя полза.

Мрачният смях на Калвин Уайтхол прозвуча като кучешки лай.

— Благодаря ти, Джена, имах нужда от тези думи. Мисля, че имаш право.

— Наистина ще отида при Моли. Когато я видях в сряда вечерта, много се изплаших за нея. Беше страшно потисната. Вчера се чухме по телефона, след като госпожа Бари напусна. Стори ми се съкрушена след поредния удар.

— Вече ми разказа за това.

— Зная. Ясно ми е също, че си съгласен с госпожа Бари. И ти не би искал да останеш насаме с Моли, нали?

— Точно така.

— Кал, госпожа Бари дала на Моли двайсетина хапчета за сън, които докторът предписал на сина ѝ. Това ме тревожи. Страхувам се, че в това състояние може да ѝ хрумне да...

— Да се самоубие ли? Каква чудесна идея! Това би отговаряло точно на лекарските прогнози. — Кал погледна над рамото на жена си. — Не се притеснявай, Рита, можеш да ми донесеш пощата.

Когато прислужницата влезе в стаята, Джена заобиколи бюрото и целуна мъжа си по главата.

— Не се шегувай с тези неща, Кал, моля те. Опасявам се, че Моли наистина замисля да се самоубие. Сам я чу онази вечер.

— Не се шегувам. Тя ще си направи услуга, ако избере тази възможност. Ще направи услуга и на много други хора.

70.

Марта Джоунс знаеше, че само Уоли би могъл толкова упорито да звъни на вратата. Тя беше на втория етаж и подреждаше скрина с бельото. Възрастната Жена търпеливо въздъхна и забърза надолу по стълбището, въпреки болките от артрит в коленете.

Уоли стоеше на прага, пъхнал ръце в джобовете си, със сведена глава.

— Може ли да вляза? — с безизразен глас попита той.

— Знаеш, че винаги си добре дошъл, миличък.

Младият мъж пристъпи напред.

— Не искам да заминавам.

— Закъде не искаш да заминаваш, миличък?

— За Калифорния. Мама събира багажа. Тръгваме утре сутрин. Не обичам да пътувам дълго време с кола. Не искам да заминавам. Дойдох да се сбогувам.

„В Калифорния ли? — зачуди се Марта. — Че защо?“

— Уоли, сигурен ли си, че майка ти е казала „Калифорния“?

— Да, Калифорния. Сигурен съм. — Той неспокойно запристъпва от крак на крак, после сбърчи лице. — Искам да се сбогувам и с Моли. Няма да ѝ досаждам, но не искам да замина, без да се сбогувам с нея. Мислиш ли, че мога да се сбогувам с Моли?

— Не виждам защо да не го направиш.

— Довечера ще отида при нея — измърмори той.

— Какво казваш, миличък?

— Трябва да си вървя. Мама иска да отида в клуба.

— Чудесна идея. Ти винаги ходиш с удоволствие там, Уоли. Чуй, не те ли вика майка ти? — Тя отвори вратата. Една стоеше на стъпалата пред къщата и търсеше сина си с поглед.

— Уоли е тук — провикна се. Марта. — Хайде, Уоли. — Любопитството я накара да прекоси моравата, без да си прави труда да облича палто. — Една, вярно ли е, че заминавате за Калифорния?

— Влизай в колата, Уоли — нареди Една Бари. — Закъсняваш, знаеш го. — Той неохотно се подчини и затръшна вратата след себе си. Една се завъртя към съседката си.

— Марта — прошепна тя. — Не зная дали ще стигнем до Калифорния или до Тимбукту, но трябва да се махна оттук. Всеки път щом включа телевизора, като че ли чувам все нови лоши новини за Моли. Последната е, че комисията по условно освобождаване щяла да заседава в понеделник. Прокурорът искал да я върнат в затвора. Ако постигне своето, тя ще трябва да доизлежи присъдата си за убийството на доктор Лаш.

Марта потръпна.

— О, Една, зная. Сутринта го чух по новините. Ужасно е. Би трябвало да пратят бедното момиче не в затвора, а в психиатрия. Но не бива да се разстройваш толкова, че да напускаш дома си.

— Имаш право. Вече трябва да вървя. По-късно пак ще си поговорим.

Когато се прибра в къщата си, Марта бе замръзнала от студ и реши, че има нужда от чаша чай. Когато го запари, тя седна на масата и бавно започна да отпива от ароматната течност. „Клетата Една — помисли си възрастната жена. — Изпитва угризения, че напусна работата си при Моли, но нямаше друг избор, разбира се. На първо място стои Уоли... Като се замислиш — с въздишка си напомни тя, — това само идва да покаже, че щастието не се купува с пари. Цялото богатство на Карпентър не е в състояние да спаси Моли от затворническата килия.“

Спомни си за известното и богато семейство от Гринидж, за което бяха говорили по сутрешните новини. Беше чела за Наташа Колбърт, момичето, останало в кома цели шест години. Когато починала, бедната ѝ майка била смазана от скръб, получила инфаркт и нямало изгледи да оживее. „Може би Господ ще се смили над нея, ако я прибере при себе си — поклати глава тя. — Цялата тази мъка...“

Марта отмести назад стола си и се върна на втория етаж, за да продължи с подреждането на скрина. През цялото време не преставаше да я гризе натрапчиво усещане. Накрая осъзна каква е причината. „Една ще припадне, ако разбере, че Уоли ме е питал дали може да се сбогува с Моли Лаш и че аз съм му отговорила утвърдително. О, я стига — реши тя, — сигурно просто така си е

дрънкал, както обикновено. Така или иначе, утре заминават. Няма смисъл да разстройвам бедната Една, като ѝ го споменавам. И без друго си има достатъчно грижи.“

71.

Когато се раздели със сестрата на Анамари, Фран Симънс поседя няколко минути в автомобила си и обмисли следващите си стъпки. Едно беше Гари Лаш и Питър Блук да са объркали лекарството на пациентка, в резултат на което тя е изпаднала в кома, и друго — после умишлено да са прикрили грешката си. Колкото и да беше ужасно, това обаче не можеше да се сравнява със съзнателното използване на експериментално средство, за да сложат край на живота ѝ. Но очевидно Анамари Скали беше вярвала в последното.

„А щом тя е присъствала, но не е била в състояние да докаже подозренията си, как бих могла да се надявам аз да го докажа, и то след толкова време?“ — запита се Фран.

Според Луси Бонавентура, Анамари ѝ каза, че Питър Блук не само е допуснал тази грешка, но и навярно е убил възрастна пациентка. Дали това можеше да се е превърнало в достатъчен мотив, за да убие и Гари Лаш? Неговата смърт елиминираше достоверен свидетел на престъплението.

Напълно възможно, реши тя. Ако човек повярваше, че лекар би могъл да убие хладнокръвно. Но защо?

В колата беше студено. Фран запали двигателя и включи отоплението на максимум. „Не е само заради температурата навън — помисли си репортерката. — Каквито и ужаси да са ставали в онази болница, те са причинили жестоки страдания на много хора. Но защо? Защо? Моли е била наказана за престъпление, което убедена съм, не е извършила. Анамари се е отказала от детето и работата, които е обичала, просто за да се самонакаже. Младо момиче е изпаднало в кома заради експериментално лекарство. Възрастна жена преждевременно е починала, бидейки включена в същия експеримент. И това са само случаите, които са ми известни. Възможно е да има и други. Господи, това би могло да продължава и сега — стъписано си помисли Фран. — Но кълна се, че отговорът на загадката е във връзката между Гари Лаш и Питър Блук. Трябва да има някаква

причина, поради която Лаш е повикал Блак в Гринидж и буквално му е подарил партньорството в принадлежащата на семейството му болница.“

Покрай колата мина жена с куче и любопитно погледна към Фран. „Най-добре да тръгвам“ — каза си тя. Знаеше къде трябва да отиде сега — при Моли, за да се опита да открие какво се крие зад отношенията между Гари Лаш и Питър Блак. Ако успееше, може би най-сетне щеше да разбере какво е ставало в болницата.

На път за Гринидж позвъни в офиса си, за да провери дали има някакви съобщения. Гюс Бранд искаше да разговаря с нея. Имал да ѝ каже нещо спешно.

— Преди да ме свържеш с него, виж дали информационният отдел ми е подготвил материал за Гари Лаш и Калвин Уайтхол — каза на секретарката си тя.

— Чака те на бюрото, Фран. Тази купчина ще ти стигне за цяла седмица, особено с всички неща за Калвин Уайтхол.

— Нямам търпение да ги прочета. Благодаря ти. А сега ме свържи с Гюс, моля те.

Шефът ѝ тъкмо се канеше да излезе на обяд.

— Добре, че ме хвана, Фран — каза той. — Изглежда, че след понеделник следобед ще се наложи да посещаваш приятелката си Моли Лаш в пандиза. Току-що предадох изявлението на прокурора, че не се съмнявал в отмяната на условното ѝ освобождаване. И щом получил официално съобщение, моментално щял да я прати обратно в „Найънтик“.

— Не могат да постъпят така с Моли! — възкликна тя.

— Могат, разбира се. И предполагам, че ще го направят. Навремето тя се отърва леко, защото призна, че е убила съпруга си. После, веднага щом я освободиха, започна да твърди, че не била виновна. Това само по себе си е нарушаване на условното освобождаване, миличка. И с това ново обвинение в убийство, как би гласувала, ако ти решаваше дали мястото ѝ е зад решетките? Както и да е, пригответи репортаж за довечера.

— Добре, Гюс. До скоро — със свито сърце отвърна Фран.

Имаше намерение да позвъни на Моли и да ѝ каже, че трябва да я види, но когато шефът ѝ спомена за обяд, ѝ хрумна друга идея. Сюзън Бранигън, доброволката от кафенето в „Лаш“, работеше в

болницата от десет години, а това означаваше, че е била там, когато младата пациентка е изпаднала в кома. Такива неща не се случваха често. Може би щеше да си спомни кое е това момиче и какво е станало с него.

За да провери версията на Анамари, трябваше да поговори със семейството на момичето и да научи подробности за инцидента. Нямахше големи шансове, ала все пак можеше да опита. „Но се надявам да не се натъкна на доктор Питър Блак — помисли си Фран. — Той ще побеснее, ако разбере, че продължавам да разпитвам за болницата.“

Стигна в кафенето към един и половина. Обедната почивка беше в разгара си и доброволките имаха много работа. На бара се суетяха две жени, но Фран с разочарование видя, че нито една от тях не е Сюзън Бранигън.

— Можете да седнете на бара или ако изчакате малко, тъкмо разчистват една от масите — предложи ѝ служителката на входа.

— Предполагам, че госпожа Бранигън не е на работа днес — рече Фран.

— О, тук е. Ето я, в момента излиза от кухнята.

— Може ли да почакам за някоя от нейните маси?

— Имате късмет. Онази, за която ви споменах, е в нейния участък. Като че ли вече е готова.

Тя я настани и ѝ подаде менюто. Минута по-късно се разнесе бодър глас:

— Добър ден. Решихте ли какво ще поръчате или ви трябва още малко време?

Фран вдигна поглед и незабавно разбра, че Сюзън Бранигън не само си я спомня, но и вече знае коя е. Стиснала палци да не срещне отказ, тя отвърна:

— Много се радвам да ви видя отново, госпожо Бранигън.

Възрастната жена просия от удоволствие.

— Когато онзи ден си бърбихме, не знаех, че приказвам с толкова известна личност, госпожице Симънс. Веднага щом разбрах, започнах да ви гледам по вечерните новини. Репортажите ви по случая Моли Лаш много ми допадат.

— Виждам, че в момента сте заета, но по-късно бих искала да си поговорим няколко минути, ако сте съгласна, разбира се. Предишния път много ми помогнахте.

— А после убиха онова бедно момиче, за което ме питахте, Анамари Скали, медицинската сестра. Не можах да повярвам. Мислите ли, че го е извършила Моли Лаш?

— Не. Кога ще се освободите, госпожо Бранигън?

— Към два часа. Дотогава кафенето се изпразва. Като стана дума за това, предполагам, че е най-добре да взема поръчката ви.

Фран погледна към менюто.

— Сандвич и кафе, моля.

— Веднага ще ви ги донеса и ако ме изчакате, ще се радвам пак да си побъбрим.

Половин час по-късно Фран се огледа наоколо. „Точно както ми каза госпожа Бранигън — помисли си тя. — Все едно, че са обявили евакуация.“ Кафенето внезапно бе опустяло. Тракането на съдове и разговорите бяха стихнали. Сюзън Бранигън беше разчистила масата с обещанието да се върне след миг.

Когато отново се появи, доброволческата ѝ престилка вече я нямаше и носеше в двете си ръце по чаша кафе.

— Така е много по-добре — въздъхна тя, остави кафетата и се настани срещу Фран. — Както ви казах, аз си обичам работата, само че краката ми не са на същото мнение. Но вие не сте дошли тук да си приказваме за краката ми и току-що се сетих, че след трийсет минути имам час при фризьорката, така че с какво мога да ви помогна?

„Тази жена ужасно ми харесва — помисли си Фран. — Веднага пристъпва към въпроса.“

— Госпожо Бранигън, онзи ден ми казахте, че работите тук от десет години, нали?

— Точно така. И ако е рекъл Господ, ще ги докарам до двайсет.

— Убедена съм. Бих искала да ви попитам за нещо, което се е случило в болницата доста отдавна. Всъщност, било е малко преди да бъдат убити доктор Мороу и доктор Лаш.

— О, госпожице Симънс, тук се случват толкова много неща — възрази госпожа Бранигън. — Не съм сигурна, че ще мога да ви помогна.

— Възможно е обаче да си спомните този случай. Докарали са млада жена, която получила травма, докато тичала и изпаднала в кома. Надявам се, че знаете нещо за нея.

— Нещо за нея ли? — възкликна Сюзън Бранигън. — Говорите за Наташа Колбърт. Престоя в нашия Център за хронично болни години наред. Почина едва снощи.

— Починала е снощи?

— Да. Беше много тъжно. Когато инцидентът се случил, тя беше само двайсет и три годишна. Паднала, докато тичала за здраве и в линейката сърдечната ѝ дейност била нарушена. Нали сте чували за семейство Колбърт — вестникарските магнати? Много са богати. След инцидента с момичето, родителите ѝ дариха пари за Център за хронично болни и го нарекоха на нейно име. Погледнете оттатък моравата — онази красива двуетажна сграда хей там.

„Сърдечната ѝ дейност била нарушена — помисли си Фран. — Кой е бил шофьорът на линейката? Ами санитарите?“ Трябваше да разговаря с тях. Едва ли щеше да е трудно да ги открие.

— Майка ѝ припадна, когато снощи Таша почина. В момента е тук и разбрах, че също е получила инфаркт. — Сюзън Бранигън сниши глас. — Виждате ли онзи красив мъж там? Той е син на госпожа Колбърт. Двама братя са. Единият от тях постоянно е при нея. Другият дойде тук да хапне преди час.

„Ако умре от скръб заради смъртта на дъщеря си, госпожа Колбърт сигурно ще е поредната жертва на онова, което се разиграва тук“ — каза си Фран.

— Синовете ѝ го приемат много тежко — продължи Сюзън Бранигън. — Разбира се, те са изгубили сестра си още преди повече от шест години, но все пак е мъчително, когато наистина настъпи краят. — Тя отново зашепна: — Чух, че след като Таша издъхнала, госпожа Колбърт сякаш откачила. Според сестрата, тя крещяла, че Таша излязла от комата и ѝ говорила — което, разбира се, е абсолютно невъзможно. Твърдяла, че дъщеря ѝ казала нещо от рода на „Стана толкова глупаво, доктор Лаш, препънах се във връзката на маратонката си и се строполих на земята“, а после и „Здрасти, мамо“.

Фран усети, че гърлото ѝ се свива.

— Сестрата била ли е в стаята с госпожа Колбърт? — едва успя да изрече думите тя.

— Таша лежеше в отделен апартамент ѝ госпожа Колбърт отпратила сестрата в дневната. Искала да остане сама с дъщеря си. Но когато Таша умираше, госпожа Колбърт не била сама. В последния

момент се появил докторът. Той казва, че не чул нищо и че госпожа Колбърт халюцинирала.

— Кой е бил докторът? — попита Фран, макар да бе убедена, че вече знае отговора.

— Шефът на болницата, доктор Питър Блак.

„Ако преди повече от шест години подозренията на Анамари са били верни и ако госпожа Колбърт е права за случилото се снощи, изглежда, че след като е съсипал живота на Таша, оставяйки я жив труп, Блак е продължил да експериментира с нея“ — помисли си Фран.

Тя безпомощно погледна към мъжа, когото ѝ бе посочила Сюзън Бранигън. Искаше ѝ се да се втурне към него, да го предупреди, че доктор Питър Блак представлява опасност за майка му и че трябва да я отведе от болницата, преди да е станало късно.

— А, ето го доктор Блак — каза госпожа Бранигън. — Отива при господин Колбърт. Надявам се да не му носи лоша вест.

Питър Блак тихо заговори на мъжа, който кимна, изправи се и го последва навън.

— О, божичко — възкликна възрастната жена, — предчувствам, че се е случило най-лошото.

Фран не отговори. На излизане Питър Блак я забеляза и двамата си размениха погледи. Очите му бяха студени, гневни, заплашителни — определено не очи на лекар.

„Ще те накарам да си платиш — помисли си Фран. — Даже да е последното нещо, което ще направя!“

72.

Винаги, когато някакъв проблем започнеше да придобива застрашителни мащаби, Калвин Уайтхол притежаваше завидната способност да запазва пълно спокойствие. Тази способност бе подложена на изпитание от телефонния разговор с Питър Блак в четири и половина следобед.

— Правилно ли съм те разбрал? — бавно попита Кал. — Значи ми казваш, че Фран Симънс седяла в кафенето на болницата и клюкарствала с една от доброволките, когато си отишъл да съобщиш на сина на Барбара Колбърт, че майка му е починала, така ли?

Въпросът беше реторичен.

— Разговаря ли после с доброволката, за да я попиташ за какво са си бърбили с Фран Симънс?

Питър Блак се обаждаше от библиотеката в дома си и държеше в ръка втората си чаша скоч.

— Когато се разделих със синовете на госпожа Колбърт, госпожа Бранигън вече я нямаше. Обадих ѝ се вкъщи. Добре че успях да я открия. Беше ходила на фризьор.

— Не ме интересува къде е ходила — ледено рече Уайтхол. — Интересува ме какво е казала на Симънс.

— Разговаряли за Таша Колбърт — мрачно отвърна Питър Блак. — Симънс я попитала дали знае нещо за млада пациентка, която преди повече от шест години получила травма и изпаднала в кома. Госпожа Бранигън явно ѝ е обяснила коя е тази пациентка и ѝ е разказала каквото знае за нея.

— Несъмнено е споменала, и за твърдението на Барбара Колбърт, че е чула дъщеря си да говори, преди да умре.

— Да, Кал, и какво ще правим?

— Аз ще си спася кожата. Ти ще си допиеш скоча. Двамата ще си поговорим по-късно. Дочуване, Питър.

Блак почти не чу изцракването на слушалката. Той пресуши остатъка от съдържанието на чашата си и незабавно отново я напълни.

В продължение на няколко минути Калвин Уайтхол остана неподвижен, докато обмисляше и отхвърляше възможните си действия. След известно време вече бе взел решение. Задълбочено го анализира и стигна до заключението, че така ще се справи с два от проблемите си — Уест Рединг и Фран Симънс.

Той набра номера на лабораторията. Телефонът иззвъня десетина пъти, преди да му отговорят.

— Гледах записа, Калвин. — Развълнуваният глас на доктора звучеше почти младежки. — Съзнаваш ли какво сме постигнали? Уреди ли изявленията за пресата?

— Точно затова се обаждам, докторе — спокойно отвърна Кал. — Вие не гледате телевизия, затова няма откъде да знаете за кого говоря, но има една млада жена, която е широко известна като репортерка, която прави журналистически разследвания и с която се уговорих да дойде, за да ви интервюира. Тя разбира, че трябва да сме абсолютно дискретни, но иска веднага да започне подготовката на трийсетминутно извънредно предаване, което ще бъде излъчено след седмица. Изключително важно е да провокираме обществения интерес, така че когато представяме това поразително научно откритие, предаването да бъде гледано в цялата страна. Всичко трябва внимателно да се планира.

Уайтхол получи отговора, който очакваше.

— Много съм доволен, Калвин. Разбирам, че може да имаме някои дребни юридически проблеми, но това е нищо в сравнение с постижението ми. На седемдесет и шест годишна възраст искам да получа признание за успехите си, преди да е изтекло времето ми.

— И ще го получите, докторе.

— Струва ми се, че не ми каза името на младата жена.

— Симънс, докторе. Фран Симънс.

Калвин затвори слушалката и натисна бутона на интеркома, който го свързваше с апартамента над гаража.

— Ела тук, Лу — нареди той.

Макар Кал да не бе предупредил, че тази вечер ще излиза и че по-рано Джена беше заминала със своя автомобил, Нокс очакваше да го повикат. Знаеше достатъчно, за да му е ясно, че Кал има сериозни проблеми и че рано или късно ще прибегне до неговата помощ, за да ги реши.

Както винаги, се оказа прав.

— Лу — почти любезно каза старият му съученик, — доктор Лоуг в Уест Рединг се превърна в досадна пречка, също като Фран Симънс.

Нокс зачака.

— Ако щеш вярвай, но уреждам госпожица Симънс да интервюира добрия доктор. Струва ми се, че по това време няма да е зле да си наблизю. Трябва да ти кажа, че в лабораторията на доктор Лоуг има ужасно много запалителни вещества. Зная, че никога не си влизал в къщата, затова ще ти обясня. Лабораторията се намира на втория етаж, но е леснодостъпна благодарение на външно стълбище откъм задната веранда, което води право към нея. Прозорецът към верандата винаги е откряхнат за проветрение. Всичко ти е ясно, нали, Лу?

— Да, Кал.

— Господин Уайтхол, Лу. Моля те. Иначе може да се изпуснеш пред чужди хора.

— Извинете ме, господин Уайтхол.

— В лабораторията има ясно обозначена кислородна бутилка. Сигурен съм, че умен човек като теб би могъл да хвърли нещо запалено в стаята, да се спусне по стълбището и да се отдалечи, преди да избухне бутилката. Съгласен ли си?

— Съгласен съм, господин Уайтхол.

— Тази задача може да ти отнеме няколко часа. Разбира се, извънредните ти услуги винаги се възнаграждават по достойнство. Знаеш го.

— Да, господине.

— Чудех се как е най-подходящо да убедя госпожица Симънс да отиде във фермата. Естествено, това трябва да бъде запазено в тайна. Ето защо мисля, че би трябвало да получи информация, на която да не е в състояние да устои, за предпочитане от анонимен източник. Схващаш ли идеята ми?

Лу се усмихна.

— Тоест от мен.

— Точно така. Какво ще кажеш, Лу?

— Познаваш ме. — Нокс преглътна името на Кал, преди да го е произнесъл. — Обичам да играя тази игра.

— Винаги си се справял отлично. Този път би трябвало да е особено интересно. И доходно, Лу. Не го забравяй.

Докато двамата се усмихваха, Лу си спомни за бащата на Фран Симънс и за информацията, която му беше предал. Тогава му каза, че чул Кал да говори за нови акции, които на следващия ден щели да скочат до небето. Симънс веднага изтегли четиридесет хиляди долара от фонда за библиотеката, като си мислеше, че ще ги върне след няколко дни. Онова, което го накара да посегне на живота си, бе второ теглене с фалшифицирания му подпис, увеличило липсата до четиристотин хиляди. Той знаеше, че след като признае вината си, никой няма да му повярва какво се е случило.

Навремето Кал прояви необичайна щедрост, помисли си Нокс. Позволи му да задържи първите четиридесет хиляди долара, които Симънс лековерно беше напъхал в ръцете му, и евтините ценни книжа, които глупакът доверчиво бе купил на името на Лу.

— Като се има предвид миналото, струва ми се, че е най-добре аз да позвъня на Фран Симънс, господине — каза на бившия си съученик той. — С нетърпение го очаквам.

73.

Веднага щом излезе от болницата, Фран телефонира на Моли от колата.

— Непременно трябва да те видя — настойчиво каза тя.

— Както знаеш, аз съм си, тук — отвърна Моли. — Идвай. Джена е при мен, но скоро си тръгва.

— Надявам се да не се разминем. Отдавна се опитвам да си уредя среща с нея и съпруга ѝ. Пристигам след няколко минути.

„Закъснявам — помисли си Фран, като си погледна часовника и видя, че след половин час трябва да е на път за Ню Йорк, — но наистина искам да видя как е Моли. Сигурно вече е научила за заседанието на комисията по условно освобождаване в понеделник.“ Дойде ѝ наум, че ако Джена още е там, няма да може да попита Моли защо Гари Лаш е поканил Питър Блак за партньор. Тя със сигурност щеше да го съобщи на съпруга си. Разбира се, Фран знаеше, че като на своя най-добра приятелка, Моли и без това може да разкаже на Джена за какво са разговаряли.

В три и десет тя зави по отбивката към къщата на Моли. Отпред беше паркиран мерцедес-кабрио, автомобилът на Джена.

„От толкова години не съм я виждала — помисли си Фран. — Чудя се дали още изглежда страхотно като някога?“ Докато си спомняше за ученическите си години, за миг я обзе старото чувство за малоценност.

Когато бяха, в „Крандън Академи“, всички знаеха, че семейството на Джена няма пари. Самата тя често се шегуваше: „Моят прапрадядо натрупал огромно състояние, но наследниците му го пропилили!“ Но никой не можеше да оспори синята ѝ кръв. Подобно на предците на Моли, тези на Джена бяха английски заселници от края на седемнайсети век, пристигнали в Бостън като богати служители на английската корона, а не като повечето други, надяващи се да си изкарат прехраната в Новия свят.

Моли отвори вратата, още докато Фран се приближаваше по алеята. Очевидно я бе чакала на прозореца. Видът ѝ стресна Фран. Изглеждаше призрачно бледа, около очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Време за срещи със стари приятели — каза тя. — Джена изчака, за да се видите.

Джена седеше в кабинета и разглеждаше купчина снимки. Когато съзря Фран, скочи на крака.

„Пак ще се срещнем“ — изпя тя, втурна се към нея и я прегърна.

— Не ми припомняй за онази идиотска история на класа, която написах — с драматична гримаса я помоли Фран. След кратката прегръдка, тя отстъпи назад. — Хей, Джена, не е ли време да започнеш вече да погрозняваш?

Наистина изглеждаше прекрасно. Тъмнокестенявата ѝ коса падаше с небрежна елегантност точно до ръба на яката, огромните ѝ кафяви очи блестяха, стройното ѝ тяло се движеше с наглед несъзнателна грация, сякаш красотата, която притежаваше, и комплиментите, които получаваше, ѝ се падаха по право.

За миг Фран се почувства така, като че ли часовникът се е върнал назад. През онези четири години в гимназията трите бяха станали наистина близки, докато работеха по годишника на класа. Сега тази стая ѝ напомняше за кабинета, в който го пишеха, целият пълен с купчини папки, пръснати снимки и камари стари списания.

— Днес беше много полезен ден — каза Моли. — Джена дойде още в десет. Прегледахме всичко от бюрото и лавиците на Гари. Изхвърлихме адски много неща.

— Не беше забавно, но за това има време по-късно, нали, Фран? — попита Джена. — Когато този кошмар свърши, Моли ще дойде в града и ще остане в апартамента при мен. Ще прекараме дни наред в новия салон на красотата, който открих, и просто ще ги оставим да се погрижат за нас. Ще пазаруваме до безкрай, после ще ходим в най-добрите нийоркски ресторанти. Ще започнем от „Цирк 2000“.

Говореше с такава увереност, че за миг Фран загуби представа за действителността и наистина ѝ повярва — дотолкова, че се почувства изоставена и ѝ се прииска и тя да участва. Пак старите терзания, помисли си тя.

— Вече не вярвам в чудеса, но ако това чудо наистина стане, Фран определено ще е сред участниците в отпразнуването му — рече

Моли. — Без вас двете нямаше да издържа досега.

— Ще успееш, обещавам ти в качеството си на съпруга на Кал Всемогъщия — усмихна се Джена. — Й като стана дума за него, Фран, боя се, че заради онази история със сливането постоянно е зает и нервен. Ужасна комбинация. Другата седмица съм свободна почти всеки ден, но ще е най-добре да изчакаш с опитите си да се срещнеш с Кал.

Тя прегърна Моли.

— Трябва да тичам, пък и Фран може да иска да си поговори с теб. Наистина се радвам, че се видяхме, Фран. Другата седмица, нали?

Фран се замисли. Ако отменяха условното освобождаване на Моли, това щеше да се случи в понеделник и Джена със сигурност щеше да е при нея.

— Какво ще кажеш за вторник, някъде към десет, в твоята кантора?

— Чудесно.

Моли изпрати Джена до вратата. Когато се върна в кабинета, Фран каза:

— Моли, съвсем скоро трябва да тръгвам обратно за Ню Йорк, затова ще съм съвсем кратка. Сигурна съм, че си чула за извънредното заседание на комисията по условно освобождаване в понеделник.

— А, да, не само чух, но и получих призовка да присъствам. — Лицето и гласът ѝ бяха спокойни.

— Зная какво си мислиш, — но не бързай, Моли. Ще изскочи нещо, кълна ти се. Днес разговарях със сестрата на Анамари и тя ми разказа ужасяващи неща за болницата „Лаш“. Отнасят се за мъжа ти и Питър Блак.

— Питър Блак не е убил Гари, Те бяха много близки.

— Моли, ако е вярна дори само половината от онова, което подозирам за него, Питър Блак е изверг, способен на всякакви низости. Точно това исках да те попитам и се надявам, че знаеш отговора. Защо съпругът ти е поканил Питър Блак да се премести тук и да стане негов партньор? Проучих миналото на Блак. Като лекар не е бил нищо особено и не е имал нито стотинка, за да подпомогне компанията. Никой не подарява хей така половин болница на стар приятел — какъвто всъщност не вярвам да му е бил Блак. Известна ли ти е причината, поради която Гари го е поканил тук?

— Когато се запознах с Гари, Питър вече беше в болницата. Никога не е ставало дума за това.

— Точно както се опасявах. Моли, не зная какво търся, но моля те, позволи ми пак да дойда и да прегледам нещата на Гари, преди да изхвърлиш нещо от тях. Възможно е да попадна на следа.

— Щом искаш — безразлично отвърна Моли. — Вече занесох в гаража три пълни чувала с боклуци. Ще ги прибера в килера. Ами снимките?

— Запази ги засега. Може да използваме някои в предаването.

— А, да, предаването! — въздъхна Моли. — Нима са изтекли само десет дни, откакто те помолих да започнеш разследване, което смятах, че ще докаже невинността ми? О, наивната аз — с посърнала усмивка каза тя.

„Изгубила е всякаква надежда — помисли си Фран. — Знае, че по всяка вероятност в понеделник ще я върнат в затвора, за да доизлежи остатъка от десетгодишната си присъда и че я очаква нов процес за убийството на Анамари Скали.“

— Моли, погледни ме — каза тя.

— Да, Фран.

— Трябва да ми имаш доверие, Моли. Убедена съм, че убийството на Гари е само едно от поредица престъпления, които ти със сигурност не би могла и не си извършила. Вярвай ми, ще го докажа и тогава ще бъдеш напълно оправдана.

„Трябва да ми повярва“ — каза си Фран с надеждата, че думите ѝ са прозвучали достатъчно убедително. Тя разбираше, че Моли отново потъва в апатия и депресията е неизбежна.

— И тогава ще отида в онзи салон и ще обиколя най-добрите ресторанти в Ню Йорк. — Моли замълча и поклати глава. — Вие с Джена сте страхотни приятелки, но мисля, че бъркате фактите с фантазиите. Боя се, че участта ми е предрешена.

— Моли, довечера имам репортаж и трябва да вървя да го подготвя. Моля те, не изхвърляй нищо. — Фран погледна надолу към канапето. Снимките бяха пръснати по дамаската. Гари Лаш присъстваше навсякъде.

Моли забеляза, че гледа към тях.

— Преди да дойдеш, с Джена се бяхме отдали на спомени. Четиримата наистина сме имали чудесни моменти или поне така си

мислех аз. Бог знае какво си е мислил навремето любящият ми съпруг. Сигурно нещо от рода на „О, божичко, поредното излизане със степфордската съпруга.“

— Престани, Моли! Престани да се самоизмъчваш.

— Да се самоизмъчвам ли? Защо да го правя? С това вече се е заел целият свят. Изобщо не се налага да му помагам. Фран, връщай се спокойно в Ню Йорк. Не се безпокой за мен. А, почакай — само един кратък въпрос. Трябват ли ти тези стари списания? Прегледах ги, но това са просто медицински статии, които е чел Гари. Опитах се да се задълбоча, но явно интелектуалното ми любопитство ми изневерява.

— Той ли ги е писал?

— Не, само е отбелязал онези, които са го интересували.

„Каквото е интересувало Гари Лаш като лекар, определено интересува и мен“ — помисли си Фран.

— Позволи ми да взема списанията, Моли. Ще им хвърля един поглед, после ще ги изхвърля. — Тя се наведе и вдигна от пода тежката купчина.

Моди отвори вратата пред нея. Фран застана за миг на прага, разкъсвана между необходимостта да побърза и неохотата да остави приятелката си в това очевидно отчаяно състояние.

— Успя ли да си спомниш нещо ново, Моли?

— Да, струва ми се, но също като всичко останало, това са само звуци и налудни идеи, които не означават нищо. Високопарните ми приказки, че ще си спомня всичко, определено бяха изхвърляне, не смяташ ли? Изглежда, идният понеделник ще ми донесе още четири и половина години безплатна стая и храна, и това, без да се брои присъдата за убийството на Анамари.

— Не падай духом, Моли!

„Не падай духом, Моли.“ Тази мисъл се въртеше из главата на Фран, докато маневрираше през по-натовареното от обикновено движение по обратния път за Ню Йорк.

74.

— Не искам да ходя в Калифорния, мамо. — С напредването на деня гласът на Уоли Бари ставаше все по-войнствен.

— Уоли, просто повече няма да приказваме за това — твърдо отсече майка му.

Пред безпомощния поглед на Една синът ѝ изхвърча от кухнята и изтича нагоре по стълбището. Цял ден категорично беше отказвал да си изпие лекарството и тя започваше да се страхува.

„Трябва да се махнем от тук — помисли си възрастната жена. — Когато си ляга, ще му разтворя хапчетата в чаша топло мляко. Това ще му помогне да заспи и да се успокои.“

Една погледна към недокоснатия обяд на Уоли. Обикновено имаше добър апетит и тази вечер в опит да го зарадва, тя приготви любимото му ястие — телешки котлети с аспержи и картофено пюре. Но вместо да се храни, той седеше на масата с кисело изражение и мърмореше. Гласовете в главата му отново се обаждаха. Госпожа Бари разбираше какво става и това я плашеше.

Телефонът извъня. Една, бе сигурна, че е Марта. Трябваше бързо да вземе решение. Щеше да ѝ е приятно да поседи на чаша чай с нея, но не и тази вечер. Ако Уоли пак заговореше за ключа и вечерта на убийството на доктор Лаш, съседката ѝ можеше да започне да взима приказките му насериозно.

„Навярно всичко е само във въображението му — каза си тя, както всеки път, щом синът ѝ споменеше за случая. — Ами ако не е? — за миг се зачуди Една, после поклати глава. — Даже да е бил там, той не е виновен.“ Телефонът извъня за четвърти път и тя най-последно вдигна слушалката.

Марта Джоунс бе набрала номера на Една след мъчителна вътрешна борба. Знаеше, че трябва да я предупреди за разговора си с Уоли и за това, че синът ѝ иска да се сбогува с Моли. Щеше да ѝ предложи, преди да заминат на следващата сутрин, да го закара там и

да му позволи да поговори с нея. Това щеше да го успокои, мислеше си Марта.

— Просто реших да намина и да се сбогувам с теб и Уоли, ако е удобно — рече тя, когато Една отговори.

— Честно казано, Марта, толкова се забавих със събирането на багажа, че най-добре изобщо да не те пускам в къщата. Защото, ако си позволя да поседна дори за минута, после просто няма да имам воля да продължа. Какво ще кажеш да дойдеш утре сутрин и да закусваме заедно?

„Е, не мога да я насилвам — помисли си Марта. — Гласът ѝ наистина звучи уморено. Излишно ще я разстроя.“

— Чудесно — с престорена бодрост отвърна тя. — Надявам се, че Уоли ти помага.

— Уоли вече си е в стаята и гледа телевизия — рече Една. — Днес беше един от тежките му дни, затова ще му сложа двойна доза лекарство в чаша топло мляко и ще му я занеса.

— О, това със сигурност ще му подейства — добре — съгласи се Марта. — До утре тогава.

Тя затвори, облекчена от мисълта, че Уоли е на сигурно място в стаята си и скоро ще заспи. „Предполагам, че се е отказал от идеята тази вечер да иде при Моли — реши Марта. — Една тревога по-малко.“

75.

Сред водещите новини в емисията беше смъртта на Наташа Колбърт, прекарала шест години в кома, последвана след по-малко от двайсет и четири часа от смъртта на майка ѝ, прочутата с благотворителната си дейност Барбара Канън Колбърт.

Фран седеше на бюрото си в студиото и мрачно гледаше кадрите на екрана — Таша, весело момиче с огненочервена коса, и нейната красива, елегантна майка. „И двете са убити от Питър Блак — помисли си репортерката, — макар че реалистично погледнато, навярно никога няма да успее да го докажа.“

Беше разговаряла с Филип Матюс, който мрачно ѝ съобщи, че в понеделник следобед Моли почти със сигурност ще бъде върната в затвора.

— Говорих с нея малко след като ти си си тръгнала, Фран — каза адвокатът. — После телефонирах на доктор Даниълс. Тази вечер ще отиде да я види, И той е на мнение, че ако комисията отмени условното ѝ освобождаване, Моли ще изпадне в пълна депресия. Аз ще съм при нея, разбира се, и той също иска да присъства за всеки случай.

„Това е един от случаите, в които мразя професията си“ — помисли си Фран, когато ѝ дадоха знак, че е неин ред.

— Кънектикътската комисия по условно освобождаване свиква извънредно заседание в понеделник следобед и има голяма вероятност Моли Карпентър Лаш да бъде върната в затвора, за да доизлежи остатъка от десетгодишната си присъда за убийството на съпруга си доктор Гари Лаш.

Тя завърши репортажа си с думите:

— През последната година в страната бяха оправдани трима осъдени за убийство или поради откриването на нови доказателства, или поради признанията на действителните виновници. Адвокатът на Моли Лаш заяви, че ще се бори с всички средства да не я връщат в затвора, както и да докаже невинността ѝ по обвинението в убийство на Анамари Скали.

Фран с облекчена въздишка откачи микрофона и се изправи. Едва бе успяла да стигне навреме, за да я гримират и да си облече ново сако. На влизане в студиото само махна с ръка на Тим. Преди началото на спортните новини пуснаха реклами и той ѝ извика:

— Изчакай ме, Фран. Искам да говоря с теб.

На идване беше оставила списанията от Моли на бюрото си и само бе хвърлила поглед на подготвения от информационния отдел материал за Лаш и Уайтхол. Нямаше търпение да го прочете и докато чакаше Тим, тя разлисти страниците.

Стори ѝ се подробен и изключително задълбочен. Тази вечер щеше да ѝ се отвори доста четене.

— Сигурно имаш намерение да четеш цяла вечер.

Фрай вдигна поглед. На прага стоеше Мейсън.

— Бързо си пожелай нещо — отвърна тя. — Повтори същото, което си мислех. Пожелай си и ще се сбъдне.

— Никога не съм чувал за такова нещо, но няма проблем. Ето: пожелавам си да изядеш един хамбургер заедно с мен. Как ти звучи? — засмя се той. — Днес се чух по телефона с майка ми и когато ѝ казах, че онзи ден съм ти позволил да платиш вечерята, тя ми се развика. Не ѝ харесвало мъжете и жените да си делят сметките, освен ако не ставало дума за делова среща или за изпаднал германец. С моята заплата не трябвало да съм толкова стиснат. — Тим се усмихна. — Струва ми се, че имаше право.

— Не съм съвсем сигурна, но да, с удоволствие бих хапнала хамбургер — само че набързо, ако не възразяваш. — Фран посочи към купчината папки и списания. Трябва да започна да преглеждам всички тези неща.

— Чух за извънредното заседание на комисията за условно освобождаване. Това ще е изпитание за Моли, нали?

— Да, така е. Как върви разследването?

Фран се поколеба.

— В болницата „Лаш“ стават ужасни неща, дори отвратително, но тъй като още нямам никакви доказателства, най-добре изобщо да не говоря за това.

— Може би няма да е зле да се пооткъснеш за малко — предложи Тим. — Съгласна ли си да отидем в „Пи Джей“?

— Естествено, от там ще си стигна вкъщи за две минути.

Той с лекота вдигна списанията и папките от бюрото ѝ.

— Всичко ли ще ти трябва?

— Да. Имам на разположение цял уикенд.

— Звучи забавно. Да вървим.

По време на вечерята в „Пи Джей Кларк“ приказваха за бейзбол — за началото на пролетните тренировки, за преимуществата и недостатъците на различни играчи и отбори.

— Най-добре да внимавам. Ти спокойно можеш да оглавиш спортната редакция — каза Тим, докато плащаше сметката.

— Там може да се справя по-добре, отколкото със сегашната си работа — кисело отвърна Фран.

Той настоя да я изпрати до жилището ѝ.

— Няма да те оставя да мъкнеш всичко това. Ще ти откъснат ръцете. Но те уверявам, че няма да ти досаждам.

Когато излязоха от асансьора на нейния етаж, Тим спомена за смъртта на Наташа и Барбара Колбърт.

— Всяка сутрин излизам да тичам каза той. — И днес, докато правех поредната обиколка, се замислих как Таша Колбърт тичала също като мен, препънала се, паднала и повече никога не дошла в съзнание.

„Препънала се във връзката на маратонката си?“ — помисли си Фран, докато отваряше вратата и палеше лампата.

— Къде да оставя тези неща? — попита Тим.

— Хей там, на онази маса, ако обичаш.

— Няма проблем. — Той се завъртя и се насочи към изхода. — Предполагам, че си спомних за Таша Колбърт, защото я докараха в болницата, когато баба ми беше там.

— Наистина ли?

Тим излезе в антрето.

— Да. Тогава бях при баба ми. Таша беше през две стаи от нейната. Баба почина на другия ден. — Той замълча за миг, после сви рамене. — Е, лека нощ, Фран. Изглеждаш уморена. Не работи до много късно. — Тим си тръгна, без да забележи ужасеното изражение на лицето ѝ.

Тя затвори вратата и се облегна на нея. Беше абсолютно убедена, че баба му е била възрастната жена, за която е говорила Анамари

Скали и за която първоначално е било предназначено експерименталното лекарство, превърнало в жив труп Таша Колбърт.

76.

— Преди да си тръгна, Моли, ще ти дам успокоително, което ще ти помогне да спиш нормално тази нощ — каза доктор Даниълс.

— Както желаете, докторе — безразлично отвърна тя. Бяха в дневната.

— Ще ти донеса чаша вода — рече психиатърът и се изправи, за да отиде в кухнята.

Моли се сети за шишенцето със сънотворни таблетки, което бе оставила на кухненския плот.

— Мивката на бара е по-близо, докторе — бързо каза тя.

Знаеше, че Даниълс внимателно я наблюдава, докато преглъщаше хапчето.

— Наистина съм добре — увери го Моли, като остави чашата.

— Ще се почувстваш много по-добре, след като се напиш както трябва. Легни си веднага щом си тръгна.

— Разбира се. — Тя го изпрати до вратата. — Минава девет. Съжалявам. Сигурно ви провалих вечерите тази седмица, нали?

— Нищо не си провалила. Утре ще си поговорим.

— Благодаря ви.

— Не забравяй. Веднага си легни, Моли. Съвсем скоро ужасно ще ти се доспи.

Тя изчака, докато се увери, че Даниълс е потеглил, превъртя два пъти ключа и настъпи с крак резето на пода. Този път звукът ѝ се стори познат и не я изпълни с ужас.

„Въобразила съм си всичко — мрачно си помисли Моли, — този звук, усещането, че онази вечер в къщата е имало и друг човек. Просто така ми се е искало.“

Дали беше изключила всички лампи в кабинета? Не можеше да си спомни. Вратата беше затворена. Тя я отвори и потърси с ръка ключа. Когато в стаята стана светло, нещо привлече вниманието ѝ. Някакво движение навън. Човек? Да. На светлината на лампата Моли

видя Уоли Бари, застанал на моравата само на няколко крачки от прозореца, загледан в нея. Тя нададе уплашен вик и се завъртя.

И внезапно кабинетът се преобрази. Отново имаше ламперия, както... преди... Ето го Гари, седнал с гръб към нея на бюрото си — отпуснат напред, целият облян в кръв.

Кръвта се стичаше от дълбока рана на главата му, попиваше в дрехите на гърба му, събираше се на бюрото и образуваше локва на пода.

Моли се опита да изкрещи, но не успя. Тя се завъртя и умолително погледна към Уоли за помощ, но той беше изчезвал. По ръцете, лицето и дрехите ѝ имаше кръв.

Зашеметена, Моли със залитане излезе от кабинета, качи се в стаята си и се свлече на леглото.

Събуди се дванайсет часа по-късно, все още замаяна от сънотворното. Разбираше, че оживелият кървав ужас е само част от непоносимия кошмар, в който се е превърнал животът ѝ.

Фран знаеше, че ако се опита да чете в леглото, веднага ще заспи, затова си облече удобна стара пижама, настани се на кожения фотьойл и вдигна крака върху табуретката.

Първо се зае с материала за Гари Лаш. Учил в добра гимназия и колеж, но не в най-престижните. „Обзалагам се, че не са го приели“ — каза си тя. — Завършил със среден успех, после продължил в медицинския университет „Меридиън“ в Колорадо. След това постъпил на работа при баща си. Скоро баща му починал и Гари оглавил болницата.

И звездата му започнала да изгрява. Годежът с богатата Моли Карпентър. Все повече статии за болницата „Лаш“ и нейния обаятелен шеф. После за Гари и неговия партньор Питър Блак, основали „Ремингтън Хелт Мениджмънт“ с финансовата помощ на Калвин Уайтхол.

Пищната му сватба с Моли. Репортажи за красивата двойка — Гари и Моли на бенефиси, благотворителни балове и така нататък.

Успоредно продължаваха статиите за болницата и здравноосигурителния фонд, включително докладите на Гари пред медицински форуми. Фран прочете някои. Обичайните празни приказки, реши тя и ги отдели настрани.

Всичко останало беше свързано със смъртта му. Купища материали за убийството, процеса и Моли.

Фран неохотно реши, че няма абсолютно никакви данни Гари Лаш да е бил нещо повече от обикновен лекар, достатъчно умен, за да се ожени за богата жена и да влезе в бизнеса със здравното осигуряване. Поне до убийството му.

Е, идваше ред на всемогъщия Калвин Уайтхол, с въздишка си помисли тя. Четирийсет минути по-късно очите ѝ пареха от умора.

— Този тип вече е нещо друго — гласно каза тя. — Струва ми се, че подходящото определение за него е „безмилостен“, не „всемогъщ“. Цяло чудо е, че не са го прибрали зад решетките.

Списъкът от дела, заведени срещу Кал Уайтхол през годините, изпълваше много страници. Няколко от тях бяха уредени със „запазена в тайна сума“, докато повечето бяха прекратявани в негова полза.

Имаше голям брой статии за бъдещото поглъщане на по-малки здравноосигурителни фондове от „Ремингтън Хелт Мениджмънт“, споменаваше се и за вероятността да бъде погълнат самият „Ремингтън“.

„Сделката със сливането, наистина е заплашена — помисли си Фран, без да престава да чете. — Уайтхол има много пари, но според тези статии, някои от най-големите акционери на конкурентната «Америкън Нашънъл» също са достатъчно богати. Всички те вярват, че бъдещето на медицината в страната се нуждае от личност като президента на «Америкън», бившият министър на здравеопазването.“

За разлика от Гари Лаш, Уайтхол не се занимаваше с благотворителност. Един факт обаче бързо разсъни Фран. Навремето Калвин Уайтхол бе членувал в комисията на фонда заедно с баща ѝ! Името му се споменаваше в статиите за присвояването. „Изобщо не знаех, че е участвал — помисли си тя. — Но откъде и да зная? Тогава бях още малка. Мама не говореше за случая и скоро след самоубийството на татко двете напуснахме Гринидж.“

В статиите имаше няколко размазани снимки на баща ѝ. Надписите под тях не бяха ласкателни.

Фран стана и отиде до прозореца. Минаваше полунощ и макар много от апартаментите да светеха, беше ясно, че градът потъва в сън.

„Когато най-после се срещна с Уайтхол, ще му задам няколко трудни въпроса — гневно си каза тя. — Например, как татко е успял да източи толкова много пари от фонда, без да забележат? Навярно ще може да ме насочи къде да открия информация дали е взимал парите на части, или наведнъж. Калвин Уайтхол е финансист. Още по онова време е бил богат. Би трябвало да е в състояние да ми обясни някои неща за баща ми или поне да ми каже как да ги науча.“

Изкушаваше се да си легне, но реши да прелисти няколко от списанията, които бе взела от Моли. Първо прегледа датите на кориците. Моли ѝ беше казала, че са стари, но Фран с изненада видя, че първите са още отпреди двайсет години. Най-новите бяха отпреди тринайсет.

Започна с най-стария брой. В съдържанието бе отбелязана статия със заглавие „Апел за трезвомислие“. Името на автора ѝ се стори смътно познато, но не можеше да си спомни откъде. Фран я прочете. „Не ми харесва как разсъждават тези хора“ — ужасена от текста, си помисли тя.

Във второто списание — отпреди осемнайсет години — имаше статия от същия автор. Казваше се „Дарвин, оцеляването на най-пригодните и състоянието на човечеството през третото хилядолетие“. Придружаваше я снимка на автора, професор от медицинския университет „Меридиън“, в лабораторията си заедно с двама от най-обещаващите си студенти.

Очите на Фран се разшириха от удивление, когато свърза лицето на учения със смътно познатото ѝ име, а после разпозна и асистентите му.

— Право в десетката! — възкликна тя. — Това обяснява всичко.

78.

В десет часа сутринта в събота Калвин Уайтхол пушна плана си в действие. Той повика Лу Нокс в кабинета си, така че Лу да телефонира на Фран Симънс в негово присъствие.

— Ако я няма, ще опитваш на всеки половин час — каза той. — Искам да отиде в Уест Рединг още днес или най-късно утре. Повече не мога да държа под контрол нашия приятел доктор Лоуг.

Нокс знаеше, че от него не се очаква отговор. На подобен етап от реализацията на замисъла Кал имаше склонност да мисли на глас.

— Носиш ли клетъчния телефон?

— Да, господине. — Щяха да използват клетъчен телефон, не само защото, ако Фран имаше идентификатор, щеше да покаже надпис „АНОНИМНО ОБАЖДАНЕ“, но и за да се гарантират отвсякъде. Номерът беше регистриран под измислено име в окръг Уестчестър, Ню Йорк.

— Хайде, давай. И се постарай да я убедиш. Ето ти номера. Добре, че го имаше в указателя. — „Ако го нямаше — каза си Кал, — спокойно можех да накарам Джена да го поиска от Моли, като се престоря, че ми трябва, за да си уговоря среща с репортерката.“ Но се радваше, че не се е наложило. Това щеше да наруши принципното му правило: колкото по-малко хора участват в плана ти, толкова по-добре.

Лу взе листа хартия и набра номера. На второто иззвъняване слушалката се вдигна. Той кимна на Кал, който напрегнато го наблюдаваше.

— Ало — каза Фран.

— Госпожица Симънс? — попита Лу, като имитира лекия немски акцент на покойния си баща.

— Да, кой е там, моля?

— Не мога да ви кажа по телефона, но вчера в болницата ви чух да разговаряте с госпожа Бранигън. — Той направи драматична пауза. — Госпожице Симънс, аз работя в болницата и вие имате право. Там наистина става нещо ужасно.

В дневната си, все още по пижама, хванала безжичния телефон в ръка, Фран отчаяно се заоглежда за химикалката си, забеляза я върху табуретката и взе малкия бележник от масата.

— Убедена съм в това — спокойно отвърна тя, — но за съжаление не съм в състояние да го докажа.

— Мога ли да ви се доверя, госпожице Симънс?

— Какво искате да кажете?

— Има един старец, който разработва нови лекарства, изпробвани тайно върху пациенти в „Лаш“. Той се страхува, че доктор Блак ще го убие и иска да разкаже за проучванията си, преди да успеят да му попречат. Знае, че това ще го вкара в беда, но не го интересува.

„Трябва да говори за доктор Ейдриън Лоу, авторът на, онези статии“ — помисли си Фран.

— Разговарял ли е с някого за това? — попита тя.

— Сигурен съм, че не е. Аз пренасям негови пратки до болницата. Правя го от известно време, но до вчера не знаех какви са. Той сподели с мен за експериментите. Беше ужасно възбуден. Исква светът да узнае какво е направил, за да изкара момичето на Колбърт от кома, преди да почине. — Той замълча за миг и сниши глас: Госпожице Симънс, той дори го има на запис. Гледах го.

— Бих искала да поговоря с него — като се опитваше да запази спокойствие, отвърна Фран.

— Госпожице Симънс, той е възрастен човек и живее като отшелник. Може да твърди, че искал хората да научат за него, но въпреки това се страхува. Ако доведете със себе си някого, няма да ви каже нищо.

— Щом иска да отида сама, няма проблем. Всъщност, даже предпочитам така.

— Тази вечер към седем удобно ли ви е?

— Разбира се. Къде трябва да отида?

Лу направи триумфален жест на Кал.

— Знаете ли къде е Уест Рединг, Кънектикът, госпожице Симънс? — попита той.

79.

Една позвъни на Марта рано в събота сутринта.

— Уоли още спи, така че явно ще тръгнем късно — каза тя, като се мъчеше да говори нехайно. Всъщност, искаше ѝ се да каже на съседката си да не си прави труда да идва, за да се сбогува, но знаеше, че това ще прозвучи ужасно нелюбезно, особено след като предишната вечер я беше отпратила.

— Ще приготвя кейк — отвърна Марта. — Уоли много го обича. Само ми звъни, когато сте готови, и веднага ще дойда.

През следващите два часа Марта с нетърпение очакваше Една да ѝ се обади. Подозираше, че нещо не е наред. Напрежението в гласа на приятелката ѝ сутринта се усещаше още по-силно, отколкото предишната вечер. Освен това, забелязала бе, че точно преди девет, вечерта автомобилът на Една потегля нанякъде, което също не беше нормално, защото тя се страхуваше да шофира нощем. Да, нещо определено не беше наред.

„Може би за тях наистина ще е най-добре да отидат някъде — реши тя. — Март е отвратителен месец, пък и всички тези лоши новини — убийството на онази медицинска сестра в Роуейтън, вероятното връщане на Моли Лаш в затвора — не че не трябваше да я затворят някъде, разбира се — смъртта на госпожа Колбърт и дъщеря ѝ Наташа.“

Една ѝ се обади в 11:30.

— Идвам — облекчено отвърна Марта.

Още в мига, в който влезе в кухнята, тя видя, че е имала право да се тревожи. Уоли очевидно пак беше в мрачно настроение. Пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, разрошен, той хвърляше яростни погледи към майка си...

— Виж какво съм ти донесла, Уоли — рече Марта. Тя разопакова алуминиевото фолио и му показва кейка. — Още е топъл.

Той изобщо не ѝ обърна внимание.

— Просто исках да си поговоря с нея, мамо. Какво лошо има в това?

„О, божичко — помисли си Марта. — Обзалагам се, че е ходил да види Моли Лаш.“

— Не съм влизал вътре. Само надникнах. И предишния път не влязох. Не ми вярваш, нали?

Марта забеляза уплашеното изражение на лицето на приятелката си. „Не биваше да идвам — каза си тя и се огледа наоколо, сякаш търсеше някакъв начин да избяга. — Една не обича да съм тук, когато Уоли е разстроен. Понякога езикът му се развързва. Чувала съм го даже да я обижда.“

— Уоли, скъпи, хапни си от кейка на Марта — помоли го Една.

— Снощи Моли направи също като предишния път, когато бях там, мамо. Включи лампата и се уплаши. Но не знам защо се уплаши снощи. Доктор Лаш не беше като миналия път целият в кръв.

Марта остави ножа, с който се готвеше да разреже сладкиша. Тя се завъртя към старата си приятелка.

— За какво говори Уоли, Една? — тихо попита тя. Парчетата от мозайката бавно започваха да се подреждат в главата ѝ.

Една избухна в сълзи.

— Това са глупости! Той не знае какво говори. Кажи ѝ, Уоли. Кажи ѝ, че просто си говориш!

Сълзите ѝ очевидно го стреснаха.

— Извинявай, мамо. Обещавам, че повече няма да говоря за Моли.

— Не, Уоли, мисля, че се налага — възрази Марта. — Една, ако Уоли знае нещо за смъртта на доктор Лаш, въпреки че ти е син, трябва да го заведеш в полицията и да го оставиш да им го разкаже. Не можеш да допуснеш да върнат онази жена в затвора, ако не е убила мъжа си.

— Уоли, изнеси багажа от колата. — Гласът ѝ звучеше примирено и очите ѝ умолително гледаха Марта. — Зная, че си права. Ще оставя Уоли да разкаже каквото знае в полицията, но ми дай време до понеделник сутринта. Трябва да намеря адвокат, който да го защитава.

— Ако Моли Лаш е прекарала пет и половина години в затвора за престъпление, което не е извършила, и ти си го знаела, струва ми се,

че ти е нужен адвокат за самата теб — тъжно отвърна Марта.
Двете замълчаха, докато Уоли шумно дъвчеше парче от кейка.

80.

През остатъка от съботната сутрин Фран прочете статиите от и за доктор Ейдриън Лоу. „В сравнение с него доктор Кеворкян е като Албърт Швайцер^[1]“ — помисли си тя. Философията на Лоу беше поразително проста: благодарение на напредъка на медицината, хората живеели прекалено дълго. Възрастните изразходвали финансовите и медицински средства, които можели да намерят по-добро приложение.

В една от статиите се твърдеше, че сложното лечение на много хронично болни хора било излишно разхищение. Това решение трябвало да се взима от медицинските специалисти и да се изпълнява без съгласието на роднините.

В друга се обясняваше теорията на Лоу, че психически непълноценните били полезен, навярно дори необходим източник за разработването на нови или непроверени лекарства. Те можели да получат рязко подобрене или да умрат. И в двата случая за тях щяло да е по-добре.

В статиите се проследяваше кариерата на доктор Лоу. С времето теориите му станали толкова ужасяващо откровени, че бил уволнен от университета и дори изключен от Американската медицинска асоциация. Дори бил даден под съд за умишленото убийство на трима пациенти, но вината му не била доказана. След това изчезнал. Тя най-после си спомни къде е чувала за него — бяха обсъждали възгледите му в часовете по етика в колежа.

Дали Гари Лаш бе настанил доктор Лоу в Уест Рединг, за да продължи там научните си изследвания? И навярно беше повикал втория му всеотдаен студент Питър Блак в болницата „Лаш“, за да му помага да провежда експериментите върху нищо неподозиращите пациенти? Определено започваше да изглежда така.

„Има логика — помисли си Фран. — Ужасна, жестока логика. Ако е рекъл Господ, тази вечер ще получа доказателства. Ако иска така наречените му постижения да станат известни, този луд доктор е

попаднал точно на когото трябва. Божичко, нямам търпение да го видя!“

Непознатият ѝ беше обяснил как да стигне при Лоу. Уест Рединг се намираще на стотина километра северно от Манхатън. „Радвам се, че е март, а не август“ — каза си тя. Знаеше, че през лятото Мерит Паркуей е задръстена от отпускари, пътуващи към морето. Въпреки това имаше намерение да тръгне много по-рано от необходимото. Трябваше да е там в седем.

Замисли се какви записващи устройства да вземе със себе си. Не искаше да изплаши Лоу, но се молеше да ѝ позволи да документира разговора, дори може би да го заснеме. Накрая реши да вземе и касетофона, и видеокамерата си. И двата уреда се събираха в чантата, заедно с бележника ѝ.

Старите интервюта на доктора бяха подробни и дълги. „Надявам се, че все още е склонен да обяснява на всички теориите си“ — помисли си Фран.

В два часа свърши с подготовката на въпросите, които искаше да му зададе. В три и петнайсет взе душ и се облече. После позвъни на Моли, за да провери как е и се разтревожи от унилия ѝ глас.

— Сама ли си, Моли?

— Да.

— Някой няма ли да ти идва на гости?

— Обади се Филип. Искаше да дойде довечера, но Джена ще е тук. Помолих го да изчака до утре.

— Моли, още не мога да говоря за това, но тук се случват разни неща. Изглеждат ми обещаващо. Май съм попаднала на нещо, което ще ти е от помощ.

— Добри новини ли, Фран?

— Моли, довечера трябва да съм в Кънектикът и ако тръгна сега, ще мога да се отбия за няколко минути и при теб. Какво ще кажеш?

— Не се безпокой за мен, Фран.

— Ще бъда при теб след час — каза репортерката и веднага затвори, за да не даде на Моли възможност да откаже.

„Тя се е предала — помисли си Фран, докато нетърпеливо натискаше бутона на асансьора. — В това състояние нито за миг не трябва да я оставяме сама.“

[1] Швайцер, Албърт (1875–1965) — елзаски писател, мисионер, лекар и композитор, живял в Африка, Носител на Нобелова награда за мир от 1952 г. — Бел.ред. ↑

81.

„Аз съм виновен — не преставаше да се самообвинява Филип Матюс. — Когато Моли излезе от затвора, трябваше насила да я вкарам в колата. Тя не знаеше какво прави, когато даде изявление за пресата. Не разбираше, че не може да признае вината си пред комисията по условно освобождаване, след което да излезе навън и да заяви тъкмо обратното. Защо не ѝ го обясних? Прокурорът можеше да поиска връщането ѝ в затвора още тогава. Това означава, че сега я преследва само заради второто обвинение... Единствената ми възможност да не го допусна, е, когато в понеделник се изправим пред комисията, да ги убедя, че съществува голяма вероятност да не е виновна за смъртта на Анамари Скали. Трябва да помоля членовете на комисията да разберат, че тя всъщност не е имала намерение да се отказва от признанията си, а по-скоро е искала да възвърне спомените си за онази вечер, за да може изцяло да приеме случилото се. Възможно е този аргумент да ги убеди. Ако успея да накарам Моли да се придържа към тази версия... Тя каза на репортерите, че вечерта на убийството на Гари Лаш в къщата като че ли имало и друг човек. Каза също, че дълбоко в себе си не вярвала да е способна да отнеме човешки живот. Може би ще успея да убедя комисията, че това изявление е било направено от жена, потънала в скръб и отчаяние, а не от измамничка, опитваща се да се измъкне на свобода. Мога да докажа, че в затвора е страдала от клинична депресия... И все пак всичките ми аргументи за психическото ѝ състояние няма да постигнат нищо, ако не ги накарам да се усъмнят във вината ѝ за смъртта на Анамари Скали. Всичко се свежда до това.“

Ето защо в събота привечер Филип Матюс се отправи към ресторант „Морски фар“ в Роуейтън. Около паркинга, на който бе убита Анамари Скали, вече нямаше полицейска лента. Въпреки лошото състояние на настилката и почти изтритите бели линии, обозначаващи местата за паркиране. Въпреки това беше използваем. По нищо не личеше, че там е загинала млада жена, заради която Моли

Лаш може да прекара остатъка от живота си в затвора, защото по обувката и в колата ѝ е била открита кръв от жертвата.

Филип водеше със себе си свой доверен детектив. Двамата подготвяха защитата, която щеше да представи в съда.

Моли беше казала, че когато онази вечер излизала от ресторанта, от паркинга потеглял средно голям седан. Детективът вече беше установил, че поне в продължение на няколко минути преди да си тръгне Анамари, заведението не е напуснал нито един клиент.

Според Моли, тя се насочила право към автомобила си. На идване забелязала на паркинга джип, но не знаела дали е на Анамари. Детективът смяташе, че трябва да е стъпила в кръвта, която впоследствие бяха открили по подметката ѝ, и че е оставила отпечатък в колата си.

„Всички доказателства са косвени — ядосано си помисли Филип и закрачи към ресторанта. — Кръвта по обувката ѝ е единствената сериозна улика, която я свързва с убийството. Ако убиецът е бил в седана, това означава, че е чакал на паркинга, защото Моли го е видяла да потегля от там. Значи след като е убил Анамари, той е изтичал при автомобила си и е напуснал паркинга в момента, в който Моли е излизала от ресторанта. Оръжието на убийството не беше открито. Мога да изтъкна предположението, че на асфалта са се стекли няколко капки кръв от ножа и че Моли случайно ги е настъпила, без да забележи... Но остава още един въпрос, който все още не сме в състояние да обясним — каза си адвокатът, докато хвърляше последен поглед към паркинга. — Мотивът на неизвестния убиец. Защо някой е проследил Анамари Скали до ресторанта, изчакал я е да излезе и я е убил? Нищо в личния ѝ живот, освен връзката ѝ със съпруга на Моли преди години, не насочва към възможна причина. Фран Симънс имаше някаква теория за болницата, която беше свързана с Анамари. Мога само да се надявам, че ще открие нещо — при това скоро!“

Когато влезе в ресторанта, Филип с радост видя, че на бара е Боби Бърк. Още по-голямо облекчение го изпълни, когато не забележа Гладис Флугъл. Детективът го бе предупредил, че нейната версия за това как Моли се опитала да попречи на Анамари да си тръгне и се втурнала след нея с всяко следващо повтаряне ставала все по-сензационна.

Филип седна на бара.

— Здравсти, Боби — каза той. — Ще ми дадеш ли едно кафе?

— Божичко, колко сте бърз, господин Матюс. Предполагам, че госпожица Симънс веднага ви е позвънила.

— За какво говориш, Боби?

— Преди час телефонирах на госпожица Симънс и ѝ оставих съобщение.

— Какво съобщение?

— За онази двойка, която търсехте и която беше тук в неделя вечер, спомняте ли си? Днес случайно се отбиха да обядват. От Норуок са. Оказа се, че в понеделник сутрин заминали за Канада и се върнали едва снощи. Можете ли да повярвате, те дори не знаеха какво се е случило! С удоволствие щели разговарят с вас. Казват се Хилмър. Артър и Джейн Хилмър.

Боби сниши глас.

— Господин Матюс, само между нас да си остане, но когато им обясних какви показания е дала на ченгетата Гладис, те се изсмяха. Не били чули госпожа Лаш да вика два пъти „Анамари“. Според тях, извикала само веднъж. И били сигурни, че не е извикала „Почакай!“ Всъщност, госпожа Хилмър извикала „Почакайте“, за да се опита да привлече вниманието на Гладис, когато минавала покрай тях.

Филип Матюс знаеше, че с годините е станал циник. Хората бяха толкова предсказуеми и никога не го разочароваха. В този момент обаче се чувстваше като дете в Страната на чудесата.

— Дай ми номера на семейство Хилмър, Боби — рече той. — Това е чудесна новина!

Момчето се усмихна.

— Има още нещо, господин Матюс. Те ми казаха, че на идване онази вечер забелязали на паркинга някакъв тип да седи в средно голям седан. Дори успели добре да видят лицето му, защото когато паркирали, го осветили с фаровете си. Могат да го опишат. Убеден съм, че такъв човек изобщо не е влизал тук, господин Матюс. Тогава почти нямаше клиенти и си спомням отлично.

„Моли още в началото каза, че видяла от паркинга да потегля средно голям седан — помисли си Филип. — Може би най-последно успяхме да открием каквото ни трябва.“

— Семейство Хилмър казаха, че тази вечер щели да се приберат вкъщи най-рано към девет, господин Матюс. Но ако някой искал да ги

види след това, можел да заповяда. Разбират колко важно може да се окаже това за госпожа Лаш и са готови да помогнат.

— Ще ги чакам пред вратата — отвърна адвокатът. — О, Господи, ще ги чакам пред вратата!

— Онази вечер паркирали точно до чисто нов мерцедес. Спомняли си го, защото било студено и искали да са колкото може по-близо до входа. Обясних им, че според мен това е била колата на госпожа Лаш.

— Явно не съм наел не когото трябва да ми помага в разследването, Боби. Откъде, си научил всичко това? — попита Филип. Боби любезно се усмихна.

— Господин Матюс, баща ми е служебен защитник и е добър учител. И аз имам намерение да стана като него.

— Имаш страхотна основа — отвърна Филип. — Дай ми кафето, Боби. Имам нужда от него.

Докато отпиваше, той се колебаеше дали да позвъни на Моли и веднага да ѝ съобщи за семейство Хилмър, но после се отказа. „Ще изчакам докато лично се срещна с тях — реши адвокатът. — Възможно е да ми кажат и други неща. И трябва да заведа при тях художник — още утре — за да получим представа за човека, когото са видели на паркинга. Това може да се окаже нашето спасение! О, Моли — помисли си Филип, представил си тъжното ѝ, измъчено лице. — Бих дал дясната си ръка, за да те избавя от този кошмар. Бих дал всичко на света, за да те видя отново усмихната.“

82.

Калвин Уайтхол методично подготвяше Лу за задачата му в Уест Рединг. Той подчерта, че елементът на изненада е от основно значение за успеха на плана.

— Надявам се, че прозорецът на терасата на лабораторията ще е отворен, за да можеш безшумно да хвърлиш вътре напоени с бензин парцали. Иначе няма да имаш друг избор, освен да счупиш стъклото — каза Кал. — Сега разбирам, че фитилът на нашето малко устройство е къс, но би трябвало да ти даде достатъчно време, за да се спуснеш по стълбата и да се отдалечиш от сградата преди експлозията.

Нокс внимателно слушаше обясненията на Кал. Доктор Лоуг му позвънил, ужасно развълнуван от предстоящото интервю. Било ясно, че изгаря от нетърпение да покаже на Фран Симънс своята лаборатория и Лу можел да разчита, че двамата ще са там, когато избухне бомбата.

— Ако открийт останките им в лабораторията, случаят много повече ще прилича на злополучен инцидент — небрежно рече Кал, — но ако са долу, може и да успеят да избягат от къщата. От горния етаж обаче няма да могат да успеят — продължи той. — Вратата към терасата е с две отделни ключалки и доктор Лоуг винаги я държи заключена, защото се страхува, че ще го убият.

„И има право“ — помисли си Нокс, но после призна пред себе си, че както обикновено, Кал проявява забележителна педантичност, която несъмнено щеше да гарантира успеха му.

— Освен ако ти не прецакаш работата, Лу. Излишно е да ти казвам, да внимаваш! Пожарът и експлозията ще се погрижат и за доктора, и за Фран Симънс. Къщата е над стогодишна, вътрешното стълбище е съвсем тясно и стръмно. Ако взривът е толкова мощен, колкото предполагам, няма начин да се измъкнат от лабораторията, да изтичат по коридора и да се спуснат по стълбището навреме. Но разбира се, трябва да си готов и за такава възможност.

С други думи Кал му казваше, че трябва да носи пистолета си. Бяха минали седем години, откакто не бе стрелял с него, но някои навици никога не се забравяха. Като да караш велосипед или да плуваш, помисли си Лу. Последния път изборът му се беше спрял върху друго оръжие — здрав, остър нож.

Къщата се намираше в уединена гориста местност. Някой все пак можеше да чуе взрива, но Кал го увери, че щял да има достатъчно време да напусне района и да се върне на шосето, преди да се появят полицията и пожарникарите. Нокс се опитваше да не проявява външно нетърпението си. Достатъчно често бе ходил във фермата и познаваше околността, а и определено можеше да се грижи за себе си.

В пет часа напусна апартамента. Беше прекалено рано, но Кал бе предвидил всички евентуални възможности за забавяне като например улични задръствания.

— Трябва да имаш достатъчно време, за да скриеш колата, преди да пристигне Фран Симънс.

Докато седяше зад волана, Кал заобиколи гаража и отиде при него.

— Просто исках да те изпратя — с приятелска усмивка каза той. — Джена е на гости на Моли Лаш. Когато се върнеш, ела да пийнем по чашка в къщата.

„Е, след такива задачи, няма проблем да ти викам Кал — помисли си Лу. — Много благодаря, старо приятелче.“ Той запали двигателя и се насочи на север към Мерит Паркуей, първият етап от важното му пътуване до Уест Рединг.

83.

На Фран ѝ се стори, че състоянието на Моли се е влошило в сравнение с предишния ден. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове, зениците ѝ бяха ужасно разширени, а устните и кожата ѝ — пепелявосиви.

Седяха в кабинета и репортерката я забеляза на няколко пъти да се оглежда, сякаш всичко наоколо я изненадваше.

„Изглежда толкова самотна, толкова отчаяна — помисли си Фран, — толкова уплашена. Ех, ако родителите ѝ можеха да са тук.“

— Моли, зная, че не е моя работа, но трябва да те попитам нещо. Майка ти не може ли да остави баща ти и да дойде при теб? Имаш нужда от нея.

Моли поклати глава и безразличието за миг напусна гласа ѝ.

— Категорично не, Фран. Ако баща ми не беше получил удар, сега и двамата щяха да са тук, убедена съм. Страхувам се, че ударът е бил много по-сериозен, отколкото ми казаха. Разговарях с него и ми се стори добре, но с всички неприятности, които им причиних, ако му се случи нещо, докато мама е тук, вече със сигурност ще се побъркам.

— Още по-тежко ще им е, ако те загубят.

— Какво искаш да кажеш?

— Ужасно съм разтревожена за теб, Филип също, а и Джена, сигурна съм. Ще ти го кажа направо — има много голяма вероятност в понеделник да те върнат в затвора.

— А, най-после го казахме направо — въздъхна Моли. — Благодаря ти, Фран.

— Изслушай ме. Мисля, че даже да те върнат в „Найънтик“, съвсем скоро пак ще си на свобода — вече не условно. Името ти ще е напълно реабилитирано!

— Имало едно време — промълви Моли. — Не знаех, че вярваш в приказки.

— Престани! Моли, не ми се ще да те оставя в това състояние, но трябва да вървя. Имам среща, която е ужасно важна за много хора,

особено за теб. Иначе нямаше да се отделя от теб. И знаещ ли защо? Защото ми се струва, че вече си се предала. Според мен, решила си изобщо да не се изправяш пред комисията по условно освобождаване.

Моли иронично повдигна вежди, но не й възрази.

— Повярвай ми, моля те. Ще открием истината. Убедена съм. Вярвай в мен. Вярвай във Филип. За теб това дори може би не е важно, но той те обича и няма да се успокои, докато не докаже, че всъщност си жертва на подъл замисъл.

— Ужасно ми харесваше онзи момент от „Американска трагедия“ на Драйзър — прошепна Моли. — Надявам се, че си го спомням вярно: „Обичай ме, докато умра и после ме забрави.“

Фран се изправи.

— Моли — тихо каза тя, — ако наистина решиш да сложиш край на живота си, ще намериш начин да го направиш независимо дали си сама, или около теб е „папската гвардия“, както казваше баба ми. Ще ти призная нещо: бясна съм на баща ми за това, че се самоуби. Той открадна много пари и щеше да отиде в затвора. Но после щеше да излезе на свобода и аз щях да съм там, за да го посрещна.

Моли мълчеше и гледаше надолу към ръцете си.

Фран нетърпеливо избърса сълзите от очите си.

— В най-лошия случай — каза тя, — ще се наложи да доизлежиш присъдата си. Според мен, няма да се стигне до там, но да речем, че се случи. Когато излезеш, още ще си млада. Ти не си убила Анамари Скали. Всички го знаем и Филип ще разбие обвинението на пух и прах. Затова, за Бога, момиче, вземи се в ръце. Вие, аристократите, би трябвало да сте силни. Докажи го!

Моли стоеше на прозореца и гледаше Фран, докато автомобилът ѝ не изчезна в далечината. „Благодаря ти за окуражителните думи, Фран, но вече е твърде късно — помисли си тя: — Не ми останаха никакви сили.“

84.

Докторът с нетърпение очакваше пристигането на Фран Симънс, но изтече половин час, докато видя фаровете на колата ѝ. Точно в седем часа тя натисна звънеца на вратата, пунктуалност, която му хареса. Като учен, самият той беше такъв и изискваше същото от другите.

Старецът отвори вратата и любезно я посрещна.

— Близо двайсет години, откакто ме познават в този район като пенсиониран офталмолог — каза той. — Доктор Ейдриън Лоуг. Всъщност, истинското ми име, което сега с радост си връщам, е Ейдриън Лоу. Както вече знаете.

Снимките на Ейдриън Лоу в списанията, които беше видяла, бяха отпреди почти двайсет години и изобразяваха определено по-едър мъж от този пред нея.

Докторът беше малко над метър и осемдесет, слаб, леко прегърбен. Оредяващата му коса изглеждаше по-скоро бяла, отколкото сива. Погледът на бледосините му очи можеше да се опише като приятен. Държеше се учтиво, дори донякъде срамежливо, докато я въвеждаше в малката дневна.

„Като цяло — помисли си Фран, — той няма нищо общо с образа, който си бях изградила. Но пък какво всъщност съм очаквала? — запита се тя, докато сядаше на креслото с висока, права облегалка, вместо на люлеещия се стол, който ѝ предложи Лоу. — След като съм чела писанията му и зная за него някои неща, предполагам, че съм си го представяла като фанатик с безумен поглед, размахващ ръце като маршируващ нацистки лекар.“

Тъкмо се канеше да го попита дали ще ѝ позволи да запише разговора, когато домакинът ѝ каза:

— Надявам се, че си носите касетофон, госпожице Симънс. Не бих желал да ме цитират погрешно.

— Естествено, докторе. — Фран отвори чантата си, извади касетофона и го включи. „Не му показвай, че вече си научила доста

неща за него — напомни си тя. — Задай му всички важни въпроси. По-късно записът ще представлява ценно доказателство.“

— После ще ви заведе горе в лабораторията. Но първо ще ви обясня защо сте тук. Не, всъщност, ще ви обясня защо аз съм тук.

Доктор Лоу с въздишка отпусна глава.

— Госпожице Симънс, предполагам, че сте чували поговорката „Всяко зло за добро“. Тя е особено актуална в медицинската практика. Трябва да се взимат решения, които понякога се оказват трудни.

Фран слушаше, без да го прекъсва. Старецът ту с тих, ту с въодушевен глас ѝ обясни възгледите си за напредъка на медицината и за необходимостта от преразглеждане на основните концепции в здравеопазването.

— Трябва да има момент, в който лечението да се прекратява — започна той. — Но думата ми не е само за животоподдържащите системи. Да вземем например човек, който е получил трети инфаркт, или е над седемдесетте и на диализа от пет години, или пък получава огромна сума за трансплантация на сърце или черен дроб. Не е ли време да го оставим на съдбата му, госпожице Симънс? Явно такава е волята Божия, така че защо да се съпротивляваме на неизбежното? Пациентът може и да не е съгласен, разбира се, и роднините му несъмнено ще искат лечението да продължи. Ето защо трябва да има друга инстанция, овластена да ускори неминуемия край, без да взима предвид мнението на семейството или самия пациент и без да докарва повече разходи на болницата. Инстанция, способна на обективно клинично, научно решение.

Фран, удивено слушаше тази зловеща философия.

— Да разбирам ли, доктор Лоу, че според вас нито пациентът, нито семейството трябва да имат думата или дори да знаят за решението за прекратяване на живота на пациента?

— Точно така.

— И че недъгавите трябва да играят ролята на морски свинчета в експериментите, които провеждате вие и колегите ви?

— Мила моя — снизходително отвърна той, — искам да ви покажа един видеозапис. Той навярно ще ви помогне да разберете защо са толкова важни проучванията ми. Навярно наскоро сте чули за Наташа Колбърт, млада жена от много известно семейство.

„Боже мой, той ще признае какво е направил с нея“ — помисли си Фран.

— По някаква изключително злополучна случайност медикаментът, който трябваше да получи хронично болна възрастна пациентка, беше даден на госпожица Колбърт вместо обичайния солен разтвор. Това доведе до кома, която продължи повече от шест години. Оттогава експериментирам, за да създам медикамент, който да повлияе на това състояние, и снощи за пръв път постигнах успех, макар и само за секунди. Но този успех е началото на нещо велико в науката. Позволете ми да ви покажа доказателството.

Доктор Лоу постави касета във видеото, свързано с широкоекранен телевизор.

— Никога не гледам телевизия — поясни той. — Използвам го само за научни цели. Ще ви покажа само последните пет минути от последния ден на Наташа Колбърт. Това е всичко, което ви е нужно, за да разберете какво съм постигнал през годините.

Фран ужасено видя на екрана Барбара Колбърт, която шепнеше името на дъщеря си. Ахна, когато Наташа се раздвижи, отвори очи и заговори. Удивлението ѝ очевидно достави удоволствие на доктор Лоу.

— Сама виждате, сама виждате — възкликна той.

Шокирана, Фран продължаваше да гледа как момичето познава майка си, затваря очи, после отново ги отваря и я моли да ѝ помогне.

Усети, че от собствените ѝ очи бликват сълзи при мъчителната гледка на Барбара Колбърт, умоляваща дъщеря си да не умира.

— Не можеше да издържи повече от минута. Толкова действа лекарството — обясни ѝ доктор Лоу, когато спря и пренави записа. — Някой ден всяка кома ще е обратима. — Той пъкна касетата в джоба си.

— Според мен, доктор Лоу, вие сте гений и е невероятно, че не сте посветили усилията си на запазването на живота, а не на погубването му.

Старецът се усмихна и се изправи.

— Мила моя, с мен са съгласни безброй хора. А сега, нека ви покажа лабораторията си.

Изпълнена със смесица от ужас и засилващо се безпокойство, че е сама с този човек, Фран го последва нагоре по тясното стълбище. „Наташа Колбърт — гневно си помисли тя. — Изпаднала е в това

състояние заради един от *изключително ефикасните му медикаменти*. А също и бабата на Тим, която се надявала да доживее до осемдесетия си рожден ден. И Барбара Колбърт, която е била прекалено интелигентна, за да се остави да я заблудят думите на ученика на Лоу, убиецът Питър Блак. А със сигурност и майката на Били Гало. И още колко други? — запита се Фран.“

Коридорът на втория етаж беше мрачен и зле осветен, но когато Ейдриън Лоу отвори вратата на лабораторията си, все едно, че се озоваха в съвсем друг свят. Тя не знаеше много за изследователските лаборатории, но въпреки това виждаше, че тази е образец за техническо съвършенство.

Помещението не беше голямо, но апаратурите бяха подредени толкова грижливо, че се използваше всеки сантиметър от ограниченото пространство. Освен последните новости в компютърното оборудване, Фран разпозна апаратура, каквато бе виждала в кабинета на собствения си лекар. Имаше също голяма кислородна бутилка с клапани, свързана с тръби. Много от уредите изглеждаха предназначени за опити с химически вещества, други за живи създания. „Плъхове, надявам се — със свито сърце си помисли тя. Повечето от устройствата не й говореха нищо, но я впечатли изключителната чистота и подреденост. Точно това е ужасяващо“ — каза си Фран, докато влизаше в лабораторията.

Лицето на Ейдриън Лоу сияеше от гордост.

— Госпожице Симънс, след като се оказах персона нон грата в медицината, тук ме доведе бившият ми студент Гари Лаш. Той вярваше в мен и в моите проучвания и всеотдайно ми осигури подкрепата, от която се нуждаех, за да извършвам експериментите си. После повика Питър Блак, друг мой студент и негов колега. От сегашна гледна точка обаче това не се оказа най-разумният ход. Навярно заради проблемите си с алкохола, Питър Блак се превърна в опасен страхливец. Десетки пъти ме е провалял, макар че накрая ми помогна за най-голямото постижение в моята кариера. Трябва да спомена и Калвин Уайтхол, който беше така любезен да уреди тази среща и който горещо поддържа проучванията ми и финансово, и морално.

— Калвин Уайтхол е уредил тази среща ли? — По гърба я полазиха тръпки.

Ейдриън Лоу се озадачи.

— Ами да, разбира се. Според него, вие сте били най-подходяща за представянето на откритията ми пред медиите. Уговорил се е с вас и ме предупреди, че ще дойдете.

Фран предпазливо подбра следващите си думи.

— Точно какво ви каза господин Уайтхол, че ще направя за вас, докторе?

— Мила моя, вие сте тук, за да подготвите трийсетминутно интервю с мен, което ще ми позволи да споделя откритията си със света. Представителите на медицинската общност ще продължат да ме нападат. Но дори те след време, както и обикновените хора, ще приемат мъдростта на моята философия и гениалните ми открития. И вие, госпожице Симънс, ще сте първата. Вие ще излъчите това предаване по вашия канал, за който чувам, че бил с необичайно висок рейтинг.

Фран мълчеше, едновременно поразена и ужасена от чутото.

— Доктор Лоу, съзнавате ли, че по този начин излагате себе си, доктор Блак и Калвин Уайтхол на опасността да бъдете обвинени в извършване на престъпления?

Старецът се наежи.

— Разбира се. Калвин с готовност прие, че това е неизбежна част от важната ни мисия.

„О, Господи — помисли си Фран, — той е станал опасен за тях. Както и аз. Тази лаборатория също е опасна за Блак и Уайтхол. Ще се опитат да се избавят от нея — и от нас. Попаднала съм в капан.“

— Докторе — като се мъчеше да говори максимално спокойно, каза тя, — трябва да се махнем оттук. Незабавно. Подготвили са ни клопка. Калвин Уайтхол никога няма да ви позволи да разгласите това, особено по телевизията!

— Не разбирам... — отвърна Лоу и на лицето му се изписа почти детинско объркване.

— Повярвайте ми. Моля ви!

Той стоеше до нея по средата на лабораторията, опрял длани върху работния плот.

— Това са глупости, госпожице Симънс. Господин Уайтхол...

Фран го хвана за ръката.

— Тук е опасно, докторе. Трябва да се махнем.

Тя чу слаб шум и усети силно въздушно течение. Някой отваряше прозореца в дъното на помещението.

— Вижте! — извика Фран и посочи към тъмен силует, едва забележим на фона на нощното небе.

Замъждука пламъче, вдигнато от нечия ръка, която след миг като че ли се отдръпна назад. Фран внезапно осъзна какво става. Човекът на прозореца се готвеше да хвърли вътре запалителна бомба. Щеше да взриви лабораторията заедно с тях.

Доктор Лоу се отскубна: от ръката ѝ. Фран разбираше, че е безполезно да бягат, но знаеше, че трябва да опитат.

— Моля ви, докторе.

Но старецът светкавично бръкна под плота, извади пушката си, зареди я с високо, зловещо изщракване, прицели се и стреля. Гърмежът я оглуши. Видя, че ръката с бомбата изчезва, после чу строполяването на тяло. Миг по-късно от верандата се надигнаха пламъци.

Доктор Лоу свали пожарогасителя от стената и ѝ го подхвърли. После се втурна към сейф в стената, бързо го отвори и отчаяно започна да рови вътре.

Фран се наведе през прозореца. Пламъците ближеха подметките на нападателя им, който лежеше на терасата. Мъжът стенеше и притискаше с ръка рамото си, като се мъчеше да спре шурналата струя кръв. Тя натисна бутона на пожарогасителя и насочи пяната към огъня.

Но пожарът вече обхващаше перилата на терасата и бе само на секунди от стълбището. Запалителната течност беше потекла между дъските и отдолу също излизаха пламъци. Фран разбираше, че вече нищо не може да спаси къщата. Знаеше също, че ако отвори вратата към терасата, огънят бързо ще стигне до кислородната бутилка.

— Бягайте, докторе — извика тя.

Доктор Лоу кимна и помъкнал куп папки в ръце, изтича от лабораторията. Скоро по стълбището се разнесе тракането на токовете му.

Фран погледна назад към терасата. Имаше само един начин да спаси живота на ранения и тя бе решена да опита. Не можеше да го остави да умре тук, когато експлодираше кислородът. Стиснала пожарогасителя, Фран се измъкна навън през тесния прозорец. Пламъците се приближаваха към мъжа и скоро щяха да обхванат

външната стена на къщата. Като обливаше с пяна пространството между прозореца и стълбището, тя отвори временна пътека. Раненият лежеше до най-горното стъпало. Фран остави пожарогасителя, пхна ръце под дясната подмишница на мъжа, напрегна сили и го бутна напред. За миг той се олюля на стъпалото, после със стонове се затъркаля надолу.

Тя се опита да запази равновесие, но се подхлъзна на пяната и падна. Главата ѝ се блъсна в първото стъпало, рамото ѝ се заби в острия ръб на следващото и докато стигне до долу, навехна глезена си.

Замаяна, успя да се изправи на крака. В същия момент иззад къщата се появи доктор Лоу.

— Помогнете ми да го измъкнем оттук преди всичко да е полетяло във въздуха — извика тя.

По време на падането си нападателят им беше припаднал и тежеше ужасно много. С помощта на стареца Фран успя да изтегли Лу Нокс на пет-шест метра преди експлозията — завършекът на толкова грижливо подготвения от Калвин Уайтхол план.

Двамата се затичаха надалеч, обсипвани от дъжд от падащи останки.

85.

След като Фран си тръгна, Моли се качи в банята на втория етаж и застана пред огледалото, вперила поглед в лицето си. Струваше ѝ се чуждо, сякаш гледаше непозната — с която нямаше особено желание да се запознае.

— Някога ти беше Моли Карпентър, нали? — попита отражението си тя. — Моли Карпентър беше голяма късметлийка. Е, знаеш ли какво? Вече не е такава и не можеш да се преструваш на нея. Можеш да продължиш да бъдеш само номер, сврян в затворническа килия. Не звучи много забавно, нали? И навярно не е за предпочитане.

Моли завъртя кранчетата, за да напълни ваната, изсипа във водата ароматни соли и се върна в спалнята.

Джена ѝ бе казала, че преди да дойде, трябвало да се отбие на някакъв коктейл. Икономката ѝ щяла да донесе вечерята. „Джена ще изглежда великолепно — помисли си тя. После взе решение. — Ще я изненадам. Тази вечер за последен път ще се престоря на Моли Карпентър.“

Един час по-късно, вече с измита и лъщяща коса, скрила тъмните кръгове около очите си с грим, облечена в бледозелен копринен панталон и ефирна блуза, тя очакваше Джена.

Приятелката ѝ пристигна в 19:30, точно толкова красива, колкото можеше да се очаква.

— Закъснях — извинително започна тя. — Бях у семейство Ходжес, едни клиенти на кантората. Всички важни риби пристигнаха от Ню Йорк, така че нямаше как да се измъкна по-рано.

— И без това не бързам за никъде — тихо отвърна Моли.

Джена застана пред нея и я погледна.

— Моли, изглеждаш страхотно. Направо си прекрасна!

Моли сви рамене.

— Не зная. Хей, мъжът ти да не би да очаква да си пийнем порядъчно? Заедно с вечерята донесоха три бутилки от онова великолепно вино, което пихме онази вечер.

Джена се засмя.

— Точно в негов стил. Ако една бутилка е приятен спомен, три ще ти припомнят колко важен тип е. Харесва ми тази негова черта.

— И на мен — съгласи се Моли.

— Ами, да го опитаме тогава — предложи Джена. — Хайде да се престорим, че все още сме момичетата, които даваха тон на този град.

„Наистина беше така — помисли си Моли. — Радвам се, че се облякох официално. Може да ми е за последен път, но ще се позабавлявам. Зная какво трябва да направя тази вечер. Повече няма да вляза в затвора. Фран имаше дързостта да дойде тук, за да ме накара да се почувствам виновна. Какво знае тя?“ Спомни си думите на репортерката: „... бясна съм на баща ми... Вярвай във Филип. За теб това дори може би не е важно, но той те обича...“

Двете отидоха до бара, вграден в ниша в коридора между кухнята и дневната. Джена потърси в чекмеджето тирбушон и отвори една от бутилките. После огледа лавиците и избра две изящни кристални чаши.

— И баба ми имаше такива — каза тя. — Спомняш ли си завещанията на бабите ни? Ти получи тази къща и още Бог знае какво. Аз получих шест чаши. Когато напусна тази земя, на баба не ѝ беше останало нищо друго.

Джена напълни чашите и подаде едната на Моли.

— До дъно — рече тя.

Когато се чукнаха, Моли изпита тревожното усещане, че вижда в очите на приятелката си нещо неразбираемо, нещо ново и напълно неочаквано.

Нямаше представа какво означава това.

86.

Лу трябваше да се върне към 21:30. Както винаги, Калвин Уайтхол бе изчислил точно от колко време ще се нуждае Нокс, за да отиде до Уест Рединг, да си свърши работата и да се върне. Докато нервно си поглеждаше часовника в библиотеката, той си помисли, че ако Лу не пристигне скоро, трябва да се е случило нещо ужасно.

Жалко, защото в тази игра бе заложил всичко.

В десет часа започна да обмисля как бързо да се дистанцира от помощника си Лу Нокс.

В десет и десет на вратата се позвъни. Беше освободил икономката за вечерта, нещо, което правеше често. Дразнеше се постоянно да вижда прислугата наоколо. Кал разбираше, че това се дължи на произхода му. В повечето случаи каквото и да постигнеш в живота си, скромният произход определяше скромни реакции, смяташе той.

Кал тръгна по коридора към вратата и пътьом зърна отражението си в огледалото. Видя мъж с изпъкнала гръд, румено лице и оредяваща коса. Случайно си спомни думите на майката на един от приятелите му в „Йейл“: „Кал очевидно не се чувства добре в този скъп костюм.“

Не се изненада, когато видя на прага не един, а четирима души.

— Господин Уайтхол — каза един от тях, — аз съм детектив Бъроус от прокуратурата. Арестуван сте за съучастничество в опита за убийство на Франсис Симънс и доктор Ейдриън Лоу.

„Опит за убийство“ — отекнаха в главата му думите.

Най-лошото, което можеше да очаква.

Кал вдигна очи към детектив Бъроус, който спокойно отвърна на погледа му.

— За ваше сведение, господин Уайтхол, съучастникът ви Лу Нокс пее като птичка от болничното си легло. И още една добра новина — в момента доктор Ейдриън Лоу дава показания в участъка. Изглежда, не му стигат похвалите за всичко, което сте направили, за да подпомогнете престъпните му проучвания.

87.

В седем часа Филип Матюс паркира пред дома на семейство Хилмър, като се надяваше, че ще се приберат по-рано.

Когато завиха по отбивката обаче, минаваше девет и десет.

— Ужасно съжалявам — каза Артър Хилмър. — Знаехме, че има голяма вероятност да ни чака някой, но внучка ни участваше в една постановка и... Е, знаете как е с тези неща.

Филип се усмихна. Приятен човек, помисли си той.

— Разбира се, че не знаете — поправи се Хилмър. — Синът ни е на четирийсет и четири. Самият вие, струвами се, сте горе-долу на толкова.

Филип отново се усмихна.

— Да не би да сте ясновидец? — После се представи, накратко обясни, че Моли Лаш е заплашена от опасността да бъде върната в затвора и колко важни биха могли да се окажат сведенията им за защитата ѝ.

Влязоха в къщата. Джейн Хилмър, привлекателна, запазена около шейсет и пет годишна жена, му предложи нещо безалкохолно, чаша вино или кафе, но той отказа.

Артър Хилмър очевидно разбираше, че иска да преминат направо на въпроса.

— Днес разговаряхме с Боби Бърк в „Морски фар“ — започна той. — Останахме изумени, когато чухме какво се е случило онази неделя вечер. Бяхме ходили на кино и после се отбихме в ресторанта за по сандвич.

— И рано на другата сутрин заминахме на гости на сина ни в Торонто — продължи Джейн Хилмър. — Прибрахме се едва снощи. Днес на път за театъра на Джейни пак се отбихме да обядваме в ресторанта и чак тогава научихме за случилото се. — Тя погледна съпруга си. — Както казах, останахме поразени. Отговорихме на Боби, че естествено, с удоволствие ще помогнем. Той сигурно ви е предал, че успяхме добре да видим онзи човек в седана на паркинга.

— Да — потвърди Филип. — Ще ви помоля утре сутрин да дадете показания в прокуратурата и да се срещнете с полицейски художник. Ще ни е от голяма полза, ако разполагаме с портрет на човека от седана.

— Разбира се — съгласи се Артър Хилмър. — Но мога да ви помогна и с друго, струва ми се. Виждате ли, когато излизаха, и двете жени привлякоха вниманието ни. Когато първата мина покрай масата ни, ясно се виждаше, че е разстроена. После си тръгна онази красива русокоса дама, която сега разбирам, е била Моли Лаш. Тя плачеше. Чух я да вика „Анамари!“

Филип се напрегна. „Само не ми казвайте нищо лошо“ — мислено се помоли той.

— Очевидно другата жена не я чу — спокойно продължи Артър Хилмър. — До касата има овално прозорче. От мястото си виждах паркинга или поне онази част от него, която е най-близо до ресторанта. Първата жена трябва да беше попаднала в сянката, защото не я виждах. Но съм убеден, че видях втората — имам предвид Моли Лаш — да отива право към колата си и да потегля. Мога да се закълна, че няма абсолютно никакъв начин да е пресякла паркинга до онзи джип и да е намушкала другата жена, не и за времето от излизането ѝ от ресторанта до потеглянето ѝ.

Филип не знаеше, че очите му са се навлажнили, докато инстинктивно не ги избърса с опакото на дланта си.

— Нямам думи — започна той и замълча. После скочи на крака. — Утре ще се опитам да намеря подходящите думи да ви благодаря — каза адвокатът. — А сега, трябва да отида в Гринидж.

88.

Доктор Питър Блук стоеше до прозореца в спалнята си с чаша скоч в ръка и със замъглен поглед проследи двата непознати автомобила, които спряха пред къщата. Нямаше нужда да забелязва деловия вид на четиримата едри мъже, които слязоха от тях и закрачиха по павираната алея, за да знае, че всичко е свършило. „Кал Всемогъщия най-после е повален — иронично си помисли той. — За съжаление, повлича със себе си и, мен. Винаги трябва да имаш резервен план — това беше един от любимите му девизи. Чудя се, дали има и сега? Всъщност, аз обаче никога не съм го харесвал, така че не ме интересува.“

Той се приближи до леглото и отвори чекмеджето на нощното шкафче. Взе от там кожен калъф и извади вече пълната с течност спринцовка.

После с внезапно любопитство я разгледа. Колко пъти със съчувствено изражение бе забивал иглата, знаейки, че доверчивите, очи, които гледат към него, скоро ще помътнеят и завинаги ще се затворят?

Според доктор Лоу, този медикамент не само не оставяше следи в кръвта, но и не причиняваше болка.

Педро вече чукаше на вратата на спалнята, за да му съобщи за неканените гости.

Доктор Питър Блук се изпъна на леглото. Той отпи последна глътка от скоча и заби иглата в ръката си. И въздъхна, когато за миг си помисли, че доктор Лоу имаше право поне за болката.

89.

— Добре съм — каза Фран. — Сигурна съм, че нямам нищо счупено. — Беше отказала да отиде в болница и вместо това, заедно с доктор Лоу, се качи в полицейската кола, която ги откара в станфордската прокуратура. Оттам позвъни на домашния номер на Гюс Бранд и информира шефа си за събитията от вечерта. Той прехвърли връзката директно в ефир, докато по екрана излъчваха архивни кадри.

Когато полицията — и щатската, и местната — пристигна във фермата, доктор Лоу заяви, че иска да се предаде на властите и да направи пълни признания за медицинските си опити.

Застанал напред полето, огрян от все още бушуващия зад гърба му пожар, стиснал папките си в ръце, той се извини на Фран:

— Тази вечер можех да загина, госпожице Симънс, и всичко, което съм постигнал, щеше да си отиде заедно с мен. Незабавно трябва да ме запишете.

— Докторе — отвърна тя, — не мога да не отбележа, че макар да сте над седемдесетгодишен, вие определено преставате да разсъждавате философски, щом някой се опита да сложи край на собствения ви живот.

Щатските полицаи ги откараха в прокуратурата в Стамфорд. Фран даде показания пред прокурора Руди Джейкъбс.

— Записах разговора с доктор Лоу — каза му тя. — Само да се бях сетила да взема касетофона си, преди къщата да полети във въздуха...

— Нямаме нужда от записа ви, госпожице Симънс — отвърна Джейкъбс. — Съобщиха ми, че добрият доктор направо не млъква. Записваме го и на касетофон, и с видеокамера...

— Идентифицирахте ли мъжа, който се опита да ни убие?

— Естествено. Казва се Лу Нокс. От Гринидж е. Живее при Калвин Уайтхол и работи като негов шофьор. Очевидно изпълнява и разни други поръчки.

— Тежко ли е ранен?

— Няколко сачми са заседнали в рамото и ръката му, частично е обгорял, но ще се оправи. Чух, че и той се разприказвал. Знае, че сме го спипали и единствената му надежда да смекчи вината си е да ни окаже пълно съдействие.

— Арестувахте ли Калвин Уайтхол?

— Тъкмо го водят.

— Може ли да го видя? — с кисела усмивка попита Фран. — Бях съученичка с жена му, но не го познавам. Ще ми е интересно да видя човека, който се е опитал да ме взриви.

— Не виждам защо не. Последвайте ме.

Видът на оплешивяващия здравеняк с грубо лице и измачкана вълнена риза я изненада. Също както доктор Лоу и той не приличаше на снимките от списанията, нищо в този мъж не загатваше за Кал Всемогъщия, както го наричаше жена му. Всъщност, Фран трудно можеше да си представи Джена — красива, елегантна, изтънчена — омъжена за толкова грубоват човек.

„Джена! За нея ще е ужасно — помисли си тя. — Тази вечер трябва да е при Моли. Чудя се дали е научила... Уайтхол сигурно ще влезе в затвора — замислена за близкото бъдеще, си каза Фран. — Моли също не е окончателно оправдана. Освен, разбира се, ако не ѝ помогне онова, което тази вечер открих за злодеянията в болницата «Лаш». Баща ми се самоуби, вместо да отиде в затвора. Каква странна връзка между нас, момичетата от «Крандън Академи» — животът и на трите ни по някакъв начин е белязан от затвора.“

— Господин Джейкъбс — обърна се към прокурора тя, — боли ме цялото тяло. Предполагам, че няма да откажете да ме закарате до вкъщи, нали?

— Естествено, госпожице Симънс.

— Но първо може ли пак да използвам телефона? Искам да проверя секретаря си.

— Разбира се. Елате в кабинета ми.

Имаше две съобщения. В четири часа ѝ бе телефонира Боби Бърк, барманът от „Морски фар“, за да ѝ каже, че е открил двойката, вечеряла в ресторанта в неделя вечер по време на срещата между Моли и Анамари Скали.

Страхотна новина, помисли си Фран.

В шест часа беше звънила Една Бари: „Госпожице Симънс, много ми е трудно, но мисля, че трябва да ви призная всичко. Излъгах за резервния ключ, защото се страхувах, че синът ми може да е може да е замесен в убийството на доктор Лаш. Уоли е много разстроен.“

Фран притисна слушалката плътно към ухото си. Една Бари хлипаше толкова силно, че едва разбираше думите ѝ.

„Госпожице Симънс, понякога Уоли говори безумни неща. Чува разни гласове и си мисли, че са истински. Затова се страхувах за него.“

— Добре ли сте, госпожице Симънс? — забелязал загриженото ѝ изражение, попита Джейкъбс.

Фран допря показалец до устните си, докато напрягаше слух, за да чуе пресекливия глас на икономката.

„Не исках да позволя на Уоли да говори. Когато се опитваше, го заставях да мълчи. Но сега каза нещо, което ако е истина, може да се окаже много, много важно... Уоли твърди, че вечерта на убийството на доктор Лаш видял Моли да се прибира къщи. Видял я да влиза в кабинета и да включва лампата. Той стоял до прозореца на кабинета и когато светнало, забелязал доктор Лаш, целият облян в кръв... Сега идва най-важното, ако е вярно и ако Уоли просто не си въобразява. Той се къдне, че после входната врата се отворила и оттам излязла някаква жена. Тя обаче го забелязала и се хвърлила обратно вътре. Не успял да зърне лицето ѝ и не знае коя е.“

Последва мълчание, придружено от нови ридания, преди госпожа Бари да продължи:

„Госпожице Симънс, трябваше да позволя да го разпитат, но преди никога не е споменавал за тази жена. Не исках да навредя на Моли. Само ужасно се страхувах за сина си. — В слушалката се разнесе неударимо хлипане. След малко икономката успя да се овладее. — Това е всичко. Предполагам, че вие или адвокатът на Моли ще искате да разговаряме утре. Ще ви очакваме. Дочуване.“

Смаяна, Фран затвори слушалката. „Уоли твърди, че видял Моли да се прибира — помисли си тя. — Разбира се, той не е добре. Може да не е надежден свидетел. Но ако казва истината и ако действително е видял от къщата на Моли да излиза жена... Моли е убедена, че вътре е имало друг човек. Чула тракане... Но коя жена? Анамари? — Фран поклати глава. — Не, не вярвам... Друга медицинска сестра, с която е ходел... Тракане? Самата аз чух тракане в дома на Моли — спомни си

тя. — Вчера, когато заварих там Джена. Тракането на високите й токчета по коридора. Джена. Най-добрата й приятелка. О, Господи, възможно ли е? Нямамо е следи от взлом, нито от съпротива. Уоли е видял отвътре да излиза жена. Гари трябва да е бил убит от жена, която е познавал. Не от Моли. Не от Анамари. Всички онези снимки. Начинът, по който го гледаше Джена.“

90.

— Стига вече, Джена, това определено е достатъчно. Кълна ти се, че вече съм пияна.

— О, за Бога, Мол, изпила си само чаша и половина.

— Според мен, поне третата ми е. — Тя тръсна глава, сякаш за да я проясни. — Знаеш ли, това вино е силничко.

— Има ли значение? С всичко, което ти се струпа напоследък, трябва да се отпуснеш. Почти не докосна вечерята си.

— Ядох много. Вкусно е. Просто не съм гладна. — Тя вдигна ръка, за да възрази, когато Джена напълни чашата ѝ. — Не, не мога да пия повече. Главата ми се върти.

— Нека се върти.

Седяха в кабинета, отпуснали глави назад, потънали в удобните, меки фотьойли от двете страни на ниската масичка. В продължение на няколко минути мълчаха, заслушани в тихата джазова музика.

— Знаеш ли какво, Джен? — в паузата между песните попита Моли. — Снощи имах кошмар. Ужасно се разстроих. Стори ми се, че видях Уоли Бари на прозореца.

— Мили Боже!

— Не се уплаших, само се стреснах. Уоли никога не би ме наранил, зная го. Но след като го видях, се завъртях с гръб към него и изведнъж тази стая ми се стори по същия начин като вечерта, когато се прибрах и открих Гари мъртъв на бюрото му. Мисля, че зная защо съм направила тази връзка. Сигурна съм, че онази вечер Уоли наистина е бил тук.

Докато говореше, Моли продължаваше да седи, облегната назад. Спеше ѝ се. Помъчи се да задържи очите си отворени и да вдигне глава. Какво ли бе казала току-що? Че открила Гари...

Че открила Гари?

Изведнъж тя широко отвори очи и се наведе напред.

— Джен, току-що казах нещо много важно!

Джена се засмя.

— Всичко, каквото казваш, е важно, Моли.

— Джен, това вино има странен вкус.

— Е, няма да го споменавам пред Кал Всемогъщия. Ще се обиди.

— Трак-трак. Онази вечер чух такъв звук.

— О, Моли, изпадаш в истерия. — Джена се изправи и отиде при приятелката си. Застанала зад стола, тя я прегърна и наклони глава напред, за да допре лицето си до косата ѝ.

— Фран смята, че ще се самоубия.

— Е, ще се самоубиеш ли? — спокойно попита Джена, като се отдръпна назад и седна на масичката пред Моли.

— Обмислях го. Затова се облякох така. Исках да изглеждам добре, когато ме открият.

— Ти винаги изглеждаш добре — тихо рече Джена. Тя побутна чашата ѝ към нея. Моли протегна ръка и я събори.

— Колко съм несръчна — измърмори тя и се отпусна назад. — Джен, онази вечер наистина видях Уоли на прозореца. Сигурна съм. Снощи може да съм сънувала, но не и тогава. Позвъни му, моля те. Помоли го да дойде да поговорим.

— Бъди разумна, Моли — укори я Джена. — Сега е десет часът. — Тя взе една от салфетките и избърса виното от масата. — Ще ти напълня чашата.

— Неее... не... не. Достатъчно пих.

„Боли ме главата — помисли си Моли. — Трак-трак.“

— Трак-трак...

— За какво говориш?

— Звукът, който чух онази вечер. Трак... трак... трак...

— Наистина ли го чу, мила?

— Аха.

— Моли, кълна се, че наистина започваш да си спомняш. Трябваше по-рано да се напиеш. Просто си седи тук и се отпусни. Ще отида да ти напълня чашата.

Моли се прозя, докато Джена взе празната чаша и забърза към кухнята.

— Трак-трак-трак — гласно каза Моли в синхрон с тракането на високите токчета на Джена по пода в коридора.

91.

На път за Гринидж Филип реши, че трябва да предупреди Моли поне няколко минути преди да пристигне при нея. Той набра номера ѝ и напрегнато зачака да отговори тя или Джена.

На десетото иззвъняване го обзе силна тревога. Или Моли спеше толкова дълбоко, че не чуваше телефона, или го беше изключила.

„Но тя не би го направила — каза си Филип. — Съвсем малко хора имат номера ѝ и точно в този момент Моли определено не би желала да прекъсва връзката си с тях.“

Спомни си разговора им същия следобед. Гласът ѝ звучеше толкова апатично, толкова унило. „Може би вече спи. Не, Джена е при нея“ — сети се той, докато завиваше на кръстовището към нейната улица.

„Но Джена може да си е тръгнала рано. — Филип погледна часовника на таблото: 22:00. — Вече е доста късно. Може би все пак се е унесла. Дали да не обърна и да си отида вкъщи?“

Не. Даже да се наложеше да измъкне Моли от леглото, щеше да ѝ разкаже за показанията на семейство Хилмър. Нищо не можеше да я успокои повече от тази новина. Струваше си да я събуди.

Когато приближи къщата, го изпревари полицейски автомобил с включени светлини. Ужасен, той видя, че колата завива по алеята към къщата на Моли.

92.

Джена се върна в кабинета с чаша вино.

— Хей, какво правиш? — попита тя.

Моли стоеше до канапето, върху което по-рано двете бяха разглеждали снимките.

— Спомням си — с надебелял език отвърна тя, взе чашата и я вдигна в иронична наздравица. — Господи, само ни виж — каза Моли и хвърли една от фотографиите върху масичката. — Тогава бяхме щастливи... или поне така си мислех.

Джена се усмихна.

— Наистина бяхме щастливи, Моли. Четиримата добре се забавлявахме. Жалко, че трябваше да свърши.

— Аха. — Моли отпи от виното и се прозя. — Затварят ми се очите. Извинявай...

— Сега най-добре си допий чашата и хубаво се наспи.

— Четиримата — сънено повтори Моли. — С теб ми е приятно, Джен, но не и с Кал.

— Кал не ти харесва, нали, Моли?

— И ти не го харесваш. Всъщност, мисля, че го мразиш. Затова вие с Гари...

Моли смътно осъзна, че взимат чашата от ръката ѝ, после усети, че ръката на Джена я прегръща през кръста, Джена поднася чашата към устните ѝ и успокоително шепне:

— Пий, Моли, продължавай да пиеш...

93.

— Това е колата на Джена — каза на Джейкъбс Фран Симънс, когато завиха по алеята пред къщата. — Трябва да побързаме — тя е вътре с Моли!

Прокурорът беше пътувал в полицейския автомобил заедно с Фран и двама полицаи. Фран отвори вратата още преди да спрат. Когато изскочи навън, тя видя, че зад тях се приближава друга кола.

Без да обръща внимание на мъчителните болки в глезена си, репортерката се втурна нагоре по стълбището и натисна звънеца.

— Какво става, Фран?

Тя се завъртя и видя, че към нея се приближава Филип Матюс. „Дали и той се страхуваше за Моли?“ — за миг се зачуди Фран.

— Да не би нещо да се е случило с Моли, Фран? — Сега адвокатът стоеше до нея между двамата полицаи.

— Филип! Джена е! Тя е била! Трябва да е била тя. Тя е другият човек, който е бил тук вечерта, когато е бил убит Гари Лаш. Не смее да позволи на Моли да си спомни. Знае, че Моли я е чула да бяга от къщата. Отчаяна е. Трябва да я спрем! Сигурна съм, че съм права.

— Разбийте вратата — нареди на полицаите Джейкъбс.

Направена от здрав махагон, вратата им отне цяла скъпоценна минута преди да изскочи от пантите и да се стовари на пода.

Когато се втурнаха във фойето, в къщата отекна друг звук — истеричните писъци за помощ на Джена.

Завариха я коленичила до канапето в кабинета, върху което лежеше Моли, отпуснала глава върху снимката на убития си съпруг — Гари Лаш. Очите ѝ бяха отворени. Ръката ѝ неподвижно висеше отстрани. На пода лежеше прекатурена чаша и съдържанието ѝ попиваше в дебелия килим.

— Не знаех какво прави! — изплака Джена. — Всеки път щом е излизала от стаята трябва да е разтваряла сънотворни във виното. — Тя прегърна безжизненото тяло на Моли и започна да я люлее назад-напред. — О, Моли! Събуди се, събуди се...

— Махнете я от нея. — Филип Матюс рязко я блъсна настрани. После сграбчи Моли. — Не можеш да умреш! Не и сега! — извика той. — Няма да ти позволя да умреш!

Преди някой да успее да му помогне, адвокатът я взе на ръце и бързо я отнесе в банята. Джейкъбс и един от полицаите го придружиха вътре.

След секунди Фран чу шум от течащата вода на душа, последван от задавените звуци на Моли, изпразваща стомаха си от виното, в което Джена бе разтворила сънотворните.

Прокурорът излезе от банята.

— Донесете кислородната маска от колата! — нареди на единия полицаи той, после се обърна към другия: — А вие повикайте линейка!

— Все повтаряше, че искала да умре — хленчеше Джена. — Постоянно ходеше в кухнята и доливаше чашата си. Представяше си странни неща. Каза, че си била бясна, че си искала да я убиеш, Фран. Тя е луда. Побъркала се е.

— Ако Моли някога е била луда, Джена, това е било, когато ти е вярвала — тихо отвърна Фран.

— Да, имаш право. — Филип и един от полицаите помагаша на Моли да се върне в стаята. — Ти си убила съпруга ми. Опита се да убиеш и мен. Онази вечер чух твоите токчета в коридора. Бях заключила входната врата. И бях свалила резето. Това е бил звукът, който чух. Вдигането на резето.

— Уоли Бари те е видял, Джена — каза Фран. „Видял е някаква жена — помисли си тя. — Не е зърнал лицето на Джена, но тя може да ми повярва.“

— Джена — извика Моли, — остави ме да лежа пет и половина години в затвора за престъпление, което си извършила ти! Искала си да ме осъдят и за убийството на Анамари. Защо, Джена? Кажи ми защо.

Джена местеше очи между Фран и Моли, отначало с почти умолителен поглед.

— Грещиш, Моли — започна тя. После замълча, осъзнала, че е безсмислено, че е попаднала в капан. Че всичко е свършило.

— Защо ли, Моли? — попита Джена. — Защо? — Тя надигна глас. — Защо? Защото семейството ти имаше пари? Защото ние с Гари трябваше да се оженим заради онова, което вие с Кал можехте да ни

предложките? Защото те запознах с Гари? Защо мислиш постоянно бяхме четиримата? За да можем двамата с Гари да сме заедно, освен всички онези случаи през годините, когато сме оставали сами.

— Госпожо Уайтхол, имате право да мълчите... — започна Джейкъбс.

Джена не му обърна внимание.

— Влюбихме се още в първия миг, в който се видяхме. И после онази неделя ти ми каза, че Гари имал връзка с медицинска сестра и че тя била бременна.

Тя горчиво се засмя.

— Аз вече бях третата жена. Дойдох тук, за да поговоря с Гари. Паркирах нататък по улицата, за да не видиш колата ми, ако се прибереш по-рано. Той ме пусна вътре. Скарахме се. Гари се опитваше да ме накара да си тръгна, преди да се върнеш. После седна на бюрото си с гръб към мен и каза: „Започвам да си мисля, че не съм постъпил толкова лошо, като съм се оженил за Моли. Когато е ядосана, тя поне отива в Кейп Код и отказва да разговаря с мен. Сега си върви и ме остави на мира.“

Гневът отзвуча.

— И тогава се случи. Нямах намерение да го правя. Не исках да го правя.

Воят на приближаващата се линейка наруши тишината. Фран се обърна към Джейкъбс.

— За Бога, не позволявайте линейката да откара Моли в болницата „Лаш“!

94.

— Отзивите за вчера са страхотни — шест седмици по-късно каза Гюс Бранд. — Поздравявам те. Това е най-доброто предаване, което някога сме излъчвали.

— Е, можеш да благодариш на себе си за това, че задвижи нещата — отвърна Фран. — Ако не ме беше изпратил да отразя освобождаването на Моли от затвора, всичко това нямаше да се случи или пък щеше да се случи без мен.

— Особено ми харесаха последните думи на Моли Лаш за вярата в себе си. Тя смята, че ти си й попречила да се самоубие.

— Джена едва не й помогна — каза Фран. — Ако планът ѝ беше успял, всички щяхме да приемем, че Моли наистина се е самоубила, И все пак ми се струва, че щях да се усъмня. Не вярвам, че Моли е щяла да изпие хапчетата.

— Щеше да е жалко, тя е толкова красива жена — рече Гюс.

Фран се усмихна.

— Да, и винаги е била такава — във всяко едно отношение.

Гюс Бранд отвърна на усмивката ѝ и на лицето му постепенно се изписа благосклонно изражение.

— Да, така е. Между другото, мисля, че е време да си дадеш почивка. Вземи си свободен ден. Какво ще кажеш за неделя?

Фран се засмя.

— Има ли Нобелова награда за щедрост?

Пъхнала ръце в джобовете си и свела глава — „позата за мислене на Франи“, както го наричаха доведените ѝ братя тя се върна в стаята си.

„Движа се по инерция още от деня, в който чаках Моли да излезе от затвора «Найънтик» — призна пред себе си Фран. — Всичко вече е зад гърба ми, но все още продължавам да си лижа раните.“

Бяха се случили толкова много неща. С надеждата да избегне заплашващата го смъртна присъда Лу Нокс с готовност беше съобщил всичко, което знаеше за Кал Уайтхол и загадъчните събития в

болницата „Лаш“. Оказа се, че с пистолета, открит в джоба му, когато го бяха арестували във фермата, е бил убит доктор Джак Мороу.

— Кал ми каза, че Мороу бил от онези хора, дето винаги мътели водата — обясни на полицаите той. — Задавал прекалено много въпроси за някои починали пациенти. Затова се погрижих за него.

Семейство Хилмър категорично разпознаха Лу като мъжа, когото бяха видели да седи в седана на паркинга пред „Морски фар“. Нокс обясни причината за убийството на Анамари:

— Тя можеше да докара голяма беля. Чула Лаш и Блак да приказват как се избавили от старицата с болното сърце. Освен това, заподозряла Блак, когато се прецакал с момичето на семейство Колбърт. На Кал пък му припари под краката, когато видял на календара на Моли, че имала среща с Анамари Скали в Роуейтън. Беше сигурен, че Анамари ще се раздрънка и пред Фран Симънс. А пък ако тя се разровеше, щеше да открие санитарите от линейката, на които беше платено да казват, че на път за болницата сърдечната дейност на Таша Колбърт се е влошила. После щеше да се наложи да се оправям и с тях. Така че беше много по-просто да очистя Скали.

„Когато започнеш да броиш хората, хладнокръвно убити, защото са били смятани за опасни, и прибавиш към тях онези, умрели в името на науката, направо тръпки те полазват — каза си Фран. И когато поставих случилото се е татко в същия контекст, осъзнах, че той също е бил жертва. Проявил е и слабост, разбира се, но Уайтхол е истинският виновник за смъртта му.“

Джейкъбс ѝ бе показал ценните книжа, които Лу запазил като спомен за случая с баща ѝ.

— Кал накарал Лу Нокс да излъже баща ви да купи акции за четирийсет хиляди долара — обясни ѝ прокурорът. — Бил е убеден, че ще се хване на въдицата, защото благоговеел пред финансовия нюх на Уайтхол.

Кал Уайтхол разчитал баща ви да вземе парите от фонда за библиотеката. Той бил член на комисията заедно с него и също имал достъп до сметката. Благодарение на манипулациите му, четирийсетте хиляди станали четиристотин и баща ви разбрал, че нито може да ги върне, нито да докаже невинността си за останалите.

„И все пак е взел чужди пари, въпреки че го е смятал за заем — помисли си Фран. — Сега поне трябва да е доволен, защото второто

«анонимно обаждане» на Лу не успя да ме изпрати на онзи свят.“

Тя щеше да отрази процесите на доктор Лоу, Калвин Уайтхол и Джена. По ирония на съдбата адвокатът на Джена очевидно щеше да пледира за непредумишлено убийство от наранена гордост, същото престъпление, за което шест години по-рано бе осъдена Моли.

„Зли хора — помисли си Фран. — Но ще си платят за това с много години в затвора. Хубавото обаче е, че «Ремингтън Хелт Мениджмънт» ще бъде погълната от «Америкън Нашънъл», и че ще бъде ръководена от добър човек. Моли продава къщата и се мести в Ню Йорк, където другия месец започва работа в списание. Филип е луд по нея, но тя има нужда от време, за да се излекува и да подреди живота си, преди да помисли за нова връзка. Той го разбира.“

Фран взе палтото си. „Прибирам се вкъщи. Уморена съм и трябва да си почина. Или пък това просто е пролетна умора“ каза си тя, загледана през прозореца към цветята пред Рокфелер Сентър.

Фран се обърна и видя, че на прага е застанал Тим Мейсън.

— Гледах те днес — каза той. — Стори ми се малко унила. Моята рецепта е веднага да дойдеш с мен на „Янки Стейдиъм“. Мачът започва след четирийсет и пет минути.

— Чудесно средство за справяне с меланхолията — усмихна се тя.

Тим я хвана за ръка.

— Вечерята ще е хотдог с бира.

— Твоето лекарство, помня. Само да не забравиш какво мисли майка ти по въпроса.

— Няма. Обаче ще ми е още по-приятно, ако направим малък залог за резултата.

— Този път аз съм за „Янките“, но ти давам три точки аванс.

Двамата влязоха в асансьора и вратата се затвори зад тях.

Издание:

Мери Хигинс Кларк. Пак ще се срещнем

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1999

Редактор: Саша Попова

Коректор: Линче Шопова

ISBN: 954-585-011-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.